

Chỉ Diên (Con Diều)

Contents

Chỉ Diên (Con Diều)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	16
5. Chương 5	21
6. Chương 6	25
7. Chương 7	30
8. Chương 8	35
9. Chương 9	40
10. Chương 10	44
11. Chương 11	48
12. Chương 12	53
13. Chương 13	57

Chỉ Diên (Con Diều)

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ, cung đình, ngược văn, HEBiên tập: Dạ Tử Nguyên ViDùng giấy hồng thì mãi chẳng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-dien-con-dieu>

1. Chương 1

Trời xanh quang tạnh, ngàn dặm không vướng một sợi mây. Ngày có nắng ấm gió lành, bọn trẻ trong thôn trong tay mỗi đứa đều cầm một con diều hớ hỏ chạy tới chạy lui trong sân đập. Liệu có khi nào suy nghĩ, vì cái gì mảnh giấy buộc dây kia có thể bay cao trên bầu trời? Nguyên bản chỉ là một mảnh giấy trắng, lại

chỉ cần cho nó một cái khung giá, vẽ lên nó một bức tranh rực rỡ sắc màu, nó liền có thể trở nên lộng lẫy mê hoặc, có thể tung mình bay thật cao, bay thật xa ...

Ta cũng là một manh giấy trắng, một manh giấy trắng rất muốn được bay lên ... Lại không thể tìm thấy một ai vì mình buộc dây tạo giá, cũng không tìm thấy một ai vì mình thêm sắc họa màu ...

“Quân Chân, uống thuốc đi.”

Thiếu niên đang tựa bên cửa sổ chậm rãi quay đầu. Đôi đồng tử lung linh như sao sáng, trong thăm sâu lại mờ ảo sắc quang tựa phảng phất sóng gợn trên mặt hồ bình lặng, ánh nhìn lưu chuyển rạng rỡ sinh huy. Một dải tóc đen mỏng mảnh trôi dài, lấp lánh dưới ánh mặt trời rực rỡ, tựa mảng ánh trăng nhu hòa trong đêm tối.

Thiếu niên bỗng kịch liệt ho khan mấy hồi, hơi thở dồn dập, bên má xuất hiện hai mạt đỏ ửng rất thiếu tự nhiên. Mẫu thân già yếu vội vàng tiến lại, dùng đôi bàn tay đã khô rạn, đem đến một chén thuốc đen sẫm sánh.

“Nương, đừng mua thuốc nữa ... Con không có gì đáng ngại ...”

Vừa mới dứt lời, cổ họng đột nhiên dâng lên một cỗ huyết tinh, gập người ho ra một ngụm máu lớn.

“Quân Chân!”

Tiếng kêu thê lương của mẫu thân thăm thiết nghe như đã vụt bay đến một nơi xa đến nhường vậy, xa đến lác lờ thăm thẳm.

Ta quả thật không thể nào bay lên được rồi ... Một manh giấy đã hỏng, nghĩa là không thể thành một cánh điều.

“Năm mươi lượng! Lão phu nhân, bấy nhiêu đó là quá đủ cho nhà người dưỡng già a! Tiểu tử này để lại người nuôi cũng không sống nổi, không bằng bán cho lão gia nhà ta!”

Nghe lời ngạt độc của tên ác thiếu(1) trong thôn cùng thanh âm cầu xin đau khổ của mẫu thân, Quân Chân bên cửa sổ cúi đầu, chậm rãi thu lại ánh nhìn đang treo trên con điều hiện chỉ như một chấm nhỏ đơn độc ở giữa không trung, quay về phía bọn họ: “Một trăm lượng, ta đi theo người.”

Y nở một nụ cười nhợt nhạt, bởi vì mẫu thân đã từng nói, khi cười, ánh mắt ấy tựa hai mảnh trăng in dưới đáy hồ, rất đẹp.

Vì thế, chỉ một nụ cười, đã có thể lấy thêm năm mươi lượng.

Mẫu thân khóc thật rất bi thương, một phần khóc cho nỗi đau mẫu tử chia lìa, phần còn lại để oán vận mệnh sao lại có thể bất công đến vậy?

Quân Chân ngồi trong kiệu, đưa tay vén rèm, dăm dăm nhìn cánh điều đang bay lượn giữa không trung. Có lúc là chim, lại có khi là bướm ... Bay đến thật khoái trá, chúng có thực hạnh phúc chăng?

Có tiếng vó ngựa từ xa vọng đến, Quân Chân ló đầu, trên đại đạo đang có hai kỵ tuấn mã rất nhanh chạy đến, một trắng một đen. Vật áo người ngồi trên con hắc mã giữa không trung vì gió bay lên, nhìn lại tự do nhường vậy, thật trẻ nãi lười lăm mà cũng lỏng lơi khoái hoạt vô cùng ...

Cơ hồ không một chút suy nghĩ, Quân Chân lao thẳng người ra khỏi kiệu, nhắm vào hướng ngựa kia đang chạy tới.

Phụ thân cũng chính là bị ngựa chạy nhanh giẫm chết ... Ta đây ... Cũng sẽ như vậy?

Một tiếng mã tê đến chói tai, dưới ánh mắt trời lóa mắt, con ngựa trước mặt Quân Chân chấn kinh nâng cao hai vó.

Chỉ cần giẫm xuống ...

Chưa kịp nghĩ thêm gì, bỗng nhiên cảm thấy có người gắt gao ôm vòng qua thắt lưng, lập tức lẩn một vòng, tránh được. Quân Chân ngạc nhiên, ánh nhìn ngơ ngác đặt vào nam tử đang ở trên người mình, diện như

quan ngọc, mạo tựa Phan An, trong đôi con người tựa tiểu phi tiểu cơ hồ còn cất giấu thêm điều gì thâm thúy.

“Mẹ nó! Lão tử ta mua người! Người còn dám tìm chết?!”

Tên ác thiếu một tay nắm áo Quân Chân lôi dậy. Quân Chân yếu ớt không thể chống cự liền bị túm đến trước mặt, hấn liền lập tức vung tay định cho Quân Chân một tát. Quân Chân vốn đã im lặng đón nhận, không một lời chờ đợi bàn tay lập tức sẽ tiếp theo mà giáng xuống ... Nhưng thật lâu sau lại tuyệt nhiên không động, Quân Chân lúc này mới phát hiện ra, bàn tay của tên ác thiếu đã bị nam tử kia giữ lại, mà sắc mặt tên ác thiếu lại đang một trận xanh một trận hồng.

“Hấn là do người mua? Bao nhiêu tiền?” Nam tử khẽ mỉm cười hỏi.

“Lão tử ta mua một trăm lượng đấy! Buông! Người có biết ta là ai không hả?”

“Ta trả một ngàn lượng, ta lấy.”

Ác thiếu ngẩn ra, lập tức mắng: “Lão tử ta không có tiền hay sao?! Nói cho người biết! Lão tử ta ... A!!!!”

Quân Chân sợ đến nỗi cả người run lên, cậu nghe rất rõ tiếng xương gãy răng rắc. Đã thấy tên ác thiếu ôm tay bò trên mặt đất kêu gào đau đớn, nam tử hướng người có vẻ như là tùy tùng gặt đầu ra ý, người nọ liền lấy ra một tấm ngân phiếu ném xuống trên mặt đất.

“Tiền người lấy, người ta mang đi.”

Nam tử đi đến trước mặt Quân Chân, thấy Quân Chân có đôi chút run rẩy khi nhìn mình, mỉm cười, nhẹ nhàng ôm ngang thắt lưng cậu, khiến cậu không thể tự chủ dựa vào người y.

“Về sau, người là người của ta.”

Giống như một câu chú ngữ, cứ xoay vòng trong óc Quân Chân, rất lâu sau cũng không xua tan được.

Quân Chân đem ngân phiếu một ngàn lượng lạng lẽ nhét vào cửa căn phòng mình đã sống suốt mười sáu năm qua.

“Người nếu không muốn đi theo ta, ta sẽ không cưỡng lưu.” Nam tử bình thản nói: “Hai ngàn lượng kia người cũng không cần hoàn lại.”

“Không ...” Quân Chân nhẹ nhàng lắc đầu: “Lưu lại, mẫu thân nhất định vì bệnh của ta mà thêm bôn ba vất vả ... Cuối cùng cũng không tránh được phải chết, lại sẽ rất thương tâm, cần gì ... Không bằng cứ như vậy không tin không tức, vậy là xong hết mọi việc ...”

Khẽ giật mình, Quân Chân ngẩng đầu, nhìn về phía con diều đang chao lượn trên không trung phía xa, trở nên lơ đãng thất thần.

“Điều có gì đẹp?” Nam tử khó hiểu hỏi.

“Ta từ nhỏ thân thể không tốt, chưa bao giờ được thả ...”

“Ra vậy! Cái này còn không dễ dàng sao, đi!”

Nam tử nở nụ cười, không nghĩ rằng người này một khi đã cười, lại có thể đẹp đến nhường vậy ...

Y cầm lấy tay Quân Chân, không màng đến Quân Chân vì không quen đang giãy giụa, kéo cậu chạy thật nhanh.

Gió ở bên tai thét gào vụt qua, Quân Chân lần đầu tiên dụng sức chạy nhanh như vậy, trong ***g ngực tim đập kịch liệt, nhưng lại không hề cảm thấy chút mệt mỏi, ngược lại còn có loại vui sướng khôn cùng bất chấp. Nhịn không được hờ hởi cười, từng bước từng bước băng qua một hòn đá lại một chỗ lõm lồi âm mưu hiểm hại, giống như đua cùng nam tử kia một trước một sau mà chạy, còn không thấy rõ hoa cỏ cây cối bên đường, chỉ loang loáng lướt trong đáy mắt một vùng thẳm xanh mướt mãi và hương khí xộc vào người. Quân Chân vấp phải một cành khô chắn giữa đường, lão đảo muốn ngã, nam tử liền mang Quân Chân ôm vào trong ngực. Không hề cảm thấy chút hoảng loạn, Quân Chân ngược lại cười phá lên.

Chơi vui quá! Thật sự là chơi vui quá! Lần đầu tiên ... Lần đầu tiên biết thì ra chạy như cuồng loạn thể này lại có thể vui đến thế! Bản thân khi đi đâu luôn phải bước chậm chậm, chưa từng dám nghĩ đến việc chạy nhanh đến vậy. Đại phu không cho, mẫu thân không cho ... Không tưởng được khi chạy, lại có thể vui vô cùng!

“Người khi cười đẹp lắm ...” Nam tử cười khẽ, nhẹ nhàng cúi người, ôn nhu hôn lên trán Quân Chân.

Vốn ngỡ rằng sẽ rất ghét bị nam tử xa lạ làm cử chỉ thân cận, lại không ngờ, đã không có cảm giác chán ghét, ngược lại, ... giống như vừa có một dòng nước mát được khai mở trong lòng, xôn xao gợn sóng ...

Người ăn mặc như tùy tùng không biết từ khi nào đã đến phía sau: “Thiếu gia, điều của ngài đây.”

Quân Chân reo lên một tiếng, sau đó lại có chút ngần ngại nhìn nam tử, dợm mở miệng, lại không biết nói thế nào.

“A? Ta nghĩ người thích, không nói gì tức là không thích, vậy thôi, vứt đi vậy.”

“Không cần!” Cuống quýt kêu một tiếng, Quân Chân chợt ngẩn người, vì cái gì hôm nay hỉ giận của bản thân từng chút từng chút đều hiển hiện ra trên mặt? Hoàn toàn không giống sự lạnh nhạt hờ hững thường ngày.

“Không cần cái gì? Không cần con điều này ư?” Nam tử cười hỏi.

Hắn là cố ý mà!

Quân Chân cắn môi, khe khẽ chau mày, hiển hiện nguyên bộ dáng muốn nói không thể nào ra miệng ... Chỉ thấy nam tử thở dài, cầm lấy con điều liền định quăng đi.

“A! Không được!”

“Người đâu cần.”

“Ta ... ta muốn mà ...” Không tự chủ được cúi đầu, thanh âm bé như muỗi kêu, trên mặt lại hừng hừng nóng rất.

“Người muốn cái gì? Muốn ta a?” Nam tử cười cười cợt cợt.

Quân Chân ngượng nghịu trừng mắt nhìn hắn ta một cái, thật vất vả mới gom đủ dũng khí nói ra: “Ta ... Ta muốn con điều ...”

“Thế này mới ngoan!” Nam tử nấn nhẹ cầm Quân Chân: “Có rất nhiều chuyện, nếu người không nói ra sẽ không một ai có thể biết. Muốn cái gì hãy cứ nói, không cần phải băn khoăn nhiều như vậy.”

Quân Chân giật mình, nhìn ánh mắt bình thản nhiên của nam tử, bỗng nhiên lại sinh ra ý nghĩ. Hắn, có khi nào là người có thân phận đặc biệt? Chỉ có kẻ hữu quyền hữu thế mới có thể có kiểu cách thẳng thắn như vậy, bởi vì căn bản bọn họ một chút cũng không biết đến nỗi thống khổ muốn mà không tài nào đạt được.

Trên mảng cỏ xanh đi càng lúc càng xa thôn trang, nam tử cười nói: “Ta dạy người.”

Bàn tay rộng lớn mà ấm áp kia, đem bàn tay bé nhỏ của mình nắm gọn. Vì sao cậu lại có thể cảm thấy an toàn nhường vậy? Khiến người ta không thể không nhận ra rằng y quả là kẻ có thể nương người ta nương tựa vào ...

Cười ha hả, chạy băng băng, đuổi theo hướng gió, hai người chạy loạn khắp nơi trên cỏ. Một khi thuận gió rồi, Quân Chân cùng nam tử kia lại trở nên luống cuống tay vung chân loạn, con điều lại cố tình không bay lên; hoặc giả, cứ vất vả nhích dần từng chút một, lại bởi vì đón không đúng hướng gió, nên liền thảm thương rớt ngay xuống đất. Nam tử bắt đầu nổi cáu phá phách, Quân Chân cười tới mức cơ hồ không đứng dậy nổi. Nam tử bị Quân Chân cười cho hết đường giấu mặt, lao đến đẩy Quân Chân ấn ngã xuống đất, không chút khách khí cứ như vậy không đứng lên, cười không ngừng đến khi Quân Chân phải cầu xin tha thứ.

Nam tử này thực sự thú vị ... Chưa bao giờ được chơi đùa điên cuồng như thế ... Giống như đã đem hết những nụ cười suốt mười ba năm chôn giấu trong một ngày cười cho bằng hết ... Sau đó ... Rồi, sẽ lại trở về cái thế giới cô tịch kia lần nữa.

Điều vẽ hình chim xanh chậm rãi bay lên, càng bay càng cao. Dây trong tay dần chậm chậm thả ra từng chút một, để bay cao hơn, rất cao hơn ...

“Tại sao đã bay cao như vậy còn bị một sợi dây níu lại? Trước đây, ta ở xa nhìn chúng, nghĩ rằng chúng thật khoái hoạt ... Hiện tại mới biết, có lẽ cũng không phải, bởi vì chúng trước sau vẫn không trốn nổi sợi dây đang trói giữ thân mình ...”

“Nhưng mà, nếu không có dây, con điều phải làm như thế nào mới có thể liên kết được với chủ nhân của nó? Bất luận là có thể bay cao đến mức nào, nó đều phải về lại trong tay chủ nhân mà thôi.”

“Vì cái gì lại muốn tìm chủ nhân? Vì cái gì đã bay cao đến như vậy còn muốn trở lại trong tay chủ nhân? Nó hay là căn bản không hề muốn trở về? Nó không phải là muốn được tự do hay sao?!” Quân Chân bỗng nhiên trở nên kích động.

Nam tử nhíu mày, cười nhạt: “Được rồi, vậy chúng ta cho nó tự do.”

Dây bị cắt đứt. Quân Chân ngạc nhiên nhìn con điều vốn đang bay rất cao lại từ từ chậm chậm, chậm chậm mà rơi xuống, đến khi đập trên mặt đất, khung gậy giấy cũng liền rách tan ...

“Tại sao ...” Quân Chân ngây ngốc nhìn con điều giờ đã không thể gọi là con điều kia sóng soài trên mặt đất.

“Đây không phải là thứ mà người gọi là tự do sao?” Nam tử bỗng nhiên cất giọng cười lạnh, không phải là thứ tiếu ý âm áp trước đây, mà là một kiểu cười lạnh lẽo không thể nào tả nổi.

“Tại sao ... Không có gì trói buộc đáng nhẽ phải bay thật cao mới đúng a ...”

“Không nhất định, điều là điều, nó không phải hùng ưng. Không có dây, không có chủ nhân ở bên dưới điều khiển khống chế, nó bay còn không được, làm gì còn tính chuyện cao xa.”

“Thì ra ...” Quân Chân cười thê lương: “Ta cho rằng đó là hạnh phúc, lại chính là một con rối mà thôi ...”

“Vì sao lại là con rối?” Nam tử nhẹ nhàng vòng tay ôm thắt lưng Quân Chân: “Người tại sao không nghĩ, nó thực hạnh phúc, bởi vì chủ nhân của nó có thể khiến nó bay thật cao, bay thật xa, mà chính nó, lại cam tâm tình nguyện trở về tay chủ nhân, sợi dây mảnh kia, là để ràng buộc mối duyên tình giữa chủ nhân và nó, chỉ cần không đứt, nó cùng chủ nhân cũng sẽ không chia lìa.”

“Cam tâm tình nguyện bị trói buộc?” Quân Chân kinh ngạc hỏi.

“Đúng, chỉ cần tìm được người chủ nhân có thể khiến mình cam tâm tình nguyện bị trói buộc, nó sẽ trở thành một con điều hạnh phúc.”

“Ta sẽ hạnh phúc hay không ...?” Quân Chân nhìn vào mắt nam tử, nhẹ nhàng hỏi.

“Người sẽ.” Nam tử nở nụ cười: “Đem người giao cho ta, ta có thể cho người cái khung khiến người bay cao nhất, cho người bức họa mỹ lệ khiến người ta hâm mộ, cho người muốn bay cao bao nhiêu liền có thể bay cao bấy nhiêu.”

Dưới ánh mắt trời, thân ảnh nam tử kia lại sáng ngời như thế, giống như toàn thân tỏa thứ quang hoa bức người, sáng rực đến mức mình không thể đừng chảy nước mắt.

“Đừng khóc, không cần để đôi mắt đẹp như vậy phải khóc, ta sẽ đau lòng ...”

Nhẹ nhàng hôn hết dấu nước mắt trên gương mặt Quân Chân, nam tử mỉm cười, nhìn sâu vào đôi mắt đang đăm đăm dõi vào mắt mình, lại âu yếm nó bằng đôi môi lạnh lẽo.

“Người tên gì ...”

“Nhớ kỹ tên của ta, về sau, người cả đời sẽ cùng cái tên này có quan hệ. Ta tên là, Huyền Trần.”

—

Chú giải

(1) Ác thiếu: tên lưu manh trẻ tuổi, kẻ trẻ tuổi hư hỏng.

2. Chương 2

Quân Chân khẩn trương căng thẳng cả thân mình, lúc này, cậu đang ngồi trên một con ngựa cực kỳ to cao, mồ hôi tinh mịn rịn khắp người ướt đẫm. Lần đầu tiên cưỡi ngựa khiến cậu cảm thấy vô cùng căng thẳng, bộ dáng dè dặt dặt khiến Huyền Trần phải bật cười ha hả, Quân Chân quần trí khốn đốn đến mặt mũi đỏ bừng. Huyền Trần xoay người xuống ngựa, leo lên ngựa của Quân Chân, một tay ôm ngang thắt lưng mảnh khảnh của cậu, tay kia cầm lấy dây cương.

“Sợ cho người rồi, vẫn là ta với người nên cùng cưỡi một ngựa đi.”

Quân Chân xấu hổ cúi gằm, bàn tay Huyền Trần lại không rõ là cố ý hay vô tình dây dưa động chạm lẳng nhẳng bên hông càng khiến cho mặt cậu trở nên nóng bừng như lửa. Giống như không biết Quân Chân hiện tại đang gượng gạo cứng người, Huyền Trần ghé sát bên tai cậu nhẹ nhàng phả một hơi khí nóng: “Xuất phát nhé?”

Cảm giác run rẩy ảm áp mà nhột nhạt từ tai lan truyền đến mỗi tác da, Quân Chân đối với loại cảm giác khác thường trước nay chưa từng trải này có chút không hiểu, khó chịu khê rứt cổ lại, bị Huyền Trần khê khàng đưa môi lên gáy cắn nhẹ, nhất thời khuôn mặt đã biến thành một phiến hồng hưng hửng.

Huyền Trần bật cười ha hả, chân thúc vào bụng ngựa, bắt đầu lên đường về.

“Chúng ta đi đâu?”

“Về nhà, nhà của ta, cũng là nhà của người.”

“Của ta ... ta có nhà?”

Trong lòng dâng lên một mảnh hạnh phúc ngọt ngào, một thoáng chờ mong hưng phấn, và còn, một hơi bất an lẳng lẳng ...

...

...

Quân Chân trợn mắt há miệng nhìn khối công trình đồ sộ phía trước không nói nổi nên lời, trước mắt là điện môn vàng son lộng lẫy dần dần khai mở, hai đội kỵ binh chỉnh tề chạy đến, theo sát phía sau lại thêm một đội cấm quân thân mang giáp bạc, dưới ánh mặt trời tựa ngân giáp thần nhân uy phong lẫm lẫm. Hai đội nhân mã nhanh chóng xếp thành hai hàng, nhất tề quỳ phục, thanh âm rền rĩ như dội về tận phía chân trời, quần quanh phá tan không gian tĩnh mịch: “Cung nghênh Hoàng Thượng hồi cung!”

Sáu chữ kia rõ rõ rành rành không ngừng vang vọng, nhất nhất đánh thẳng vào trí óc Quân Chân. Cậu bàng hoàng quay đầu về phía nam tử vẫn còn đang ôm mình, khuôn mặt anh khí bức người lộ ra một cỗ khí thế của nhân vật một tay thu cầm vạn dặm, đó là thứ khí phách cuồng ngạo mà chỉ có bậc đế vương mới có thể sở hữu! Vì cái gì, lúc trước lại không hề nghĩ tới?

Đã từng thử đoán qua thân phận của y, đã từng nghĩ: y có lẽ là vị thiếu gia của một đại gia yêu triền vạn quán(1); có lẽ là quý nhân xuất thân quan gia hiển hách; hay có lẽ là một nhân vật thế gia giang hồ uy phong bát diện; cũng có lẽ là bá chủ hùng cứ một địa phương; thậm chí còn nghĩ tới việc y có thể là lãnh tụ một bang hội, giải thích cho việc y đầy một thân ngạo khí, bởi vì thứ tự tin kia khí thế kia tuyệt đối không phải là từ kẻ xuất thân thường gia mà có được.

Lại duy không một chút vọng tưởng, y là vị hoàng đế một tay nắm đủ thế lực, quyền lực, tài phú tối cao tối thượng, kẻ có địa vị khiến thiên hạ tối ngưỡng vọng mị dĩ cầu(2) trong cái thế giới này ...

“Làm sao vậy?”

Huyền Trần dụng lực siết chặt bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy, hiện im lặng không cất nổi một lời, không phải đã bị khí thế hoàng cung dọa đến mức cảm luôn rồi chứ?

Quân Chân vội lắc đầu, nhưng lập tức lại cúi xuống. Trong lòng cậu, sớm đã vì thứ thân phận quá sức minh diệu của Huyền Trần mà cảm thấy mê muội choáng váng, đầu óc kêu ong ong hoàn toàn hồ đồ hỗn độn không tài nào suy nghĩ thêm gì nổi, ngăn ngợ hốt hoảng đến mức cảm thấy tất cả chỉ như một hồi xuân thu đại mộng.

Huyền Trần vừa nhìn biểu hiện của Quân Chân, liền đã đoán được tám chín phần, không thể không cười, đưa tay ôm vòng lấy eo lưng mảnh khảnh, siết cậu vào trong ngực. Quân Chân hoảng sợ, bản năng hoang mang muốn đẩy ra, xung quanh có nhiều tiểu thái giám như thế, làm thế nào có thể cùng Hoàng Thượng biểu hiện quá mức thân mật? Cho dù là trong đoạn tháng ngày này, quả thật đã sớm khiến cậu luôn có thói quen dựa dẫm vào trong vòm ngực rộng lớn kia.

Huyền Trần cười cười đem Quân Chân giam vào trong lòng, bỗng nhiên cúi đầu hôn phớt lên đôi môi nhu nhuyễn, nhất thời, người bị thân mật toàn thân cứng ngắc, ánh mắt bối rối nhìn khắp xung quanh, tất cả các tiểu thái giám giống như cùng hện, đều cùng nhau gục đầu xuống.

Quả nhiên là kiêng sợ người này ...

Huyền Trần cố ý cao giọng, hướng các tiểu thái giám hỏi: “Vừa rồi các người nhìn thấy gì?”

Đám tiểu thái giám cúi đầu lại tựa như hện nhau từ trước, đồng thời hồi đáp: “Hồi Hoàng Thượng, bọn nô tài đều không thấy gì cả.”

“Có nghe không?” Huyền Trần vuốt ve đôi má nhẵn mịn của Quân Chân: “Trong cung này, không ai dám sau lưng đối người chỉ trở, càng không có ai đặt mình trên đầu người mà làm càn, bởi vì, người là của Trẫm, chỉ có Trẫm, mới là chúa tể của người.”

Tim bỗng nhiên đập mạnh, khuôn mặt trắng nõn như bạch ngọc của Quân Chân lại nhanh chóng chuyển hồng, tựa bởi vì say hồ đào mỹ tửu mà trở nên tươi đẹp, bên trong vẻ ngượng thẹn lại hàm chứa phong tình, khiến Huyền Trần trong lòng rung động, nụ cười hí hước trên mặt càng thêm nặng thêm sâu.

“Tiểu Tước Nhi(3) nhà người thật thích đỏ mặt.”

Quân Chân nhất thời chỉ hận không tìm ra cái kẻ nứt nào mà chui xuống, cái tật xấu dễ đỏ mặt cũng chỉ mới phát hiện, lại mấy lần bị Huyền Trần đem ra trêu cười, thật không cam lòng! Toàn nói người ta nhỏ xinh như tước, giống con sẻ nhỏ nép vào người, rồi suy suy diễn diễn đã gọi người ta thành “Tiểu Tước Nhi”. Thế nhưng mà, người ta nào có giống một con tiểu tước suốt ngày không ngừng kêu líu ríu đâu chứ ...

Nghĩ đến đây, đôi môi nhỏ của Quân Chân không dừng được khe khẽ nhếch, biểu hiện giận dữ khờ độn thoát nhìn vừa đáng yêu lại có chút buồn cười. Huyền Trần cười to, lập tức hôn lên đôi môi nhỏ bé hiện như đang trông chờ mời gọi, thỏa mãn đôi môi cơ hồ đang khát thèm. Huyền Trần từ nhỏ sinh trưởng trong cung, tự nhiên đã có thói quen muốn làm gì thì làm không màng có ai bên cạnh, nhưng Quân Chân làm sao có thể có được thói quen đó? Mắt thấy mọi ánh nhìn đang hướng về phía mình, chằm chằm lại đây “khinh bạc”, cho dù bọn họ đều bảo rằng “không thấy”, nhưng vẫn là ta trước mặt người khác lại thân thân mật mật đầy thôi ...

Quân Chân vừa thẹn vừa gáp, nhất thời dưới tình thế cấp bách, trong mắt lại nổi lên một cơn thủy triều, đôi đồng tử đen láy thoáng đãng đã ngấn đầy những nước, biểu hiện chực khóc khiến kẻ khác không thể không đau đớn mà đành lòng.

“Được rồi được rồi, Trẫm không trêu người nữa.” Huyền Trần cười cười tỏ vẻ năn nỉ, ấn nhẹ đầu mũi Quân Chân: “Đúng là Tiểu Tước Nhi làm bằng nước, động một chút đã khóc rồi, nhưng ngàn vạn lần đừng có chốc chốc lại muốn tạo hồng thủy nhúng ngập hoàng thành như vậy, thế này không phải là muốn Trẫm cùng khóc theo sao?!”

Vừa phì cười, Quân Chân đã vội nghiêm mặt lại, nhưng khóe môi vẫn còn không kiềm được khe khẽ giương lên.

“Trẫm mang người đến xem nơi ở của người có được không?”

“Chỗ ở của ta?”

Huyền Trần cười: “Là một tòa thủy tạ trong tẩm cung của trẫm, cảnh vật u nhã, phong sắc di nhân, quan trọng nhất là, nó xây ở giữa hồ, nếu Tiểu Tước Nhi của Trẫm lại khóc, nước mắt có thể rơi luôn xuống hồ, đỡ mất công Trẫm phải cho người thay nước.”

Lại trêu chọc người ta! Quân Chân cắn môi, dằn dỗi không thềm kêu một tiếng.

Huyền Trần yêu thương kéo bàn tay nhỏ, đặt lên môi hôn khẽ: “Thì ra ngoài thích đỏ mặt, thích khóc, Tiểu Tước Nhi còn thích cả giận dỗi nữa.”

Quân Chân xấu hổ muốn rút tay về, lại càng bị nắm càng thêm chặt, Huyền Trần gương mặt mãn tràn tiếu ý, kéo Quân Chân mặt đỏ tai hồng đi về hướng nhà thủy tạ.

Gió thổi hây hây nhẹ, mặt hồ mênh mông sóng nước, trời xanh thăm thẳm quang mây, thủy thiên hòa lẫn một màu. Trước mắt trải một mặt hồ miên man tĩnh lặng, bóng liễu bên bờ in đáy nước, ánh mặt trời buổi vắng chiều phủ ngập cả mặt gương, sóng gợn loang loáng hàng ngàn tia sáng nhuyễn, cùng với bóng cây trở nên mềm mại nhu huyền tựa lụa. Tòa nhà phong nhã xây ở giữa hồ, dưới đài còn có một tầng hơi nước như sương mờ ảo, mông lung nhìn thấy ả ả bên trong một dải sen hồng, tựa như chỗ ở của tiên gia, siêu phàm thoát tục khiến người ta càng nhìn càng cảm thấy đắm chìm mê muội.

“Đẹp quá ...” Quân Chân tròn to hai mắt, yêu thích tham lam thu vào tầm mắt không chừa một chi tiết nào.

“Trẫm biết người nhất định sẽ thích.” Huyền Trần cười nói: “Chỉ có người như người mới hợp với nơi này.”

Huyền Trần gật đầu ra hiệu, một thiếu niên ăn vận phục trang thái giám liền tiến đến, bộ dáng nhu thuận đáng yêu.

“Hắn tên là Tiểu Thăng Tử, về sau, y sẽ chăm sóc việc ăn uống sinh hoạt hằng ngày của người.”

“Tiểu Thăng Tử thỉnh an Chân(4) chủ tử.”

Tiểu Thăng Tử quỳ trên đất, hướng Quân Chân dập đầu ba cái. Quân Chân chưa từng gặp qua loại trường hợp thế này, sợ đến mức vội vội vàng vàng muốn nâng y dậy, lại bị Huyền Trần kéo lại: “Người về sau chính là Chủ tử của hắn ta, cũng chính là ông trời của hắn ta, cái lễ hướng thiên dập đầu này không thể bỏ qua được.”

Thấy biểu hiện của Quân Chân vẫn là khẩn trương không thích ứng nổi, Huyền Trần cười hướng Tiểu Thăng Tử trêu chọc: “Tiểu Thăng Tử, y là “chân chủ tử”(5) của người, vậy Trẫm là cái gì? Chẳng nhẽ là “giả chủ tử” hay sao?”

Tiểu Thăng Tử liền gấp gấp quay về phía Huyền Trần liếc mạt dập đầu: “Nô tài đáng chết, đã nói nhầm rồi, Hoàng Thượng vốn tự nhiên đã là chủ tử của nô tài, Tiểu Thăng Tử là phụng mệnh Hoàng Thượng hầu hạ “Quân chủ tử”, Quân chủ tử cũng tự nhiên là chủ tử của nô tài, nô tài quả thật là tổ tiên tích đức mới có thể hầu hạ hai vị chủ tử, đây là phúc phận của Tiểu Thăng Tử, Tiểu Thăng Tử nguyện tận tâm tận lực dốc lòng!”

Huyền Trần cười ha hả, nhìn Quân Chân: “Như thế nào? Có phải là y rất thông minh không? Chừa lời đã nhanh lại còn nói nhiều như thế.”

Quân Chân thản nhiên cười khẽ, Tiểu Thăng Tử lạnh lợi này quả là đã gây cho cậu ấn tượng rất tốt.

“Tiểu Tước Nhi, người nói xem nên đặt cho nơi này tên gì thì được?”

Quân Chân ngẩn ra, thành thật đáp: “Gọi là gì cũng được ...”

Huyền Trần phát tay: “Làm sao lại thế, cảnh trí như chốn tiên thế này, làm sao có thể tùy ý muốn tên nào cũng được? A, hay là đặt “Liên Y(6) Tiểu Cư” thì thế nào?”

Quân Chân nghĩ nghĩ: “Có điển cố gì sao?”

Huyền Trần hắc hắc cười: “Đương nhiên là có! Nghe nói thời xưa, có một Tiểu Tước Nhi thích khóc, thường sống ở giữa hồ, mỗi lần khóc, nước mắt đều đổ xuống hồ, nổi lên từng trận sóng. Mà Tiểu Tước Nhi của trẫm giờ cũng sống ở trong hồ rồi, chẳng phải là hợp lắm hay sao? Nên gọi là “Liên Y Tiểu Cư” đi!”

Quân Chân giận dữ đến thiếu chút là giậm chân bình bịch, Hoàng Thượng lại trêu mà!

“Tên này thật không hay tí nào.” Quân Chân mở miệng.

“Vậy Tiểu Tước Nhi đặt thử một cái xem sao?” Huyền Trấn mỉm cười nói.

Quân Chân nhìn xung quanh một chút, nghĩ ngợi, sau đó chậm rãi: “Cảnh sắc này có thể nói là rất giống câu “thụ ảnh hà quang trọng điệp thâm”(7). Chi bằng, hãy gọi là “Ảnh Hà Cư” đi vậy?”

“Ảnh Hà Cư?” Huyền Trấn khẽ vuốt cằm cười: “Không tồi ... Không nghĩ ra người cũng đầy bụng văn chương thi phú.”

Quân Chân đỏ mặt: “Hoàng Thượng lại giễu cợt nữa rồi.”

Dung nhan đỏ hồng kinh diễm như say rượu, lộ ra thần thái ngượng ngùng, rèm mi cong dài hơi cúi xuống, che rợp đôi đồng tử đen huyền kiều mị. Huyền Trấn nhìn không được tiến lên phía trước, đem Quân Chân kéo vào lòng, khẽ cúi người ghé vào tai cậu: “Đêm nay, hãy ăn uống tốt một chút.”

“Vì sao?” Quân Chân khó hiểu hấp háy đôi mắt đẹp đang mở to.

“Bởi vì ...” Huyền Trấn khẽ hôn lên mắt Quân Chân: “Đêm nay, người sẽ mệt muốn chết ...”

...

...

“Ân ... Ân ...”

Quân Chân sắc mặt trắng bệch, cắn chặt môi dưới đã muốn tím bầm, cậu vô lực tựa vào lòng nam tử, lại không ngăn được cảm giác có cơn đau đến mức toàn thân đều co rúm.

Từ lúc mới gặp Huyền Trấn, khi y mua mình đi, đã có dự cảm một ngày nào đó sẽ xảy ra chuyện như vậy. Nhưng thái độ lấy lễ cùng đãi trên đường đi khiến Quân Chân cơ hồ đã quên mất mình là kẻ bị “mua”, lại giống như một tiểu đệ đệ ý lại vào một huynh trưởng Huyền Trấn rất an toàn, đã quên mất cái thứ quan hệ “người mua” và “vật bán” giữa họ, đi coi Huyền Trấn như bằng hữu huynh đệ thân thiết tin tưởng vô cùng. Nhưng đang lúc cơ thể bị dị vật xâm nhập, trận đau như xé thịt kia lập tức đem Quân Chân quăng về với sự thật, trong đáy lòng không thể chống lại cảm giác đắng cay chua xót dâng lên, mắt dần mang đầy nước ...

“Tiểu Tước Nhi ...” Huyền Trấn cúi người, nhẹ nhàng hôn hết nước mắt trên mặt Quân Chân: “Từ khoảnh khắc này về sau, người chính là của trẫm, chỉ cần người không phản bội trẫm, trẫm sẽ cho người cả đời không cần lo cơm áo, tận hưởng phú quý vinh hoa.”

Quân Chân nhẹ lắc đầu, thanh âm nghẹn ngào khua sau đôi môi cắn chặt. Ta không phải là muốn như vậy ... không phải ...

“Trẫm sẽ yêu người, thương người, cho nên ...” Huyền Trấn lấy tay lau đi vết lệ trên mặt Quân Chân, nhẹ nhàng cắn vành tai cậu: “Hãy yên tâm đem người mà giao cho Trẫm, Trẫm sẽ không bạc đãi người, sẽ yêu thương người luyện tiếc người cả đời, trọn đời trọn kiếp ...”

Trọn đời ... Trọn kiếp ...?

Đôi môi đang cắn chặt tự từ buông lỏng, đôi mắt Quân Chân đắm lệ nhìn về phía Huyền Trấn, Huyền Trấn yêu thương dùng ngón tay miết nhẹ làn môi còn dấu răng sâu ngấn, khẽ dùng lưỡi tỉ mỉ liếm qua, thật cẩn thận, giống như sợ rằng một cử động bất cẩn cũng sẽ làm đau tiểu tước bé nhỏ trong lòng. Cử chỉ nhỏ đầy ôn nhu này, khiến Quân Chân lại thêm một lần không thể cầm nước mắt, thanh âm cơ hồ chỉ có thể run rẩy mãi như vậy cất lên: “Thật sao ...?”

“Đương nhiên.”

Huyền Trấn ôn nhu nở nụ cười, sau đó hai tay chậm chậm ôm vòng lấy thắt lưng Quân Chân.

Quân Chân nhắm lại hai mắt, dần lơ lửng thân mình vốn vừa đang cứng đờ, bởi vì ... Y nghe được bốn chữ: trọn đời trọn kiếp ...

...

...

—

Chú giải

(1) Yêu triền vạn quán: tiền bạc quán đầy người, ý nói cực kỳ giàu có.

(2) Mộng寐 dĩ cầu: mơ mộng muốn có

(3) Tiểu Tước Nhi: con chim sẻ nhỏ

(4),(5) Chữ “Chân” trong tên của Quân Chân và “Chân” nghĩa là “thật” là từ đồng âm, đều có pinyin là zhen, khác mặt chữ. Ban đầu Tiểu Thăng Tử gọi Quân Chân là “Chân chủ tử”, Huyền Trấn lấy đó làm có trêu chọc, nên cậu ta đã đổi lại thành “Quân chủ tử”.

(6) Liên Y: gợn sóng. “Tiểu Cư” nghĩa là một tòa nhà nhỏ.

(7) Thụ ảnh hà quang trọng điệp thâm: dịch (bờ) nghĩa là Bóng cây sáng mờ trùng điệp sâu mấy tầng.

3. Chương 3

Nắng mai nhẹ mơn trớn tĩnh hồ, len lén tiến dần vào bên trong tòa thủy thượng nhā cư bên mặt nước. Đôi mày kiếm của người trên nha sàng khê chau, mắng tóc mềm xoa trên bờ vai tuyết, khinh xảo buông tựa trải dài trên cánh tay ngọc. Một tầng cảm bị như khói như mây rõ ràng bọc lấy thân thể ưu mỹ khiến người ta phải hoài tưởng niệm cầu, đây đây đó đó còn thoảng ẩ thoảng hiện mây dốm hồng ngân làm chứng nhân cho cảnh tượng kiều diễm đêm qua.

Ngoài cửa, thanh âm của Tiểu Thăng Tử truyền đến: “Quân chủ tử, đã không còn sớm, người có muốn rửa mặt hay không? Hoàng Thượng chính ngọc còn muốn sang dùng bữa...”

Quân Chân còn đang mơ màng gặp gỡ Chu Công(1) trên giường, bỗng nhiên mở choàng đôi mắt ửng đỏ: “Đã giờ nào rồi?”

“Hồi chủ tử, đã sắp qua giờ Tị.”

Trong phòng hốt nhiên dấy lên một chuỗi thanh âm lạch cạch rung động, tiếp liền sau đó là tiếng kêu hỏi hả của Quân Chân: “Tiểu Thăng Tử, mau vào giúp ta!”

Tiểu Thăng Tử vội đẩy cửa tiến vào, chỉ thấy Quân Chân đang rối rít mặc y phục, gấp đến độ khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ cả lên: “Như thế nào lại còn không sớm gọi ta một chút?”

“Là Hoàng Thượng đặc biệt dặn dò nô tài không cần quấy rầy chủ tử nghỉ ngơi, nếu không phải đã trưa, mà Hoàng Thượng nói sang đây, nô tài cũng không dám đánh thức chủ tử.”

Quân Chân trong lòng lại nổi lên một cơn ngọt ngào nho nhỏ, không khỏi để lộ chút tiểu ý ngượng ngùng, nhưng rồi lập lúc lấy lại vẻ mặt kích động cuống cuống rửa mặt lau mày: “Hoàng Thượng có phải sắp tới không? Nhanh lên! Tiểu Thăng Tử giúp ta chải đầu, nhanh lên!”

Tiểu Thăng Tử không khỏi khúc khích cười thầm, vị chủ nhân này thật sự rất đơn thuần, trong tâm nghĩ gì muốn gì trên mặt đều hiển hiện ra thế ấy, vội trấn an: “Quân chủ tử đừng vội, còn kịp, còn kịp.”

Lược gỡ tử sắc chải vào dải tóc dài đen nhánh, thuận hoạt trượt xuống không bị cản trở dừng lại chút nào, Tiểu Thăng Tử không khỏi cảm thán kêu lên: “Quân chủ tử tóc cũng như người, đã mỹ còn nhu, khó trách Hoàng Thượng lại thích chủ tử đến vậy.”

Khuôn mặt nhỏ của Quân Chân nhanh chóng đỏ bừng, tựa như đứa trẻ làm sai chuyện, cúi đầu, gương gao nhìn ngấm mấy đò trang sức: “Người ... Người không thấy ... Như vậy cũng đâu có tốt lắm ... Ta là ...”

Tiểu Thăng Tử ngẩn ra, lập tức cười nói: “Quân chủ tử lo quá rồi, Hoàng Thượng thích nam sắc cũng không phải chuyện một hai ngày, tuy rằng hậu cung nam sủng vô số, nhưng Người cũng không phải chỉ độc sủng nam phi mà lơ lửng tam thiên giai lệ, chuyện này đến các đại thần cũng không nói lời nào đâu.”

Bàn tay Quân Chân run lên: “Nam ... sủng?”

Tiểu Thăng Tử vội vàng quỳ xuống: “Nô tài đáng chết! Nô tài hồ ngôn loạn ngữ! Quân chủ tử tha mạng!” Nói xong, liền tự tay hung hăng tát mình liền mấy cái.

Quân Chân vội vàng bắt lấy tay Tiểu Thăng Tử: “Người làm gì thế? Ta cũng chưa nói gì mà.”

Tiểu Thăng Tử lại vẫn như cũ liên tục đập đầu: “Chủ tử tha mạng! Chủ tử tha mạng!”

Quân Chân nhìn Tiểu Thăng Tử liều mạng đập đầu, bỗng nhiên khé miệng dật ra một tia cười chua xót: “Người không nói sai gì cả ... Là ta nhất thời quên mất thân phận của mình ... Nói trắng ra, ta cũng chỉ là một tên tiểu nô tài, người làm sao lại phải làm chuyện tự hạ mình, chúng ta đều là kẻ đồng mệnh ...”

Tiểu Thăng Tử làm sao biết đây chính là sở cảm thật của Quân Chân, chỉ nhất nhất cho rằng cậu đang nói mát, sợ đến mức cơ hồ muốn đập vỡ cả đầu, liên tục kêu tha mạng. Quân Chân khuyên cũng khuyên không được, cuối cùng đành giả vờ giận dữ lệnh hần không được đập đầu nữa mới thôi.

Nhìn vẻ mặt hoảng hốt khiếp hậu dư sinh(2) của Tiểu Thăng Tử, trong lòng Quân Chân lại dâng lên một tầng thương hại, nhẹ giọng nói: “Tiểu Thăng Tử, đầu của ta còn chưa chải xong, người giúp ta đi.”

Tiểu Thăng Tử vội vàng cẩn thận một lần nữa nâng lấy sợi tóc mây trải dài như thác, cực kỳ tỉ mỉ chu đáo giúp Quân Chân chỉnh trang, thay y phục mới, lặng chờ Hoàng Thượng qua. Quân Chân tựa người bên cửa sổ, nhìn gió nhẹ gợn trên mặt hồ mấy cơn sóng nhạt, gương mặt nhẹ nhàng thoáng đạm ý cười. Tiểu Thăng Tử im lặng nhìn về phía chủ tử của mình, dung nhan linh động kỳ ảo, khí chất siêu phàm thoát tục, như thể ngoại tiên tử thoáng ẩn thoáng hiện hư ảo tựa có tựa không, người như vậy lại thân hãm trong chốn thâm cung nước bắn sóng tanh này, liệu có thể nào có năng lực tự mình bảo hộ?

Đã qua giờ Ngọ ba khắc, một lão thái giám vội vàng chạy đến, hành lễ xong mới báo Quân Chân không cần chờ nữa, Hoàng Thượng có việc không thể sang. Quân Chân trên mặt thoáng một tia thất vọng, nhưng tự biết Hoàng Thượng nhật lý vạn cơ(3) không thể cưỡng cầu, liền truyền lại cho Tiểu Thăng Tử, rồi tự mình đi vào nội đường thay đổi y phục tùy ý.

Tiểu Thăng Tử lặng lẽ đuổi theo lão thái giám đang quay về phục mệnh, hé ra tờ ngân phiếu nhét vào tay áo y: “Công công, Hoàng Thượng vì sao không thể đến?”

Lão thái giám nhìn tờ ngân phiếu, tươi cười hài lòng, nhìn quanh một chút, lặng lặng nói: “Còn không phải vì vị Dung Quý Phi kia hay sao, vốn đã định truyền ngự thiện phòng mang ngọc thiện đưa đến Ảnh Hà Cư, nhưng trước khi đi đã bị Dung Quý Phi cuốn lấy thoát thân không được, hiện tại đã muốn đến Phù Dung Điện rồi, chắc là đêm nay sẽ ngủ lại đó, bảo Quân chủ tử nhà người không cần đợi nữa đi.”

Tiểu Thăng Tử cảm ơn lia lịa, nhưng lão thái giám vừa bước đi, liền lâm vào trầm mặc.

Trở về tiểu cư, đã thấy Quân Chân đổi một thân bạch y trắng toát, là trường bào gấm dệt hoa chìm, tựa bên cửa sổ nhìn ra phía mặt hồ bình lặng đến xuất thần. Một làn gió lướt qua, tĩnh hồ khẽ động, sóng gợn miên miên, từng cơn từng cơn chậm chậm cuộn. Trường bào nhu nhuyễn theo gió khẽ mân mê làn da tuyết, hiển hiện rõ những phiêu dật cùng thanh tú của Quân Chân, nhẹ nhàng nương gió mà bay đi, càng trở nên lộng lẫy.

Tiểu Thăng Tử ngây ngốc nửa ngày mới chậm chậm hồi phục, không khỏi khiêu lên một tia cười khổ, vị chủ tử kia một cử động ngẩng đầu cúi mặt cũng chừng như đều hàm chứa phong tình vô tận, rồi lại khiến người ta có thứ cảm giác bị kiêu diêm mị vũ mê hoặc, khiến người ta không dám khinh nhờn ...

“Tiểu Thăng Tử ...” Đôi mắt Quân Chân hồ như yên ả không một chút động: “Hoàng Thượng ... vì sao không tới?”

Tiểu Thăng Tử ngẩn người, còn đang do dự không biết nên giải thích thế nào, Quân Chân đã chậm rãi quay đầu lại: “Vị công công kia hẳn là đã đem nguyên nhân nói cho ngươi rồi? Ta thấy ngươi đưa y ngân phiếu ...”

Tiểu Thăng Tử tần ngần hồi lâu, mới khẽ cắn môi, đáp: “Hoàng Thượng bị Dung Quý Phi quẩn chân, nương nương là tâm phúc bên người Hoàng Thượng, cũng là vị phi tần được Hoàng Thượng thích nhất trong hiền đức thực quý tứ phi, Hoàng Thượng vốn là muốn tới ...”

Quân Chân nhợt nhạt cười, chậm rãi tựa vào trên tay mình, như thì thầm tự nói: “Đứa ngốc ... Y là Hoàng Thượng ... Hậu cung giai lệ vô số, ngươi làm sao có thể cùng bọn họ mà tranh ... Bất quá mấy lời ngon ngọt hời hợt lúc mua vui, ngươi làm thế nào lại đem lòng tin tưởng ...”

“Quân chủ tử?”

Bỗng nhiên, hai giọt lệ không biết nghe lời tràn ra từ trong mắt, nụ cười của Quân Chân tắt lịm, càng không thể ngăn cản lệ tuôn mỗi lúc một nhiều.

Tiểu Thăng Tử không thể không cảm thấy căng thẳng, trong lòng không nỡ cất lời khuyên nhủ: “Quân chủ tử, trong hoàng cung này, nhét đầy thiên hạ vạn vật, lại duy không hề tồn tại một thứ, chính là “chân tâm” ... Ở đây người ta đều là các thủ sở nhu(4), bất tất phải đưa ra “chân tâm”, bởi vì, cho dù có đưa ra, cũng sẽ không nhận được chút gì hồi báo ... Mà chỉ còn có vàng bạc châu báu đếm không xuể, vì sinh kế lâu ngày, người ta đều học làm thế nào để lấy lòng Hoàng Thượng, rồi dần đã xóa bỏ cái thứ “chân tâm” kia mất rồi ...”

Quân Chân cố gắng xóa đi lệ trong mắt, dùng thanh âm đã có chút khàn khàn cười khê: “Trong cung này, chẳng nhẽ chỉ một kẻ chân tâm cũng không có hay sao? Vậy còn người? Tiểu Thăng Tử?”

Tiểu Thăng Tử ngẩn người, nhìn đôi mắt đỏ hoe đang chăm chú về hướng mình, không khỏi cúi thấp đầu: “Nô tài cũng là như vậy ...”

Từ nhỏ sinh trưởng ở trong cung, tình nghĩa thế gian ấm lạnh mấy hồi, những tấn thảm kịch cứ trước mắt mà không ngừng diễn đi diễn lại: phản bội, giết chóc, âm mưu, huyết tinh, thảm kịch ... Giữa cảnh mỗi người đều phải tự thân lo lấy chính mình thì phó xuất chân tâm chính là làm ngược với giác ngộ, cho nên, mỗi người đều cẩn thận đem chút nhân tính cuối cùng lặn lẽ che giấu, đào rất sâu chôn rất chặt, sâu đến mức ngay cả chính bản thân cũng liền quên mất ... Chỉ có như vậy, mới có thể đứng giữa hoàng cung mà sinh tồn ...

“Ngươi không phải như thế, Tiểu Thăng Tử ...”

Tiểu Thăng Tử đột ngột ngẩng đầu, thoáng ngạc nhiên nhìn Quân Chân đang mỉm cười, chỉ thấy hai bên má còn vương dấu lệ, nên nụ cười hầy còn yếu ớt, âm giọng khinh nhu tựa hoàng oanh khê khàng truyền đến: “Ít nhất, ngươi có thể nói cho ta mấy lời này, tức là vẫn còn có chân tâm.”

Tiểu Thăng Tử buông thông cánh tay, trở nên run rẩy, lần đầu tiên, có một người nói với hắn, hắn vẫn là như cũ, có một tấm lòng ...

“Ta biết dụng ý của ngươi ... Hãy cứ yên tâm, ta quen biết Hoàng Thượng không được mấy tháng, cho dù muốn đưa ra tấm chân tình, chỉ sợ cũng có hạn ... Hơn nữa, chân tâm có thể đưa ra dễ dàng như thế, vậy thì cũng có thể đơn giản mà thu hồi ...?”

Tiểu ý chua xót vương trên gương mặt Quân Chân: Ta đơn giản như thế đã phó xuất chân tình, như vậy, muốn thu hồi, hẳn là cũng rất dễ ...?

...

...

Tinh vũ giữa trời bay hỗn loạn, cung hoa run run ướt đẫm, khinh dật từng hồi sương khói, không trung phủ mấy tầng mưa sa, một mặt hồ mênh mông tràn thanh thủy, trăm dải sóng nước gợn dày tịch tịch(5). Trong cơn tế vũ mơ hồ một khúc tranh du dương uyển chuyển, tựa những lời thầm thì luyến lưu liên miên không dứt, như tiếng cười vui trong trẻo tựa ngọc rơi châu rụng, giữa tiếng mưa rơi mênh trời mà lãng đãng truyền đưa.

Huyền Trần đang chậm chậm bước trong mưa không thể không dừng bước, tiểu thái giám đang cầm ô phía sau cũng không thể không dừng tai nghe tấu khúc, suýt nữa đã đụng luôn vào người.

“Là từ chỗ nào truyền đến?” Huyền Trần lẩm bẩm hỏi thầm.

Tiểu thái giám cẩn thận phân biệt một chút: “Giống như ... là từ ven hồ kia đưa đến ...”

Huyền Trần nét mặt mỉm cười: “Tiểu Tước Nhi còn có thể chơi được đàn tranh?”

Nhất thời dâng lên hứng thú, lại xoay người trở lại, thái giám vội hỏi: “Hoàng Thượng, vậy Dung Quý Phi bên kia ...”

“Hôm khác lại đi.” Huyền Trần hời hả giơ tay vẫy, vội vàng hướng Ảnh Hà Cư đi đến.

Tranh thanh dần dần rõ ràng, khúc tranh nhàn rãi thông dong theo mưa mà chuyển đến, trong cơn té vũ miên miên nghe đoạn tranh u tĩnh này, không tự chủ được lòng dâng lên một cơn trầm lặng, tâm tình cũng dần trở nên yên ả. Huyền Trần không hề nhận ra, góc môi mình đang khe khẽ giương lên, trong mắt tràn ngập ý cười an tĩnh.

Bước vào trong tiểu cư miên man hương bách hợp, đưa tay ra hiệu Tiểu Thăng Tử đang kinh động không cần phải thông báo mình đến, chậm rãi hướng về chỗ thiếu niên đang tĩnh tọa giữa thủy đài. Trong ngọc lộ vẫn vút mấy tầng khói mỏng, Quân Chân một thân áo trắng hồn nhiên không hề biết phía sau đang có người đi tới.

“Song ngoại hữu ba tiêu, trận trận hoàng hôn vũ(6), hảo một khúc “Tiêu Song Dạ Vũ”. Nhưng mà, Tiểu Tước Nhi, bây giờ mới là giờ Thân, chỉ e là hơi sớm a.”

Tranh thanh ngừng lập tức, Quân Chân mãnh nhiên quay đầu, trong mắt đầy ý ngạc nhiên cùng khó tin.

Huyền Trần thấy biểu tình của Quân Chân, lại cười càng vui vẻ: “Như thế nào mà thấy Trẫm lại giống như đụng phải quỷ thế kia?”

Quân Chân ngây người một lúc lâu, nhìn thấy Tiểu Thăng Tử phía xa liềm mạng ra hiệu cho mình, mới cuống cuống quỳ xuống, liền bị Huyền Trần ngăn lại.

“Đừng sợ đừng sợ, nhưng thật ra khúc “Tiêu Song Dạ Vũ Tiểu Tước Nhi đàn quả không hợp với tình hình, song tiền vô ba tiêu, bên ngoài lại mệnh mệnh trời sáng, tốt xấu gì cũng phải chờ Trẫm đem đến mấy cọng ba tiêu, chờ trời tối rồi mới đàn chứ.” Huyền Trần cười cười trêu chọc.

Quân Chân mặt đỏ bừng, khe giương cái miệng nhỏ thành một chữ chỉ đáng yêu không cách nào làm khác, khiến Huyền Trần lại cười càng thâm sâu.

“Tiểu Tước Nhi, đàn cho Trẫm thêm một khúc nữa, thế nào?” Huyền Trần cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn, đặt bên môi nhẹ nhàng hôn.

“Hoàng Thượng muốn nghe cái gì?” Tinh thần kinh ngạc đến có chút ngây ngốc khi nhìn thấy Huyền Trần của Quân Chân hãy còn chưa khôi phục lại.

“Ân ... Trẫm muốn nghe ... Xuất Thủy Liên(7)! Khúc đó!”

“Vâng!”

Quân Chân lại ngồi bên đàn, hai tay phủ trên mặt tranh, run nhẹ nhẹ, Hoàng Thượng làm sao lại đến đây? Người không phải ngủ lại ở chỗ Quý Phi kia hay sao? Làm sao lại đến nơi này?

Từ tận nơi nào đó trong lòng lại có chút vui vẻ đứng ngồi không yên mà nổi lên, Quân Chân không nhận ra khóe mắt mình bắt đầu nhẹ khép, kín đáo ngậm ý cười.

“Xuất Thủy Liên” một khúc giai điệu thanh lệ điển nhã, cổ xưa thanh đạm, lại nhàn lặng ôn nhu, Huyền Trần im lặng nghe đến thân người, đến mức Tiểu Thăng Tử bừng lên “Quân Sơn ngân châm” mình thích uống nhất cũng không phát hiện. Tiểu Thăng Tử nhìn bộ dạng Hoàng Thượng xuất thần treo nơi chủ tử, không khỏi nhẹ nhàng lẳng lặng nở một nụ cười.

“Xuất ô nê nhi bất nhiệm, trạc thanh liên nhi bất yêu(8) ... Thật đẹp một đóa Bạch Liên phiêu trần thoát tục ...” Huyền Trần lẩm bẩm nói.

Khúc tranh ngừng, Huyền Trần mỉm cười vươn tay, Quân Chân do dự một chút, rồi đem bàn tay của mình đặt vào tay y. Huyền Trần dụng lực kéo một cái đã đem Quân Chân đã thân bất do kỷ ngã vào trong lòng ngực, Huyền Trần thuận thế ôm cậu ngồi trên ghế trúc tương phi(9), gương mặt nhỏ phớt phớt một mảnh đỏ bừng.

“Trẫm có phải là nên đem đóa Bạch Liên này quăng xuống nước cho ứng với khúc “Xuất Thủy Liên” kia hay không?” Huyền Trần trong mắt đầy ý cười xấu xa.

Quân Chân lập tức khấn trương ôm lấy vai Huyền Trần, dường như thực sự sợ y sẽ thật sự bỗng nhiên hứng khởi mà đem mình ném xuống nước, khiến Huyền Trần được dịp cười to một trận. Quân Chân vừa then lại vừa giận cúi đầu, ánh mắt lại dừng ở chén trà đặt trên bàn, không hỏi tò mò “ơ” một tiếng.

“Sao vậy?” Huyền Trần tựa dựa trẻ hiếu kỳ nhìn qua.

“Người xem, trà đó nha diệp giống như treo trên mặt nước vậy, lại có từ từ hạ xuống nữa, thật kỳ quái, nha diệp lảo sao có thể đứng thẳng thế kia? Thật là hiếm có.”

“Huyền Trần không khỏi cười khê: “Ngạc nhiên a, trà này gọi là ...”

Ngẩn ra một chút, Huyền Trần bỗng nhiên cười to: “Quân Chân à Quân Chân, người có biết lai lịch tên của người không?”

Quân Chân sững sốt: “Tên của ta? Có lai lịch gì nữa a?”

Huyền Trần mỉm cười chậm rãi nói: “Trong hồ Động Đình có một đảo trà, bốn phía bao bọc bởi nước, từ mười hai tòa núi nhỏ quanh đó mà thành, phong cảnh di nhân, gọi là “Quân Sơn”. Trong đó lấy trà “Quân Sơn ngân châm” là trà hạng nhất, hình dáng thẳng thắn, trắng nhọn như lông vũ, nha thân có ánh vàng, được tiếng khen “vàng nạm ngọc”, hơn nữa nghi ẩm diệp nghi quan, như người thấy đấy, nha diệp trong chén đứng thẳng, như măng xuân đâm trên mặt đất, như hoa cúc đang thì nở rộ. Thứ trà mà trẫm thích nhất cũng chính là Quân Sơn ngân châm, có thể nói là yêu thích vô cùng.”(10)

Quân Chân ngẩn người, sau một lúc lâu mới phân vân hỏi: “Nhưng mà ... Với ta có gì quan hệ ...”

Huyền Trần cười to mấy tiếng: “Người chính là “Quân Sơn ngân châm” của trẫm, Quân Châm a, là trẫm yêu nhất!”

Nói xong, nhẹ nhàng cắn lấy đôi má ôn nhuận như bạch ngọc, vừa ý nhìn nó nhanh chóng nổi lên đỏ ửng.

“Ta mới không phải là cái “Châm” kia ...”

“Thực ra, người cũng tựa như trà này, ngắm hình dạng, quán mắt thư tâm, nếm vị này, ngọt trong tươi dịu, mà thực ra trong mỹ vị ấy lại còn cần phải tinh tế nhấp qua lần nữa, sẽ phát hiện vị càng lúc càng thêm cam thuần, khiến người ta xỉ giáp lưu hương, ... Không nhịn được mà sẽ nhấp thêm một ngụm rồi lại một ngụm ...”

Một góc nhỏ trong lòng thật vất vả mới có thể trở nên bình lặng lại bị tia ngọt ngào kia xâm nhập, ôn nhu thâm tình đầy ngọt không thể tự chủ từ góc đó ứ tràn ra, cơn hạnh phúc phớt phớt đã lan tỏa đến từng góc ngách trên thân thể.

Huyền Trần ôm ngang người Quân Chân dựng dậy, khê ngậm lấy đôi môi gương lên chừng như muốn khép muốn mở, bước nhanh vào tấm phòng ...

Tiểu Thăng Tử một lời cũng không nói, lạng lẽ khép cửa phòng, trên mặt lộ đầy vui sướng.

Chú giải

(1) Gặp Chu Công: rất quen thuộc, hẳn ai đọc Phụng Vu rồi sẽ còn nhớ đoạn Phụng Minh kể chuyện Chu Công mộng diệp, người ta dùng hình tượng “gặp Chu Công” để chỉ mơ màng ngủ.

(2) Kiếp hậu dư sinh: thành ngữ, nghĩa là sống sót sau kiếp nạn.

(3) Nhật lý vạn cơ: Một ngày trăm nghìn việc.

(4) Các thủ sở nhu: cần bao nhiêu lấy bấy nhiêu. Có thể thấy câu này cả trong quan điểm của Đảng Cộng Sản, một câu của Karl Marx dịch ra như sau: “Các tận sở năng, các thủ sở nhu”, tức “Làm theo khả năng, hưởng theo nhu cầu”.

(5) Nguyên văn: Liễu loạn tinh vũ, tấn thấp cung hoa, lâm ả khinh dật, không nhiều vi vũ, mãn trì thanh thủy, liên y mạc mạc. Ta chế bùa vì dù muốn để nguyên văn hơn, nhưng nguyên văn nếu để vẫn là hơi khó hiểu quá mức.

(6) Song ngoại hữu ba tiêu, trận trận hoàng hôn vũ: về khúc “Tiêu song dạ vũ” – nghe ở đây, dịch nghĩa (bùa)câu này là Ngoài song cửa có lá chuối, từng trận mưa buổi chiều tà.

Ở đây là hình ảnh mưa đập vào lá chuối, gây ra những tiếng kêu lộp độp, rất ước lệ để tả mưa trong thi phú. Hình ảnh này trong bài Vũ của Đỗ Mục như sau:

Vũ

Đỗ Mục

Liên vân tiếp tái thiêm điều đệ

Sái mạc xâm đặng tổng tịch liên

Nhất dạ bất miên cô khách nhĩ

Chủ nhân song ngoại hữu ba tiêu

Dịch nghĩa:

Mưa

Mây giăng giăng phía quan ải xa xôi

(Mưa) xối ướt màn cửa xối cả vào căn phòng đèn vẫn sáng phá tan tịch tịch

Tai của người khách cô đơn suốt một đêm không ngủ

Bên ngoài song nhà chủ nhân có những tàu lá chuối (bị mưa đập vào tạo nên tiếng rơi lộp độp)

Ở đoạn dưới, Huyền Trăn đã nói “song tiền vô ba tiêu”, tức là trước song không có chuối.

(7) Xuất Thủy Liên: một khúc nhạc khác, nghĩa là Hoa sen mọc ra từ trong nước. Nghe ở đây.

(8) Xuất ô nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất yêu: dịch (bùa) nghĩa là – Từ trong bùn đen vươn lên mà không nhiễm bẩn, từ trong sóng nước mọc lớn mà không lắng lơ.

(9) Trúc tương phi: hay là Trúc đốm – Ban trúc. Tương truyền Vua Thuần đi tuần ở Thương Ngô băng hà, hai vợ Vua Thuần là Nga Hoàng và Nữ Anh thương chồng than khóc ở khoảng giữa Trường Giang và Tương Giang nước mắt vẩy lên cây trúc, từ đó da trúc có đốm.

(10) Quân Sơn ngân châm: Huyền Trăn đã giải thích rõ, trà Quân Sơn ngân châm xuất thân từ đảo Quân Sơn trong hồ Động Đình, Hồ Nam. Là một trong 10 danh trà của Trung Quốc, sản lượng rất ít và cực kỳ đắt, ngày xưa chỉ chuyên dùng để tiến vua. Búp trà trắng như ngọc, cọng trà màu vàng, nên có tiếng là “kim tương ngọc” – tức vàng nạm ngọc. Khi pha, sợi trà đứng thẳng, nhảy múa trong nước, nên còn được gọi là trà Khiêu Vũ.

Chữ “Chân” trong tên của Quân Chân và “Châm” trong “Quân Sơn ngân châm” đồng âm, pinyin “zhen”, khác nghĩa và khác mặt chữ. Cho nên Huyền Trăn mới biến báo từ trà sang Quân Chân là vì thế.

4. Chương 4

Trong rừng liễu của Ngự Hoa Viên, có một cái đu, tử vân đằng đỏ rực như lửa vây quanh thân, giữa một phiến liễu biếc xanh, tựa hồ như bách điệp đã càng làm nổi bật sắc đỏ của linh hoa, trong không khí, lại còn thoảng đầy thứ hương hoa chỉ độc tử vân đằng mới có, khiến nơi này trở nên di nhân mỹ diệu(1) tựa chốn bồng lai tiên cảnh.

Có một người rất thích chỗ này, mỗi khi tìm y không thấy, nếu không phải ở trong tiểu cư đánh đàn đọc sách, thì chính là đang ở đây đưa đu lãng đãng bần thần. Hiện tại, thiếu niên ở trên ghế đu kia gương mặt phủ đầy cô quạnh, ngẩn ngơ nhìn mặt đất, mê mê muội muội không biết đang suy nghĩ những gì.

“Quân chủ tử” Tiểu Thăng Tử đi băng qua quần phượng(2) mà đến: “Đã không còn sớm, chuẩn bị dùng bữa a.”

Quân Chân vượt ra một tiếng ừ lấy lệ, vẫn còn nhẹ nhẹ đưa dây đu. Tiểu Thăng Tử trong lòng thở dài, y, như thế nào lại thành một nam sủng thất sủng? Mấy tháng đầu, Hoàng Thượng hầu như đêm đêm đều lâm hạnh, quãng thời gian đó trên gương mặt Quân chủ tử luôn có nụ cười ngọt ngào, yên ắng lặng lẽ mong chờ Hoàng Thượng hàng lâm. Mà Hoàng Thượng cũng sủng nịnh y, chìm đắm y, săn sóc tỉ mỉ đến từng chút áo khăn ấm lạnh. Cảnh tượng hai người mỗi khi ở cùng một chỗ thật ấm áp dịu dàng, cơ hồ khiến người ta đều ngỡ rằng đó mới chính thực là “Thiên trường địa cửu”.

Nhưng đáng tiếc, Quân Chân trời sinh thể chất tiêm nhược, sự lâm hạnh của Hoàng Thượng quả nhiên là đã tăng cho thân thể y thêm mấy tầng gánh nặng, nhiều lần phải ho khan không ngừng, khiến mi mày Hoàng Thượng rồi cũng dần dần cau lại. Rốt cuộc, sau một lần Quân Chân ho ra máu, Hoàng Thượng đã giảm bớt số lần đến đây, vốn nguyên là một ngày một lần, sau đó là vài ngày một lần ... Hiện tại, đã nửa tháng không thấy Hoàng Thượng bái giá Ánh Hà Cư.

Càng mĩa mai thay, thân thể Quân Chân lại chậm chậm trở nên kháng phục, cũng bớt ho đi. Chỉ là, trên gương mặt kia ý cười nhợt nhạt cũng từ từ ngưng kết, như có như không, hiện giờ, chỉ còn lại một trang dung nhan tiêu tụy nhàn nhạt phủ mấy tầng sâu vân ảm đạm, bệnh tật trên thân thể kia đã tốt, chỉ là tâm này ...?

“Ai đó! Chỗ này lúc nào lại có một cái đu mới mẻ thế này, bồn nường nường sao lại chưa từng thấy qua?”

Một giọng nữ lạnh lạnh không thấp không cao truyền đến, Tiểu Thăng Tử Quân Chân đồng thời kinh ngạc, chỉ thấy một nữ tử tóc vấn cao mặc trâm phục, đầu đội mũ phượng ung dung nhanh nhẹn đi tới, tiền thủy thu đồng(3) tràn ngập tiêu ý, cười cười nhìn về phía Quân Chân.

“Tham kiến quý phi nường nường!”

Tiểu Thăng Tử vội vàng quỳ xuống, Quân Chân lần đầu tiên gặp một vị quý phi thì lại ngăn người, cho đến khi thấy Tiểu Thăng Tử lặng lẽ giật giật ống quần mới giật mình tỉnh lại, cuống cuống quỳ phục.

“Ai da, miễn lễ miễn lễ.” Dung quý phi vội nâng Quân Chân dậy, cười như hoa sen mới nở: “Mọi người cùng hầu hạ Hoàng Thượng, đều là người trong nhà, hà tất đa lễ? Nhưng mà ta nên phải xưng hô với người như thế nào ...?”

“Nường nường” Tiểu thái giám ở phía sau Dung quý phi – Tiểu An tử nhỏ thanh nhỏ giọng: “Y không có phong hào.”

“Ai da, vậy là nguy rồi, người bậy bạ cũng còn biết gọi ta một tiếng quý phi nường nường, đối với người phải gọi như thế nào bây giờ? Bất quá người yên tâm, ta sẽ giúp người hướng Hoàng Thượng cầu tình, cầu người phong người làm chiêu dung a, tu nghi a, cái gì gì cũng tốt lắm, cứ giao cho tỷ tỷ ta đi.”

“Nường nường, nam tử thì không thể được phong hào.” Tiểu An Tử lại nhỏ thanh nhỏ giọng nói.

“Aii đó!” Dung quý phi ra vẻ bưng bình đại ngộ: “Xem ra tỷ tỷ hồ đồ rồi, aiii ... Thật là, quý củ cái gì chứ! Trong cung này, ngay cả phong hào cũng không có, chẳng phải không bằng cả nô tài sao? Ai da, coi cái miệng của ta kìa, có cái gì nói cái ấy, nhờ đâu đắc tội người, xin cũng đừng trách móc a!”

Sắc mặt Quân Chân trắng bệch, một câu cũng nói không nên lời, Tiểu Thăng Tử cúi đầu, trong lòng đã muốn đem nữ nhân một thân hoa quý trước mặt này mắng cho đầy đầu máu chó!

Tiểu An Tử lại nói: “Bất quá nương nương, y tuy rằng không có phong hào, nhưng chúng nô tài vẫn là tôn xưng y một tiếng Quân chủ tử, cho dù bây giờ Hoàng Thượng có thể ngay cả bộ dáng y đều đã quên tiết rồi, chúng nô tài cũng không dám lỗ mắng nha.”

“Ai da, coi cái trí nhớ của ta này, thì ra là ‘Quân chủ tử’ a.” Dung quý phi cười như hoa nở, rạng rỡ như lan.

Quân Chân lặng im không một lời quỳ dưới đất, trong sóng mắt tựa hồ như có gì giãy giụa, nhưng chỉ chợt lóe rồi chợt mất, lập tức trở thành một mặt hồ bình lặng, tĩnh mặc không một gợn sóng.

Dung quý phi cùng Tiểu An Tử kẻ xướng người tùy, đem Quân Chân bõn cợt đến một đồng cũng không đáng, còn mĩa mai sự thất sủng của cậu, Quân Chân lãnh đạm lặng lẽ lắng nghe, ngoài sắc mặt có chút nhợt nhạt, còn lại nhìn không ra biểu hiện xúc động nào. Trái lại Tiểu Thăng Tử đã giận đến cả người phát run, giấu dưới ống tay áo hai nắm tay siết chặt, hận không thể một quyền lao lên đánh tới.

Nói nửa ngày cũng không thấy Quân Chân phản ứng, Dung quý phi có chút buồn chán vô vị, mắt liếc thấy ghé đu, lại bỗng nhiên kể thượng tâm đầu(4).

“Ghé đu thật nhã trí nha, bỗn nương nương rất thích, không biết ‘Quân chủ tử’ có nguyện cát ái(5) hay không?” Ngay cả “tỷ tỷ” cũng chẳng buồn nói lại, ngoài miệng vừa hỏi, thân đã ngồi thẳng trên đu hoa, nhẹ nhàng đưa đẩy.

Quân Chân chậm rãi ngẩng đầu, thấy trong đám hoa rừng rực lửa đỏ, một nữ tử mỹ lệ như thi như họa đang nhẹ nhẹ đu đưa, tiếng cười vang lên rộn rã, hoa vũ lấp lánh buông tung đóm như sao sa vương trên búi tóc nàng, vương trên hoa phục, tựa hồ hoa giã tiên tử, khiến cảnh đã đẹp lại càng rạng rỡ sinh huy.

Nữ tử xinh đẹp như vậy cũng là một trong những kẻ bên gối của người kia? Khí chất cao quý đủ thấy nàng xuất thân hiển hách, lại có tuyệt lệ dung nhan hiếm có khó tìm, mà mình, lại có tư cách gì cùng nàng đua tranh dài ngắn? Chẳng qua chỉ là kẻ si nói mộng ...

“Đu này vốn là ngoạn vật trong rừng liễu, cũng không phải của Quân Chân, nương nương nếu thích cứ dùng đi vậy.” Quân Chân thâm thâm thi lễ: “Không quấy rầy nhã hứng chơi đùa của nương nương, xin cho phép Quân Chân cáo lui trước.”

“Đừng đi a, có khác nào bản nương nương đuổi người đi đâu.” Dung quý phi giả giả thật thật giữ lại.

“Nương nương nói đùa rồi.”

Quân Chân vừa đứng dậy định đi, lại bị Dung quý phi một tiếng gọi giật phải ngừng bước: “Láo xược! Bản nương nương đã cho phép người đứng dậy hay chưa? Thật to gan!”

Quân Chân khẽ run một chút, gục đầu, lại chậm chậm quỳ xuống ...

Tiểu Thăng Tử vội nói: “Nương nương thứ tội, Quân chủ tử thân thể không khỏe, lại đến giờ uống thuốc nên mới có chuyện nóng lòng muốn rời đi ...”

“Người tính cái gì! Bản nương nương có hỏi người không? Người đâu! Vả miệng!”

Tiểu An Tử vội hô một tiếng, đi lại, không chút khách khí tát một tát lên mặt Tiểu Thăng Tử.

“Dừng tay!” Quân Chân sợ hãi, cuống quýt đẩy Tiểu An Tử ra, thân che cho Tiểu Thăng tử: “Nương nương, người là vì Quân Chân mà đến, bất tất phải giận chó đánh mèo trút hận lên kẻ khác? Nếu thật muốn đánh, vậy hãy đánh Quân Chân là được.”

“Chủ tử!” Tiểu Thăng Tử kinh ngạc nhìn Quân Chân chắn trước mặt mình, trong yết hầu bỗng nhiên tắc nghẽn.

“Ai dô, thật là tưởng trên mặt dát vàng, người dựa vào cái gì cho rằng bản nương nương vì người mà đến?” Dung quý phi cười hừ một tiếng: “Hay là bản nương nương hiện tại ngay cả một tên nô tài cũng không thể giáo huấn?”

Quân Chân không biết nói thế nào, đành lẳng lặng: “VẬY CỨ CHO LÀ TA QUẢN THỨC VÔ PHƯƠNG, NƯỞNG NƯỞNG VẬY NÊN PHẠT TA ĐI VẬY ...”

“A, ngài cũng là ‘chủ tử’, ta nào dám phật ngài nha, ta bắt quá chỉ là một ‘quý phi’ nho nhỏ mà thôi, làm sao lại lọt pháp nhãn của ngài? Mỗi ngày giờ meo đều một khúc ‘Cao Sơn Lưu Thủy’(6), ngay cả Hoàng Thượng cũng nhờ khúc mà thức dậy a.”

Quân Chân ngẩn người, “Cao Sơn Lưu Thủy” ...?

Nhớ trước đây Hoàng Thượng lai sàng, kêu đến mức nào cũng không dậy nổi, để tránh bỏ lỡ buổi triều, một lần tự mình đàn “Tướng quân lệnh”(7), còn nghĩ sẽ đủ âm ỉ để gọi y dậy, ai ngờ ngược lại ngủ càng sâu ... Lúc thấy nản muốn chết rồi, tiện tay gảy “Cao Sơn Lưu Thủy”, Hoàng Thượng lại rất nhanh tỉnh táo. Ngay cả y cũng nói, không biết tại sao, mỗi khi nghe “Cao Sơn Lưu Thủy” đầu óc lại trở nên thanh tỉnh vô cùng. Cho nên, mỗi ngày vào giờ meo, liền tự mình đàn một khúc “Cao Sơn Lưu Thủy” để gọi y, thói quen này cho đến sau khi y không còn đến Tiểu Cư cũng không thể nào thay đổi ... Bởi vì, trong lòng còn mang chút chờ mong, chờ Hoàng Thượng hiện đang ở nơi nào đó trong cung nghe thấy khúc, có thể không vì tham ngủ mà muộn mất buổi tảo triều ...

“Hỗn trưởng! Bản nương nương đang nói chuyện với người đó!” Mắt thấy Quân Chân nghĩ ngợi đến thất thần, trên mặt Dung quý phi bỗng nhiên tối sầm, nổi giận.

Cái tên hồ ly tinh mỉa chủ này! Rốt cuộc tốt đẹp chỗ nào? Rõ ràng là một nam nhân, lại đầy thân khí chất kiêu nhu của nữ tử! Đáng hận nhất là, trong cung ai cũng biết mỗi khi giờ meo khúc “Cao Sơn Lưu Thủy” kia vang lên, Hoàng Thượng lại thức dậy lâm triều, cứ như hẹn ngầm ước giấu! Mỗi khi nhìn thấy Hoàng Thượng đang nhắm mắt mà nghe thấy thanh tranh mơ hồ nhàn nhạt là khoe miệng lại khê gương, khiến người ta phải hận đến mức chỉ muốn đem đôi tay đang gảy đàn kia một đao chặt đứt!

“Tiếp tục và miệng!” Dung quý phi một tiếng thét quở.

Quân Chân ngăn cánh tay Tiểu An Tử lần thứ hai giờ lên, thản nhiên nói: “Ta thay hẳn.”

“Quân chủ tử!”

“Nô tài nào dám a!” Tiểu An Tử vờ vịt làm điệu bộ khúm núm, nhưng ánh mắt lại nóng lòng muốn thử.

“A, Quân chủ tử lẽ nào đoán chắc bọn nô tài này không dám động vào ngài nên mới nói vậy?” Dung quý phi ánh mắt giảo hoạt, ý bảo Tiểu An Tử lui ra, sau đó lười lăm nói: “Hình phạt vả miệng này dành thôi ... Ngoạ trừ Hoàng Thượng cùng chính ngài ra, ai dám động vào ngài a ...”

Quân Chân trầm mặc, chậm rãi đưa tay, mạnh mẽ tát cho chính mình một bạt tai.

“Tiểu An Tử, ban đầu là đánh tên cầu nô tài kia mấy tát a?” Dung quý phi mắt đầy đắc ý, nhàn nhạt hỏi.

“Hồi nương nương, ít nhất ...” Tiểu An Tử nghĩ nghĩ, cười gian nói: “ ... Cũng phải năm mươi?”

Quân Chân vô thanh vô tức đưa tay bắt đầu, Tiểu Thăng Tử gấp gấp lao lại giữ chặt tay cậu!

Quân Chân lẳng lặng nói: “Nếu người ngăn ta, về sau, đừng đi theo ta nữa.”

Tiểu Thăng Tử ngẩn người, Quân Chân ánh mắt phẳng lặng, một tát lại một tát đánh vào gương mặt trắng noãn của mình, rất nhanh đã trở nên sưng đỏ ...

Tiểu Thăng Tử hai nắm nắm chặt, cúi gầm đầu, trong lòng một trận quặn đau tê dại, khớp hàm cắn chặt đến mức rung động kêu khanh khách ...

Đang lúc Dung quý phi đắc ý vô cùng, bỗng nhiên truyền đến một trận la hét cao giọng: “Nương nương! Nương nương! Hoàng Thượng hồi cung!”

Hoàng Thượng xuất cung mười ngày đã trở lại! Dung quý phi lập tức lộ ra vẻ mặt vui sướng, tiểu thái giám báo tin vừa chạy tới, tiến đến thì thâm bên tai Dung quý phi một hồi, sau đó nụ cười hưng phấn cũng liền chậm rãi ngưng kết, thay vào là một cơn nộ ý phần hạn.

“Người thấy tận mắt sao?”

“Nô tài không dám gạt nường nường.”

Dung quý phi tức giận đến đi tới đi lui không ngừng, cuối cùng hầm hầm dẫn bọn người rời đi. Tiểu Thăng Tử cơ hồ ngay trong nháy mắt bọn họ vừa quay lưng liền lập tức kéo lại tay Quân Chân, trong thanh âm nghẹn ngào mang theo tiếng khóc: “Quân chủ tử ... không cần đánh nữa ...”

Tay Quân Chân chậm chậm buông xuống, cả người như vô thần đứng lên, ánh mắt nổi trôi, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Thăng Tử, chúng ta trở về ...”

“Vâng ...”

Tiểu Thăng Tử cố nén cảm giác chua xót trong mũi, cẩn thận đỡ lấy thân mình Quân Chân đang có chút nghiêng ngã, chậm rãi hướng về phía Ảnh Hà Cư. Về đến nơi, Tiểu Thăng Tử dìu Quân Chân lên nhuyễn sàng, lập tức tìm được thủy để tiêu thũng(8) đôi má sưng đỏ vì tát kia ...

“Chủ tử ... Người tội gì ... Một cái mạng chó của nô tài ... Chủ tử ... Vì cái gì lại phải hạ thủ chính mình nặng như vậy ... Tội gì phải tự tra tấn mình như vậy ...” Tiểu Thăng Tử chung quy vẫn là một đứa hài tử, rốt cuộc đã nhịn không được mà khóc òa.

Quân Chân chậm chậm mở mắt, trên mặt gương một nụ cười nhợt nhạt, trong đôi môi trắng bọt nhè nhè nhả ra mấy từ: “Không đau ... Thực không đau mà ...”

So với tự tôn bị người ta giẫm xéo trên mặt đất, so với vết thương đau đớn đến tan nát cả cõi lòng, một chút bầm da tím thịt, có cho là cái gì đáng giá ...

“Tiểu Thăng Tử công công có đây không?” Ngoài phòng có người nhẹ giọng kêu.

Tiểu Thăng Tử quay đầu lại nhìn, Quân Chân khẽ cười: “Đi đi, xem có chuyện gì.”

Tiểu Thăng Tử biết ngoài cửa là ai, liền vội vàng chạy ra ngoài. Tiểu thái giám đứng ngoài cửa xấp xỉ tuổi y, là người hầu bên Hoàng Thượng, tên gọi Tiểu Sơ Tử.

“Có chuyện gì sao?” Tiểu Thăng Tử và hắn từng cùng ở một phòng, quan hệ thân thiết, nên tin tức của Hoàng Thượng bên kia đều do Tiểu Sơ Tử lặng lẽ mang qua.

Tiểu Sơ Tử do dự đôi chút: “Hoàng Thượng lần này hồi cung ... Mang về một vị công tử ...”

Tiểu Thăng Tử tựa hồ như bị sét đánh, cả thân người cứng ngắc ... Hoàng Thượng ... Tìm tân hoan khác ...? Chẳng nhẽ ... Quân chủ tử đã thực sự thất sủng? Nếu Hoàng Thượng đối với người còn có chút nào hứng thú, làm thế nào lại mang về tân hoan?

Tiểu Sơ Tử tự biết điều Tiểu Thăng Tử sợ là gì, thở dài một hơi, nói: “Vị kia là lúc Hoàng Thượng xuất cung gặp được, nghe nói là tiểu công tử kinh thành thủ phủ Ti gia, dáng điệu thường ngày ...” Dừng một chút, ánh mắt không khỏi liếc vào phòng, lại thêm lần nữa than nhẹ một hơi: “Người cũng biết Hoàng Thượng thích mới lạ, hơn nữa lại sủng ái tiểu công tử kia vô cùng, chỉ sợ trong một thời gian ngắn ...”

Ngôn ngoại chi ý(9) không cần nói cũng hiểu, chỉ sợ trong một thời gian Hoàng Thượng sẽ không còn muốn khởi giá về nơi cฤự ái này rồi ... Mà còn, ai chẳng biết trong cung này trước giờ luôn là người mới cười kẻ cũ khóc? Một mình giữa lầu không đến tóc mai bạc trắng vẫn không gặp được Hoàng Thượng đâu phải chỉ một người? Một khi có được một lần hưởng ân hoàng sủng đã là hạnh vận lớn lao lắm rồi, đâu mấy người sau đó được Hoàng Thượng ghi tên nhớ mặt? Mà Quân Chân, hạnh vận có tốt nhưng cũng là đã qua đi, lại như hiển nhiên ất phải phải dẫn đến đường điều linh tàn lụi ...

Tiểu Sơ Tử vừa tiễn đi xong, Tiểu Thăng Tử đẩy cửa, đã thấy Quân Chân chờ sẵn đứng ở cửa, ánh mắt ngây dại, tức khắc giật mình: Quân chủ tử đã nghe thấy?

“Chủ tử ...?” Tiểu Thăng Tử thử kêu một tiếng.

Quân Chân bỗng nhiên hoàn hồn, lộ ra một nụ cười miễn cưỡng: “Ta mệt, Tiểu Thăng Tử, ta muốn tắm rửa thay y phục, người chuẩn bị một chút đi ...”

“Vâng ...”

Tiểu Thăng Tử trộm nhìn Quân Chân, ngoài sắc mặt không được tốt, tựa hồ như chẳng có gì khác thường, hẳn là ... đã không nghe?

Nhiệt khí bốc hơi đem đục trì bao phủ trong một phiến hơi nước mịn mù tựa mây khói, bốn góc đục trì đều đặt hương lô bạch ngọc, thiêu đốt những kỳ hoa dị thảo, từng dải từng dải khói mỏng tỏa ra thấm đẫm vào tận tâm phế trong da thịt, ngào ngạt hương thơm. Quân Chân chậm rãi bước vào làn nước ấm phủ đầy những cánh hoa đủ loại, đắm chìm giữa dị hương của bách hoa, chậm chậm nhắm hai mắt ...

“Quân chủ tử, y phục để thay Tiểu Thăng Tử đặt ở đây, chủ tử tẩy xong hãy gọi nô tài một tiếng.” Tiểu Thăng Tử đem y trang đặt xuống, nhẹ giọng thưa.

“Đã biết, lui ra đi.”

Giữa một tầng không khí như sương như khói, truyền đến thanh âm đậm đậm của Quân Chân ...

Một lúc lâu sau, Tiểu Thăng Tử nhận ra có sự lạ, mạo hiểm mang tội danh bất kính xông vào! Đã thấy đầy phòng mây khói, sương khói phủ mờ không trung, chỉ duy không thấy hình nhân đang tắm rửa cùng y phục kia đâu nữa rồi ...

...

Chú giải

(1) Di nhân mỹ diêm: đẹp để kinh người

(2) Quần phương: đám hoa thơm cỏ lạ. Từ “phương” này nghĩa là hương thơm. (Phương trong Phương Nam hoàng hậu cũng mang nghĩa này).

(3) Tiễn thủy thu đồng: ánh mắt sắc lẹm (đến mức cắt được nước)

(4) Kế thượng tâm đầu: trong lòng nảy ra kế

(5) Cát ái: từ bỏ thứ yêu thích

(6) Cao Sơn Lưu Thủy: Tên một khúc cầm, nghe ở đây. Bốn chữ “Cao sơn lưu thủy” có thể dịch là Núi cao nước chảy, cũng có ý nghĩa tượng trưng là “Tri âm tri kỷ”. Xuất phát từ điển tích Bá Nha – Tử Kỳ.

Thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Bá Nha họ Du tên Thụy, người nước Sở, nhưng là thượng đại phu nước Tấn. Cầm nghệ vô song. Không bao giờ rời cây đàn quý Dao cầm. Tử Kỳ họ Chung tên Huy, là danh sĩ ẩn dật làm tiểu phu nuôi cha mẹ già báo hiếu, nhà tại Tập Hiền Thôn, gần núi Mã Yên, ở cửa sông Hán Dương, tinh thông âm luật.

Bá Nha một lần đi sứ nước Sở cùng Tử Kỳ có duyên kỳ ngộ. Bá Nha gảy đàn, đàn đến khúc tả núi thì lòng nghĩ đến núi cao, đàn đến khúc tả sông thì nghĩ đến sông chảy. Tử Kỳ nghe bảo: “Cao như Thái Sơn, dài tựa Trường Giang”. Bá Nha mừng rỡ, hẹn Tử Kỳ năm sau cùng gặp lại ở nơi này. Đến hẹn thì Tử Kỳ đã vừa mới mất, mộ còn chưa xanh cỏ. Bá Nha đến thăm mộ, đàn một khúc “Cao Sơn Lưu Thủy”, ngửa mặt nói rằng “Tri âm duy nhất trên đời của ta đã mất, ta còn đàn cho ai nghe.”, liền đập Dao cầm.

Tình Tri âm tri kỷ của Bá Nha Tử Kỳ về sau còn lưu truyền.

Thế mới thấy không phải vô lý do mà Phong Khởi Liên Y lại dùng khúc “Cao Sơn Lưu Thủy” để Quân Chân mỗi sáng đánh thức Huyền Trấn.(7) Tướng Quân Lệnh: một khúc cổ tranh của Chiết Giang tranh phái. Nghe ở đây. Nếu nghe kỹ các vị có thể nghe ra một đoạn nhạc quen thuộc mà chúng ta vẫn gọi là “Hoàng Phi Hồng” (hahah). Có thể thấy so với Cao Sơn Lưu Thủy quả nhiên Tướng Quân Lệnh nhanh và quyết liệt hơn thật.

(8) Tiêu thủng: chữa sưng

(9) Ngôn ngoại chi ý: ý tứ ở ngoài lời nói

5. Chương 5

Gió lành vuốt ve vạt áo, truyền đến hương phù dung(1), hoa sen đẹp đẽ theo gió mà đưa đẩy, phấn bạch liên dưới ánh dương quang có thứ sắc thái làm say lòng người. Giữa mảnh biếc xanh bên bờ hồ, cạnh mấy đóa đình hương lãnh diễm tựa tuyết trắng, một thân ảnh lẳng lặng ngồi bên bờ, tay áo nhẹ lay, như lung như nguyệt. Chỉ có một thứ cực kỳ không hợp lý trong cảnh đẹp tuyệt thế kinh nhân này, là trong tay người kia lại đang cầm thanh chủy thủ lóe hàn quang lạnh lẽo!

“Trời ạ, hoàng cung sao lại lớn thế này! Ta đến chỗ nào rồi đây?”

Một thanh giọng trong trẻo truyền đến, Quân Chân ngăn người, đem chủy thủ thu về giấu trong tay áo. Chỉ thấy thiếu niên một thân vận lam sắc hoa phục vén liễu đi tới, khi nhìn thấy Quân Chân, liền hướng cậu cười, để lộ hai cái răng khểnh, trông rất đáng yêu.

Quân Chân sững ra, thiếu niên trước mặt có chút gì đó quen thuộc thật khó tả ... Giống như đã từng gặp qua ở đâu rồi ...

“Người là người trong cung ư?” Thiếu niên chạy vội đến trước mặt Quân Chân, một phen kéo tay cậu, Quân Chân luống cuống vội vàng mang chủy thủ giấu càng sâu, để phòng sơ ý đánh rơi xuống.

“Ta tên là Ti Mạc, còn người?” Thiếu niên không chút kiêng dè ngại lạ càng kéo chặt tay Quân Chân, nở nụ cười tươi phóng khoáng mê người.

“Quân Chân ...”

Quân Chân nhẹ nhàng đáp, nhìn thiếu niên linh hoạt tựa tiên đồng trước mặt đến mức có chút thất thần, tiểu thiếu gia Ti gia có phải chính là y? ... Tân hoan của Hoàng Thượng ...

“Người chính là Quân Chân? Ta nghe Hoàng Thượng nhắc đến người a! Tiểu Tước Nhi! Đúng không?” Ti Mạc cười vô cùng thân mật khả ái, cơ hồ như dính luôn vào người Quân Chân: “Ta ở trong cung một người cũng không biết, nhưng mà lúc ở ngoài cung có nghe Hoàng Thượng nhắc đến người, tuy chưa gặp người, nhưng trong lòng đã coi người là bằng hữu của ta rồi! Người so với Hoàng Thượng tả lại còn tuấn tú hơn nữa! Người làm bằng hữu của ta được không? Bằng không ta nhất định là sẽ chán đến chết luôn! Được không được không!” Ti Mạc nũng nịu kéo lấy Quân Chân lắc qua lắc lại.

Quân Chân ngần ngừ nửa ngày trời, mới ngậy ngốc lên tiếng: “Được ...”

“Thật tốt quá!” Ti Mạc vui vẻ nhảy dựng lên, ôm cổ Quân Chân: “Nói là phải giữ lời nha! Vậy người là bằng hữu của ta! Không được không quan tâm đến ta! Ngoéo tay!”

Một ngón tay nhỏ nhỏ vươn đến, Quân Chân giật mình, có chút trì độn cũng đưa ngón út móc lấy đầu ngón tay hồng hồng, hai ngón cái ấn chặt vào nhau, một cơn gờn gợn, dường như hồi ức về những tình cảm ấu thơ lại tuôn trào như suối, thiếu niên kia khuôn mặt thuần khiết không uẩn nhiễm dù chỉ một chút cung đình thế lợi, sạch sẽ sáng trong tựa một khối thủy tinh. Thiếu niên như vậy ... sao lại cùng ta bị giam hãm ở chốn này? Cùng chờ đợi thời điểm không biết là lúc nào Hoàng Thượng hàng lâm? Hưởng thụ thú hoàng ân không biết đến khi nào sẽ biến mất? Ném trái mùi vị thất sủng thế lương khổ sở? Chịu đựng ánh mắt khinh bỉ của những phi tần khác? Không ... làm sao lại có thể ...

Đột nhiên trong đầu nảy ra một ý nghĩ, ít nhất ... ta cũng phải giữ lấy nụ cười tươi trên gương mặt y ... Giữ lấy nụ cười vui vẻ tinh khiết tựa như phác ngọc ...

“Gia đình người là người quê đâu?”

“Các người có cái gì hay hay để chơi không?”

“Người có biết lúc nhỏ ta quậy đến mức tư *** tiên sinh phải thổi râu trừng mắt như thế nào không?”

Ti Mạc giống như một con sẻ nhỏ mồm miệng nói mãi, cứ riu ra riu rít không ngừng, kéo tay Quân Chân không buông, chằm chằm rời khỏi phiến liên trì. Quân Chân quay đầu nhìn lại nơi mình vừa tĩnh tọa, vừa

mới nãy còn hầy muốn ở nơi đó một đao kết liễu quăng tháng ngày đang sống, mà giờ đây lại bị một thiếu niên mới gặp kéo đi khỏi, ý niệm muốn khinh bỏ một mạng này lại cũng đã biến mất, chỉ muốn bảo vệ lấy y. Tựa như một người lạc đường đột nhiên tìm được đèn báo hướng, một Quân Chân mờ mịt cơ hồ đã sống lại, trong đôi mắt có dải sắc quang say lòng người đột nhiên khê động, liền khe khẽ đưa tay nắm lấy bàn tay ấm áp bé nhỏ kia ...

Thiếu niên toàn thân vận lục sắc trường sam, khiết trong như linh sơn phù dung(2); thiếu niên vận trường sam màu nước lam trời tạnh, tươi đẹp tựa yêu chúc mẫu đơn; một người cười đến thanh lệ yên nhiên, một kẻ cười thật xán lạn cõi mở, cả hai thiếu niên ngồi ở lương đình ăn hoa quả, tạo nên một cảnh tượng mỹ lệ êm ái như thơ, giữa ngự hoa viên phong tranh tựa họa, phẳng phất một di cảnh khiến người người phải hoa mắt nhú mày.

“A, ta còn tưởng ai? Thì ra là ‘Quân chủ tử’.”

Một trận gió thơm bất ngờ xộc đến, chỉ thấy Dung quý phi giữa một đồng hạ nhân vây quanh đang chậm rãi bước lại, trên miệng nói chuyện với Quân Chân, ánh mắt đã chạy đến trên người Ti Mạc. Quân Chân trong lòng kinh sợ, vội đứng dậy quỳ xuống, vô thức đã dùng thân mình chắn ở trước mặt Ti Mạc.

“Khấu kiến quý phi nương nương.”

Ánh mắt Dung quý phi vẫn giữ nguyên trên người Ti Mạc, Ti Mạc nhướng mày, không chút kiêng kị lấy mục quang y hệt ngắm nghía kỹ lưỡng từ đầu xuống chân vị quý phi nương nương. Nếu có thể nói Dung quý phi xuất thân danh môn, thì Ti Mạc sao lại không thể nói cũng là xuất thân phú gia đại hộ? Tư tưởng bình dân hèn mọn tất nhiên vô pháp ở trên người y làm càn.

“Phóng tử!” Mắt thấy Ti Mạc không hề sợ hãi, càng không có chút kính nể nào, Dung quý phi nghiêm mặt: “Tôn nhan của bản nương nương há để nhà người mơ tưởng hay sao?”

Ti Mạc miệng lưỡi líu ríu, tiểu ý dạt dào nói: “A ‘tôn nhan’ của vị nương nương này quả thật khiến người ta không dấy nổi chút hưng trí ‘mơ tưởng’ nào nha ...”

“To gan!” Con mắt Dung quý phi trợn trừng, thẹn quá hóa giận: “Một tên nam sùng nho nhỏ đến phong hào cũng không có! Cứ nhiên lại dám chống đối bản nương nương!”

Ti Mạc ngẩn người, biến sắc, trong cấp bậc sắc phong phong hào này, quý phi gần với hoàng hậu như vậy, thật sự vị trí cao hơn Ti Mạc rất nhiều.

Quân Chân lo lắng nhìn Ti Mạc, quả nhiên người phía sau sắc mặt cực kỳ khó coi, nhất thời cả Quân Chân cả người căng thẳng.

“Nương nương, người tôn vi quý phi, việc gì phải bức bọn người quái gở vô danh tiểu tốt như chúng ta? Chúng ta ...”

“Người câm miệng!” Dung quý phi ngắt lời Quân Chân, lửa giận phút chốc đã trút hết sang người y: “Người tính cái gì! Bản nương nương đã cho người nói chưa! Còn ngại vả miệng không đủ hay sao?”

Ti Mạc nhú mày, nhìn về phía khuôn mặt trắng nõn của Quân Chân có một mảnh sưng đỏ tấy, trong đôi mắt to sớm liền hiện ra một tia lo lắng.

“Thì ra là thế a ...” Ti Mạc bỗng nhiên đơn giản khả ái nở nụ cười, ương nghịch nói: “Vậy ngày mai ta nhất định quần lấy Hoàng Thượng xin phong hào, nếu Hoàng Thượng hỏi ta tại sao muốn phong hào, ta sẽ nói là quý phi nương nương nói không phong hào sẽ bị vả miệng! Cầu Hoàng Thượng làm chủ cho ta a ~”

“Hỗn trướng! Hoàng Thượng mà thềm đếm xỉa đến nhà người!”

Dung quý phi ngoài miệng tuy mắng, nhưng trong lòng đã ngầm kính sợ, Hoàng Thượng chắc chắn là không cấp phong rồi, không cần lo lắng, nhưng nếu Hoàng Thượng truy cứu ai khiến hấn nổi lên thứ ý niệm đòi thảo phong ... Tiểu quý cuồng ngạo trước mắt là tân hoan của Hoàng Thượng, nếu hấn thật muốn giữ mảnh khốe, chỉ sợ cũng không tốt cho mình ...

Bất giác, khí thế ngạo mạn của Dung quý phi đã xẹp đi không ít: Hừ, không bằng chờ sau khi Hoàng Thượng chán ghét, sẽ lại từ từ sửa sang xử lý hấn ta! Dù sao nam sùng cũng chẳng bao giờ được lâu dài, có

gì phải sợ bọn hần diều vô dương oai?

Nghĩ đến đây, trên mặt Dung quý phi lộ ra tia tươi cười quyến rũ: “Bản nương nương không cùng với bọn người như các người chấp nhặt.”

Hừ một tiếng, Dung quý phi nghênh ngang bỏ đi, một cái xoay người tao nhã, gió thơm mấy trận, tà áo phát từng cơn, bước chân đưa đẩy, phía sau bọn tiểu thái giám nhấc vạt váy hồng khảm kim ngọc thêu chỉ bạc trải ra, tựa như linh hoa tiên tử, đẹp đến không thể diễn tả thành lời.

Ti Mạc đưa tay kéo Quân Chân đang thất thần, thấy trong mắt y đầy nỗi ước ao cùng tự ti không hề che giấu, không khỏi oán hận hướng về phía bóng dáng Dung quý phi nói: “Váy lớn như vậy, lôi lôi kéo kéo, cẩn thận té chết toi!”

Vừa dứt lời, Dung quý phi liền lão lão suýt nữa ngã ụp mặt, may mắn có bọn người xung quanh nhanh tay lẹ mắt đón đỡ, nhưng tiếng cười lớn đầy thỏa mãn của Ti Mạc cũng đã truyền tới, Dung quý phi buồn bực liền hung hăng tặng cho bọn thái giám xúi quẩy xung quanh mấy cái tát lệch mặt, tức tối bỏ đi.

“Ha hahah! Lão thiên gia a, người đúng là nể mặt mũi ta mà!” Ti Mạc vui vẻ sung sướng hướng lên trời tặng cho mấy cái hôn môi.

Quân Chân kinh ngạc nhìn Ti Mạc tựa như đang được bao phủ bởi ánh mặt trời, nhớ tới trận giằng co của y cùng quý phi khi trước, bỗng nhiên trong đầu hiện lên ý niệm, hay là ... thiếu niên này tuy rằng bề ngoài so với y còn tinh lãng hơn, lại có được năng lực tự bảo hộ chính mình ... Mà ngược lại, ta chẳng thể tự thân làm được bất cứ thứ gì, đừng nói là bảo hộ được y ...

Thần thái giữa đôi mắt nhanh chóng tiêu tan, một tầng tự trào tiểu ý lặng ngắt cô quạnh lại giương lên ở khóe môi Quân Chân ...

Ti Mạc quay đầu lại, nhìn thấy Quân Chân lơ đãng đến thất thần, không khỏi ngăn người, chạy vội tới, tựa một con mèo nhỏ dụi đầu vào lòng Quân Chân cọ qua cọ lại: “Nương nương kia thật là đáng sợ nha! Người phải an ủi ta!”

Quân Chân sững sốt nửa ngày: “Người ... nói nàng đáng sợ?”

“Đúng mà! Người ta thực sự trong lòng sợ muốn chết này, tim còn đang nhảy bình bịch!”

“Không nhìn ra ...”

“Ý gì chứ? Người không an ủi ta?”

Ti Mạc ngẩng đầu, đôi môi nhỏ nhắn trề ra, vẻ mặt tựa như một tiểu tức phụ ủy khuất, trên mặt viết “nếu không an ủi ta, ta khóc cho người coi!”

Quân Chân dở khóc dở cười vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Ti Mạc, Ti Mạc lập tức cười ngọt như uống mật, ôm thất lững Quân Chân không chịu buông tay.

“Ti mạc ... Người bao nhiêu tuổi?”

“Mười sáu!”

“... Sinh tháng mấy?”

“Tháng tám!”

“...”

“Sao vậy?”

“Ta là tháng mười một ... Người lớn hơn ta ...”

“Thế thì làm sao?”

Ti Mạc chớp chớp đôi mắt to, tựa con mèo nhỏ tiếp tục quấn lấy Quân Chân, còn cố ý kêu meo meo tiến đến cổ Quân Chân cào cào gãi gãi.

Quân Chân cố nén ý cười, bắt lấy cặp “vuốt mèo” không thành thật kia, trong mắt dâng lên sùng ý vô tận.

“Quân chủ tử!” Thanh âm Tiểu Thăng Tử truyền đến, y chạy vội tới trước mặt Quân Chân: “Đã đến giờ uống thuốc rồi a.”

Đồng thời biểu tình trên mặt cũng từ từ lơi lỏng, lòng khẩn trương lo lắng cả một ngày, rốt cuộc đã có thể nhẹ nhàng buông, may mà không có việc gì ...

Quân Chân gật gật đầu, nhẹ nhàng nắm tay Ti Mạc: “Ta phải đi về ...”

“Uống thuốc? Người bị bệnh gì?” Trong mắt Ti Mạc hiện ra một tia ngạc nhiên.

“Không có gì ... Bệnh từ ngày bé, ho một chút thôi, uống chút dược là tốt rồi.” Quân Chân nói qua vài chữ, mỉm cười ra vẻ trấn an.

“Vậy người sớm trở về uống thuốc đi!” Ti Mạc thu hồi lại bộ mặt nghịch ngợm, đổi thành một kiểu biểu tình chăm chú: “Buổi tối trời lạnh, phải mặc nhiều y phục a! Còn nữa, ta ở “Đông Ôi Các”, rảnh rỗi đến chơi với ta a!”

“Nhật xuất đông phương ôi, tự tòng địa để lại ...”(3) Quân Chân khẽ cười đưa tay vuốt khuôn mặt mượt mà kia, nhẹ giọng nói: “Hoàng Thượng nhất định là cảm thấy người cô lệ kỳ mỹ như mặt trời mọc, sớm muộn sẽ có một ngày ánh hào quang tỏa ra bốn phía ...”

“Người đang nói cái gì thế? Văn chương ta không có tốt đâu a.”

Quân Chân yêu thương vuốt ve dải tóc dài của Ti Mạc, bỗng nhiên đùa nghịch nhẹ nhàng kéo lỗ tai y, thừa dịp Ti Mạc còn chưa kịp phản ứng vội chạy khỏi lương đình(4), trên gương mặt tươi cười còn đọng lại ít nhiều mấy phân hài tử khí.

Ti Mạc xoa xoa vành tai, hướng về phía bóng dáng Quân Chân vừa bỏ trốn mất dạng gào to: “Cẩn thận ta tóm cổ lại bây giờ!”

Nghe tiếng cười khanh khách đi xa, trên gương mặt Ti Mạc biểu tình tức giận chậm rãi thu hồi, trở thành một loại ảo não: “Hoàn toàn chẳng giống với ta đã tính toán chút nào ...”

Còn ở bên kia, Tiểu Thăng Tử nhìn gương mặt nồng đậm tiểu ý của chủ tử lại như thấy quý, môi miệng có chút lệch đi: Đã bao lâu rồi không thấy y cười ...?

“Quân chủ tử, vị kia là ...?” Thần thánh phương nào? Cư nhiên có thể khiến người cười thoải thích như vậy?

“Y là Ti gia tiểu thiếu gia Hoàng Thượng mới mang về, Ti Mạc”

“A?!”

Miệng Tiểu Thăng Tử không đóng lại được ... Kia không phải là đại địch lớn nhất của chủ tử hay sao? Làm sao lại còn hơn hử như vậy?

Quân Chân cười cười tiện tay ngắt xuống một đóa cúc nở rộ, lẩm nhẩm một khúc hát, cước bộ nhẹ nhàng đến mức như cơ hồ phải nhún nhảy lên.

Ti Mạc kia, thật là một thiếu niên thú vị a, rõ ràng cũng tuổi như mình, lại trời sinh tính cách tiểu hài tử. Ở với y cùng một chỗ, thật không muốn cười cũng khó lắm.

Quân Chân khe khẽ cười, đẩy cửa phòng ...

“Tiểu Tước Nhi, người rốt cuộc cũng trở lại.”

Một thân ảnh cao lớn đứng thẳng trong phòng, toàn thân long bào rực rỡ kia chưa từng chói mắt đến thế, mà nụ cười của người ấy, cũng chưa bao giờ lại trở nên mật mờ như vậy ...

...

...

—

Chú giải

- (1) Phù dung: tiếng Trung, Phù Dung cũng là hoa sen. Hương phù dung ở đây là hương sen.
 - (2) Linh Sơn phù dung: Hoa sen ở núi Linh Sơn, Linh Sơn là núi Phật. Ở đây có một chút điển tích Phật giáo, cũng không cần phải thấu tường cho lắm.
 - (3) Nhật xuất đông phương ôi, tự tòng địa để lai: dịch nghĩa (bùa) Mặt trời mọc từ góc phía đông, giống như từ dưới đất chui lên vậy.
 - (4) Lương đình: đình nghỉ mát.
-

6. Chương 6

“Tiểu Tước Nhi, người rút cuộc đã trở lại.”

Huyền Trần đã sớm nghe ra tiếng bước chân nhẹ nhàng của Quân Chân cùng khúc hát khê, gần nửa tháng không gặp, trong lòng không khỏi mong chờ đến khi thấy mình y sẽ lộ ra thứ biểu tình kinh hỷ đến như thế nào.

Lúc Quân Chân đẩy cửa vào, Huyền Trần rõ ràng nhìn thấy sự biến đổi trên gương mặt y. Tiểu Tước Nhi không còn tiêu tụy như đêm cuối cùng hôm ấy, cũng không còn thứ tiểu ý nhợt nhạt như có như không sau khi vào hoàng cung mà hẳn ghi trong trí nhớ, ngay cả trong mắt cũng tràn ngập ý cười rạng rỡ, so với cảm giác trước đây, tựa như cảnh ngoại linh hoa thoi thóp bởi nhiều ngày bị giam ở nơi u ám tối tăm, thoáng cái đã được ánh mặt trời tươi đằm, lập tức dâng trào sinh cơ tràn ngập, loại linh khí bức nhân đoạt mục này một khi đã tỏa ra tứ phía, lại đẹp đẽ đến mức khiến người ta trở nên mơ hồ.

Nhưng mà ...

Khi chính mình hướng đóa linh hoa mỹ lệ kia tươi cười chào đón, nụ cười ấy lại nhanh chóng biến mất, thay vào đó là một hồi kinh ngạc ... Còn tưởng là bởi vì sự xuất hiện của chính mình khiến y trở nên giật mình quá mức, lại chẳng nghĩ ra, kinh ngạc rất nhanh chuyển biến thành một tia hồ hững, tựa như ngày xưa đã từng thấy y như vậy ...

Lẽ nào ... Thứ biểu tình thờ ơ lãnh đạm, bất ôn bất hỏa(1) này của y chỉ xuất hiện đối với riêng mình Trẫm?

Một góc nào đó tự đáy lòng hốt nhiên vỡ toác, Huyền Trần trong tâm dâng lên một tia ngộ ý.

“Quân Chân không biết Hoàng Thượng giá lâm, không thể tiếp giá kịp thời, mong Hoàng Thượng thứ tội.” Lời nói sáo rỗng lạnh lẽo thuần công thức, khiến đôi mày Huyền Trần lại cau càng chặt.

“Thế nào, Trẫm không thể cứ muốn đến là đến hay sao?” nhiệt ý trong thanh âm của Huyền Trần đã có phần hạ xuống.

“Quân Chân không dám ...” Quân Chân gục đầu, mắt nhìn mặt đất, tựa hồ như nơi đó có thứ gì thu hút toàn bộ ánh mắt của y.

Huyền Trần một phen nắm Quân Chân kéo tới, y theo bản năng phản kháng một chút, giữa lúc cánh tay hốt nhiên dụng lực đã đột ngột nhắc nhở y kẻ đang kéo mình là ai ... Vì thế, Quân Chân không còn giãy giụa, ngoan ngoãn ngồi trên đùi Huyền Trần, tựa vào ngực hắn ...

Huyền Trần đôi chút thô bạo một tay xả đi bao tóc Quân Chân, một dải tóc đen mềm mại đổ xuống như thác nước, nhẹ nhẹ bao phủ lấy đôi má của chủ nhân. Ánh mắt Huyền Trần trong một sát na có chút nhu hòa, hẳn khê khàng đem mở tóc dài vén về phía sau tai Quân Chân, động tác ôn nhu đến mức khiến người ta muốn khóc ...

“Có nhớ Trẫm hay không?” Huyền Trần nhẹ nhàng hỏi, thanh âm trầm thấp mê tụy, đầy ý mỉa mai hoặc ...

Quân Chân như trúng phải mê dược, ma xui quỷ khiến mà gật đầu, bộ dáng si ngốc khiến khóe mắt Huyền Trần phiếm khởi ý cười. Hốt nhiên Quân Chân như run rẩy tỉnh khỏi cơn đại mộng, lại hốt hoảng lắc đầu, Huyền Trần nhất thời nghiêm mặt.

“Không nhớ?”

Quân Chân cắn môi, nhẹ giọng: “Hoàng Thượng, sắc trời đã vãn, người phải trở về rồi ...”

Huyền Trần có chút ngạc nhiên, y, cư nhiên là đang đuổi Trẫm?

Liền tức giận đến mức cả người khẽ run: “Trẫm nên về chỗ nào?”

Quân Chân ngẩng đầu, nhìn thẳng vào long mâu(2) của Huyền Trần: “Đông-Ôi-Các”

Huyền Trần run rẩy, lập tức lâm vào trầm mặc, sau một lúc lâu, mới ngẩng đầu: “Người đang oán trẫm sao?”

Quân Chân sững sờ, vội lắc đầu: “Không, chỉ là Ti Mạc vừa mới tiến cung, nhất định là không quen, ngài nên ở bên y nhiều một chút.”

Huyền Trần khe khẽ nheo mắt: “Người đã gặp y?”

Quân Chân gật gật đầu, đứng lên, quỳ xuống nhẹ giọng: “Cung tiễn Hoàng Thượng.”

Huyền Trần mãnh nhiên đứng dậy, khắp người mãnh liệt tỏa ra mấy tầng nộ ý! Lại có kẻ dám hết lần này đến lần khác đuổi Trẫm đi?!

“Trẫm hôm nay vẫn không muốn đi!” Huyền Trần một tay ôm lấy Quân Chân: “Đêm nay Trẫm càng muốn ở lại nơi này!”

Mang người đang giữ trong ngực ném lên giường, Huyền Trần lập tức bắt đầu, mắt thấy hán đang muốn tháo bỏ thắt lưng của mình, Quân Chân gấp đến độ kêu to: “Đừng! Hoàng Thượng!”

“Nghĩ không ra người nói ta đừng!” Huyền Trần gầm lên, Tiểu Tước Nhi này hôm nay làm sao vậy? Vì cái gì lại bài xích ta như thế?

Quân Chân liều mạng giãy giụa, nhưng chút chống cự yếu ớt so với cường thế gần như đã thành bạo lực của Huyền Trần căn bản không hề có chút tác dụng, mắt thấy y phục đã bị lột đến sạch, tuyết bạch hương cơ(3) phơi bày trong không khí, Quân Chân cuối cùng không nhịn được vượt ra tiếng ghen ngào nước nỡ ...

Động tác của Huyền Trần liền dừng lại, nhìn thấy giữa đôi mắt đen không ngừng lan tràn nước mắt, rốt cuộc thở dài một hơi, đem đầu Quân Chân ôm vào trong ngực mình, nhẹ giọng thở dài hỏi: “Ta phải làm sao với tiểu tử nhà người bây giờ?”

“Hoàng Thượng ...” Giọng nức nở của Quân Chân truyền đến: “Người ... thích Ti Mạc sao?”

Huyền Trần giật mình, lập tức cười khê: “Tên tiểu quỷ kia a? Ân, Trẫm rất thích y ... Vì sao lại bỗng nhiên nhắc đến y?”

“Người nếu thích y ... Vì sao lại còn muốn đến bờn cọt với ta ...”

Tiếng khóc muộn phiền của Quân Chân truyền đến, Huyền Trần không khỏi nhíu mày: “Đây là thứ đạo lý gì?”

“Người nếu thật lòng thích y, nên hảo hảo thương y, yêu y, đừng để y hàng đêm đều phải chờ Người, đừng để lúc y đang tưởng niệm Người, Người lại cùng nằm trên giường với kẻ khác ...”

“Nói càn!” Sắc mặt Huyền Trần trở nên âm trầm: “Người đang giáo huấn Trẫm hay sao?”

Quân Chân liều mạng lắc đầu, thế nào cũng không ngăn được nước mắt tràn ra: “Vì cái gì người lại không hiểu? Nếu không phải là thật tâm thích, nếu không muốn cùng y đi hết trọn kiếp trọn đời, sao lại đưa y vào cung? Đem y vứt giữa chốn thâm độc người ăn thịt người, tùy y tự sinh tự diệt? Người không thể nào biết được nỗi thống khổ cả đời phải đợi chờ một người sẽ vĩnh viễn không bao giờ đến, người không thể nào biết được sự chua xót khi phải đem người mình một lòng yêu thương chia sẻ với vạn người, người chưa từng yêu, chưa từng thương, người làm thế nào hiểu được nỗi bi thương khi đã phó xuất chân tâm mà không thể

được bất cứ thứ gì? Người không hiểu, cho nên người mới có thể tiêu sái mà tới lui giữa quần phượng(4) như vậy, nhìn chúng nhân vì người mà tranh phong, lại vẫn có thể chìm đắm trong thứ nhạc thú này ...”

Bỗng nhiên trên môi bị một cơn ám áp bao vây, Quân Chân ra sức đẩy nam tử đang ép chặt y vào lòng, dị vật mạnh mẽ cường xâm vào miệng cuốn đi hết cả những khí lực trên người, dây dưa kia đã quá đủ khiêu khích khiến toàn thân Quân Chân mềm nhũn, bất giác phát ra thanh âm rên rỉ. Cơ hồ lúc Quân Chân ngỡ rằng mình sắp ngất đi, Huyền Trần mới chậm rãi buông đôi môi đã bị cắn đến sưng đỏ, dùng thanh âm sần muện mà âm trầm chậm rãi nói: “Trẫm có yêu ... Cho nên hiểu ...”

“Ân?” Quân Chân thực sự mơ hồ, Hoàng Thượng nói cái gì? Người ... có yêu?

Nhưng ý nghĩ này chưa kịp nghĩ tiếp, đã bị sự xâm nhập như sóng trào thiêu đốt mất lý trí, giữa lúc hai thân thể giao hòa khế hợp, chỉ còn lại thứ dã tính nguyên thủy nhất, mà quên mất rất nhiều rất nhiều những việc cần phải lưu tâm ...

Ánh mặt trời buổi bình minh nhẹ len vào phòng, Quân Chân tựa một con mèo nhỏ cuộn mình, chậm rãi mở đôi mắt còn dấp dính, lập tức đã thu vào gương mặt mãn hàm tiếu ý ...

“Hoàng Thượng!”

Cả kinh này khiến cả người lập tức trở nên thanh tỉnh không ít, theo phản xạ muốn đứng dậy, nhưng ở hạ thể lại truyền lên một trận đau nhức, đau đến không dựng nổi thân ... Lúc này mới nhớ đến trận hoan ái đêm qua, khuôn mặt liền lập tức đỏ bừng.

“Hoàng Thượng sao lại thức sớm như vậy ...” Quân Chân cúi đầu, cơ hồ không dám nhìn Huyền Trần.

“Bởi vì Trẫm đã luyện thành thói quen dậy sớm.”

“Cái gì?”

Quân Chân bất giác ngẩn ra, nhưng lại lập tức gục đầu xuống, hẳn là đã có vị nương nương nào đưa ra biện pháp giúp sửa lại thói quen lai sàng của Hoàng Thượng ...

Huyền Trần buồn cười nhìn thiếu niên kia nghĩ cái gì đều có thể treo ra trên mặt, yêu thương vượt khe đôi má hồng: “Nếu không dậy sớm, sẽ lỡ mất khúc du dương say lòng người ‘Cao Sơn Lưu Thủy’...”

Quân Chân ngẩng đầu, trong đồng tử gờn gợn lên mấy tầng sóng khó tin kinh ngạc, sau đó bỗng nhiên nước trào ra che mặt mờ đôi mắt ...

“Đừng đối với ta tốt như vậy ... Van cầu người ... Hoàng Thượng ...”

Quân Chân nấc lên từng hồi nói ra mấy câu đứt đoạn, khiến Huyền Trần sững sốt, Huyền Trần vốn trước nay đã nghe rất nhiều người cầu xin thương yêu, lần đầu tiên thấy một kẻ nước mắt rơi lã chã – nghẹn ngào khóc cầu hẳn đừng đối tốt với y ...

Ôn nhu của người, thủ tử của người, ánh mắt của người, sùng nịnh của người, đều khiến ta cảm thấy mình thực sự đang được yêu thương ... Nhưng mà ... Rõ ràng là không phải ... Rõ ràng biết chỉ là ảo giác, nhưng vẫn kìm không được muốn đắm chìm trong nó, muốn hãm sâu trong nó, không muốn tự kiểm chế mình ... Không thể như vậy ... Ít phó xuất đi một chút chân tâm, sẽ ít phải chịu lấy một ít thương tổn. Ta không muốn lại phải phó xuất ... Cho nên, đừng dùng nhu tình của người dụ hoặc lòng ta, có được không? Van cầu người ...

“Người muốn Trẫm phải làm sao bây giờ?” Huyền Trần tức giận lắc đầu: “Trẫm càng ngày càng không rõ người đang suy nghĩ cái gì ...”

“Nếu mà ...” Huyền Trần dừng một chút, thâm sâu nhìn con người đang bao bọc dưới thân, trong mắt hiển hiện một tia thương xót: “... Người nói muốn thứ gì ... Quân Chân, chỉ có thứ đó, Trẫm vô pháp cho người ...”

Thời điểm cả cõi lòng đau đến tan nát sẽ có thứ biểu tình nào? Khóc? Ai thương? Bi thống? Không, là nhẹ cười ... Loại chung quy giác ngộ này, hoàn toàn chỉ là tiêu ý tuyệt vọng ... Ngậm nỗi nhẹ nhõm được giải thoát, cùng sự thư thái nghe lòng đã chết đi, cho nên, rõ ràng là một nụ cười đẹp đẽ, lại mỹ lệ đến mức, khiến tâm can đều tựa như nát tan thành bột ...

...

...

Hoàng Thượng, đã không hề đến nữa.

Ti Mạc ngược lại trở thành khách quen của Ảnh Hà Cư, suốt ngày quần lấy Quân Chân chơi đùa. Có lúc bệnh cũ của Quân Chân tái phát, Ti Mạc liền tự mình trong phòng đi tới đi lui, có một lần, cư nhiên lại cầm cần câu, tựa vào cửa sổ gần mặt nước ngồi câu cá dưới hồ! Làm cho Quân Chân nằm trên giường đang lúc Tiểu Thăng Tử bưng được đến bên mà vẫn cười đến cơ hồ không thở nổi. Tỉnh thoảng, Ti Mạc cũng sẽ hướng Quân Chân oán giận Hoàng Thượng mấy ngày đó đi chỗ nào không đến tìm y, tuy rằng mặt mày ngăm oán, nhưng cuối cùng lại vẫn rất đặc ý nói Hoàng Thượng đã nói với hắn cái gì, sủng hắn như thế nào, yêu hắn như thế nào ...

Mỗi khi như vậy, Quân Chân đều mỉm cười, lẳng lặng lắng nghe, bởi vì nhìn thấy gương mặt hạnh phúc của thiếu niên kia, cơ hồ như chính mình cũng bị sự vui sướng của hắn cuốn lấy, tựa như kẻ được cưng chiều kia cũng chính là mình ... Không có chút ghen tuông, không có cái gì là hờn giận, chỉ là lời chúc phúc chân thành phát ra từ tận đáy lòng vui sướng, lại còn, âm thầm cầu nguyện ... Cầu nguyện Ti Mạc có thể lấy được thứ mà mình không thể nào đạt được ...

Rất nhanh đã đến hội Tết Trung Thu mỗi năm một lần, trong cung sắp cử hành một cuộc du viên thưởng nguyệt long trọng, ngay cả Ti Mạc cũng kích động vui sướng may mới y trang. Chỉ có Quân Chân, chỉ là lẳng lặng ngắm vầng trăng sáng mỗi ngày một tròn, trên gương mặt mang thứ tiểu ý mê muội, lẳng lẽ đến thất thần.

Tiểu Thăng Tử nhìn chủ tử của mình, than nhẹ một hơi. Hiện tại cung trung giai lệ(5) mỗi người đều gắng sức đua hương độ sắc, muốn mượn dịp thưởng nguyệt này giành lấy hoan tâm của long nhan, chủ tử của y lại một mực không chút phản ứng, đến y phục mới cũng không muốn làm thêm ... Tiểu Thăng Tử lại thở dài, nhìn vầng nguyệt sáng bạc loang loáng trải đầy hồ sen, ánh trăng như nước chảy, nhẹ phủ lấy hà trì, bạch liên tựa đã tô vẽ thêm ngàn vì sao lấp lánh, theo gió khẽ lay động ... Bỗng nhiên nhẹ nở nụ cười, thật sự ở cùng Quân chủ tử ít lâu, cư nhiên lại học được cái sự tình tao nhã hân phong thưởng(6) cảnh này.

Hốt nhiên một thân ảnh xuất hiện, Tiểu Thăng Tử há hốc mồm, không dám kêu thành tiếng ...

Quân Chân đang lẳng lẽ ngắm nguyệt dạ hà hoa(7), bỗng nhiên trên người được quàng một mảnh áo choàng đỏ tươi, Quân Chân không quay đầu, chỉ nhẹ giọng: “Cảm ơn, Tiểu Thăng Tử.”

Sau đó lại tiếp tục ngóng nhìn vầng thanh nguyệt, tựa như tự nói thì thầm: “Mỗi đêm dài đều tịch liêu thanh lãnh như vậy ... Nhưng ngắm vầng trăng kia sáng tỏ, lại cảm thấy nó còn đáng thương hơn, cả đời cô độc treo giữa trời đêm, vô cùng vô tận ...”

“Thế nào được chứ? Có nhiều sao vây quanh như vậy, nó thế nào lại cô tịch?”

Quân Chân mỉm nhiên đứng lên, áo choàng nhẹ nhàng rơi xuống ...

Huyền Trần mỉm cười lại nhặt áo choàng, phủi sạch rồi lại khoác lên người Quân Chân: “Trẫm nghe ngự y nói được lượng của người tăng lên, có thật thân thể lại không khỏe? Gió đêm rất lạnh, dù muốn thưởng nguyệt cũng nên thêm một kiện xiêm y.”

Trong lời nói cố giấu ý trách quở, lộ ra sự quan tâm sâu đậm, Quân Chân gục đầu, không nói một lời. Huyền Trần thầm thở nhẹ một hơi, nắm đôi tay bé nhỏ có chút lạnh lẽo, vì nhiệt độ của nó mà khẽ nhủ mà, không nói gì đã đem y gắt gao ôm siết vào trong ngực.

Huyền Trần rõ ràng cảm giác được cả người Quân Chân đã trở nên cứng nhắc, lại phải lần thứ hai thở nhẹ: “Người tại sao không biết hảo hảo chăm sóc chính mình? Lại không chịu nhận tâm ý của Trẫm ... Hay là muốn Trẫm trút giận sang tên nô tài không biết nhìn xa trông rộng lấy thêm áo cho chủ kia?”

Tiểu Thăng Tử vừa nghe, lập tức quỳ sụp xuống: “Hoàng Thượng thứ tội! Nô tài đáng chết! Nô tài đáng chết!”

“Hoàng Thượng ...”

Quân Chân vội ngẩng đầu, lập tức đã cùng với đôi mắt đầy lo lắng kia đối mặt, lại tâm hoảng ý loạn cúi xuống, không nói thêm gì nữa ...

“Thôi ...” Huyền Trần thất vọng nhìn Quân Chân lại không có chút biểu tình nào sống động, chỉ còn lại một người tựa như đối với thế gian vạn sự đều hờ hững không có gì đáng phải để tâm, không khỏi buồn bực: “Cút ra đi, Trẫm không có lệnh, không được vào!”

Tiểu Thăng Tử thoáng liếc nhìn Quân Chân, trong mắt phủ một tầng lo lắng, cũng đành phải thành thành thật thật lui ra ...

Quân chủ tử cũng không phải là vừa chọc giận Hoàng Thượng ...

“Tiểu Tước Nhi, hay là Trẫm với ngươi đối thi, thế nào?” Huyền Trần mỉm cười nói.

Quân Chân không lên tiếng, Huyền Trần có chút bực dọc trầm giọng: “VẬY Trẫm đi phạt tên cầu nô tài kia cũng tốt!”

“Hoàng thượng thỉnh xuất đối.”

Huyền Trần nhìn thiếu niên mềm yếu mỏng manh khiến người ta say lòng, lại có gương mặt lạnh lẽo muốn tìm người cơ hồ phải kết thành băng giá, trong ngực đột ngột đau quặn: “Người hận Trẫm ư ...?”

Là từ đêm đó mà bắt đầu? Nụ cười của người càng lúc càng keo kiệt với Trẫm ... Thái độ lạnh lùng cự tuyệt đẩy người xa ngàn dặm tất cả đều nhằm vào Trẫm ... Mà trẫm, lại vì sao không thể chán ghét đá bỏ người đi? Ngược lại giờ mọo mỗi ngày đều chờ mong tranh thanh giữa không trung tĩnh lặng của hoàng cung từ từ truyền đến ...

Trầm mặc tĩnh mịch, Huyền Trần khẽ nở một nụ cười tự trào chua xót, nhìn trời đêm, chậm chậm nói: “Nguyệt quế trung thiên ánh cung khuyết, ngân luân thanh kiêu dạ phong hàn(8) ... Đây là thượng liên(9) của Trẫm.”

Chỉ là, thượng liên như vậy có phải là hơi có chút thê lương buồn thảm hay không?

Quân Chân nhìn hồ sen, thấy quần diệp khi gió về mỏng trốn lại gọn như sóng nước, tựa hồ một nguyệt hạ tiên tử đang lướt đôi chân nhẹ nhẹ múa trên những đóa sen. Nhưng mà, đêm lạnh như vậy, nguyệt hạ tiên tử vì ai mà nhảy múa? Trong điệu múa kia liệu có hàm chứa phong tình, phải chăng cũng bị thương như hôm nay đêm lạnh?

“... Y nữ hoa ảnh vi thùy vũ, độc thán ngọc giai mạch hương hàn(10) ...” Quân Chân nhẹ nhàng đối lại.

Huyền Trần bỗng nhiên nắm chặt đôi tay buông thõng bên hông của Quân Chân, âm thanh trầm thấp truyền vào tai: “Quân Chân, nói cho Trẫm biết, ta phải làm thế nào mới có thể hóa giải được thứ không khí bi thương vây quanh thân thể ngươi bây giờ...?”

Bi thương ...? Ta có sao? Ta vì ai mà bi thương? Không có ... Ta không có ...

“Trẫm thực sự rất hối hận ... vì sao nhất thời hứng khởi lại đem ngươi về hoàng cung ...”

Ta đã biết ... Người một ngày nào đó sẽ hối hận ...

“Trẫm thực sự rất hận ngươi ...”

Hận ...? Vì cái gì ... Ta chẳng qua là một sinh mệnh vô danh quá khách, vì cái gì lại khiến người sinh “hận” ...?

“Nếu ngươi là nữ tử ...”

Cái gì?

“Không ... Thôi ...”

Ta không phải là nữ tử ... Cho nên, thứ giả thiết đẹp đẽ kia, có chút nào quan hệ với ta ...?

Ta chỉ là một Quân Chân xuất thân từ nông gia, cũng là giữa mệnh mỏng chúng sinh, chỉ như một hạt bụi không vương mắt ...

...

...

Chú giải

- (1) Bất ôn bất hỏa: không lạnh không nóng, thờ ơ lãnh đạm.
- (2) Long mâu: mắt rồng – từ tôn kính dành cho một bộ phận của Hoàng Thượng.
- (3) Tuyết bạch hương cơ: ý nói da thịt thơm tho trắng ngần
- (4) Quần phương: Đã giải thích ở (2) đệ tứ chương. Tuy nhiên nghĩa ở đây có đôi chút ẩn dụ, chỉ các phi tần mỹ nữ của Hoàng Thượng.
- (5) Cung trung giai lệ: Những giai nhân ở trong cung.
- (6) Hân phong thường cảnh: đón gió ngắm cảnh.
- (7) Nguyệt dạ hà hoa: hoa sen đêm trăng.
- (8) Nguyệt quế trung thiên ánh cung khuyết, ngân luân thanh kiểu dạ phong hàn: dịch nghĩa (bờ)Vầng nguyệt quế giữa trời chiếu vào cung điện, một vầng bạc sáng rõ, gió đêm lạnh.
- (9) Thượng liên: vế trên của câu đối.
- (10) Y nữ hoa ảnh vi thùi vũ, độc thán ngọc giai mạch hương hàn: dịch nghĩa (bờ)Bóng hoa kiều diễm vì ai mà nhảy múa, một mình than thở trên thềm ngọc đột nhiên lại có chút hơi lạnh lưng.

7. Chương 7

Tiết Trung Thu, hoàng cung náo nhiệt vô cùng, ngự thiện phòng giết bò mổ dê, hầm ngan nấu vịt, mùi thơm bay ra khiến người ta phải chảy nước bọt, bọn thái giám cung nữ phấn trang cảm sức(1) chạy ra chạy vào, giăng đèn kết hoa. Trong ngự hoa viên đèn đuốc huy hoàng, buông rủ những tuệ đăng đủ sắc. Mỗi ngọn cây đều phủ đầy những dải lụa rực rỡ, đèn hoa, đèn dương giác, đèn thỏi tú, đèn quỳn hoa, đèn chỉ đăng, đèn tiêu trúc tương phi, đèn loa bạng vũ ..., mỗi thứ, hoặc do những nghệ nhân danh tiếng điêu trác, hoặc nạm vàng khảm ngọc, trong sáng lung linh, xa hoa rực rỡ. Đến ban đêm thắp lên, chắc chắn sẽ càng thêm rạng rỡ đủ màu như lưu ly, trở thành mỹ cảnh cần khôn châu bảo(2).

Đêm, vầng nguyệt lên cao, ngân hà thoáng ắn, chỉ hiển hiện duy một mảnh gương sáng bạc. Đã đến giờ thưởng nguyệt, Huyền Trấn dẫn đầu, chúng phi tần theo sau, chậm rãi bước vào ngự hoa viên. Bên phải Hoàng Đế là Hoàng Hậu phong hoa tuyết đại, chững chạc đoan trang, bên trái Hoàng Đế là Quý Phi xinh đẹp thước tha, vũ mị như thủy, theo ngay sau những Hiền, Đức, Thục tam phi, sau nữa là các vị Chiêu, Tu, Sung bạc Nghi, Dung, Viện(3), mỗi người đều mang phượng quan hà phí(4), vòng bạc xuyên vàng.

Vào đến Thượng nguyệt phường(5), tất cả đều ngồi xuống, khói hương vấn vít, hoa quả bánh trái đầy bàn, đèn trong vườn thắp lên, trăng sáng nền đượm, tinh diễm mỹ lệ, tựa như ngọc ánh sao sa. Kèn trống nổi lên, lễ thưởng nguyệt tưng bừng đã được bắt đầu.

“Quân Chân! Người ném thử cái bánh Trung Thu này mà xem! Ngọt mà không ngấy! Rất rất ngon!”

Ti Mạc không chút e dè ngay lập tức đem một khối Đức Mậu Cung(6) nhét vào miệng Quân Chân, còn chưa kịp nuốt xuống, Ti Mạc đã lại kêu lên: “Bánh Hắc Ma(7) cũng ngon nữa này! Người ăn chút xem!”

Nói xong, lại nhét thêm một khối khác vào miệng Quân Chân, đáng thương Quân Chân miệng nhỏ còn bị nhồi cho phồng lên, nói không ra được tiếng nào, mắt thấy Ti Mạc vừa bảo “Cái này là nho này! Hương vị không tồi nha!” đã liền định đem mấy quả sang dứt tiếp, đành phải liều mạng lắc đầu.

Tiểu Thăng Tử cố gắng nín cười, quyết định giúp vị chủ tử tội nghiệp của mình một phen: “Mạc chủ tử, ngài còn dứt nữa, chỉ sợ Quân chủ tử sẽ ngắt mất thôi.”

Ti Mạc cười ha hả, bưng lên chén Bích Giản(8) uy cho Quân Chân, Quân Chân vội vàng dùng trà nuốt xuống mở bánh Trung Thu đang đầy miệng, thở phào một hơi.

Hô! Thiếu chút nữa là được dịp đi bồi Diêm Vương ngắm trăng ăn bánh ...

“Hahahaha!” Ti Mạc không chút nể mặt bật cười to một trận.

Quân Chân xấu hổ trừng mắt liếc y một cái, bỗng nhiên cười khè: “Người có phát hiện ra không, người ở nơi này trông rất giống nhau.”

“A? Có sao?” Ti Mạc liền lập tức cảm thấy hứng thú.

“Người xem, cái miệng Yến Chiêu Nghi rất giống Mục Tu Viện, a, còn có cả miệng Trinh Thục Phi nữa. Còn cả mũi của Phượng Chiêu Viện cùng Dung Quý Phi rất giống, nhưng mắt Dung Quý Phi lại giống Hoàng Hậu, lại còn Bội Đức Phi ...”

Ti Mạc lú lười: “Người làm thế nào lại nhìn ra vậy?”

Quân Chân che miệng cười, Ti Mạc lại hỏi: “Vậy người giống ai? Còn ta nữa?”

Quân Chân ngẩn ra, chỗ này người người đều có các đường nét gương mặt rất giống nhau, nếu tính luôn vào, thì ngay cả ta ... Mà Ti Mạc, mi mục các nét cùng ta lại cực kỳ tương tự ... Cảm giác quen thuộc vào lần đầu tiên gặp mặt, thì ra là do sự giống nhau này ... Nhưng mà, là vì cái gì đây?

“Quân Chân? Người đang nghĩ gì vậy?”

Quân Chân còn chưa kịp trả lời, bỗng nhiên, giọng hoàng oanh thánh thót của Dung Quý Phi nũng nịu truyền đến: “Thần thiếp nguyện vì Hoàng Thượng dâng lên một khúc Nguyệt Hạ Vũ(9), cầu một nụ cười của Người a.”

Cả Thượng nguyệt phường không khỏi nhất thời im lặng, Huyền Trần bật cười ha hả: “Vậy Trẫm sẽ ở nơi này thưởng thức điệu vũ tuyệt diệu của ái phi.”

Dung Quý Phi cười duyên như hoa nở: “Nhưng mà, thần thiếp hy vọng có thể tìm một người vì thần thiếp đệm nhạc, không biết Hoàng Thượng có thể đáp ứng hay không.”

“A? Người nào lại có cầm nghệ cao như thế? Có thể lọt vào pháp nhãn của ái phi?” Huyền Trần cảm thấy rất hứng thú.

Ánh mắt Dung Quý Phi chậm rãi hướng xuống đám người bên dưới, rồi dừng ngay trên người Quân Chân ở cuối dãy tiệc: “Thần thiếp đã sớm nghe Quân Chân của Ánh Hà Cư cầm nghệ tinh thông, không biết liệu thần thiếp có thể có vinh dự được y đệm nhạc?”

Chuyện Quân Chân giờ mẹo mỗi ngày đều gảy một khúc tranh đã sớm trở thành sự tình trong cung ai cũng biết, phần đông các phi tần đều ôm lòng mong ngóng kịch vui đứng ngồi xem Dung Quý Phi cố ý khiêu khích Quân Chân. Sắc mặt Quân Chân tuy có chút tái nhợt đi, nhưng biểu tình cũng không biến chuyển gì lớn, trái lại Ti Mạc bên cạnh lại lập tức đập bàn đứng lên: “Quý Phi nương nương! Chẳng nhẽ trong đại nhạc ban của Hoàng Thượng không có người đủ tài cán vì nương nương đệm nhạc? Quân Chân không phải là cái gì con hát nhạc sư, cũng không cần vì một câu nói của nương nương mà phải ngoan ngoãn nghe lệnh đâu!”

Quân Chân vội vàng kéo tay áo Ti Mạc, Hoàng Thượng vốn đang cao hứng, Ti Mạc quát to thét lớn thế này có thể nào không khiến long nhan bực bội. Quả Nhiên, đã thấy chân mày Huyền Trần cau lại ...

“Người đừng có kéo ta!” Ti Mạc tức giận vung tay áo: “Người chính là vì không cãi không thưa mới bị đám người này khi dễ!”

“Hoàng Thượng!” Dung Quý Phi vẻ mặt ủy khuất nhìn về phía Huyền Trấn: “Thần thiếp chỉ vì muốn Hoàng Thượng vui vẻ mà không tiếc đứng trước mặt mọi người nhảy múa, y vì sao lại không thể vì nụ cười của người mà đàn một khúc tranh? Còn có cái vị Ti Mạc kia, nói như thế nào lại giống như vì Hoàng Thượng hiển nghệ là một việc vô sỉ lắm không bằng.”

Dung Quý Phi nói mấy câu đã đem hành vi của Ti Mạc định luôn vào tội bất kính, Ti Mạc tức giận đến mức hận không thể một bước xông ra! Quân Chân im lặng ngăn Ti Mạc lại, chậm rãi quỳ xuống: “Nếu nương nường không giận, Quân Chân nguyện vì nương nường tấu khúc.”

“Quân Chân!!”

Ti Mạc cơn giận xông tới đỉnh đầu, cơ hồ muốn bật ngay dậy! Trước mặt cả đám phi tần như vậy lại tỏ ra yếu thế, sau này Quân Chân còn không bị người ta ức hiếp đến cùng đường hay sao?

Quân Chân hướng y nở nụ cười nhợt nhạt, cúi đầu im lặng chờ Huyền Trấn chuẩn tấu. Trên mặt Dung Quý Phi đầy vẻ đắc ý, ngênh ngang nhìn về phía Ti Mạc.

“Vậy thần thiếp đành phải vụng về rồi.”

Dung Quý Phi oanh oanh yến yến đến giữa vũ trì(10), cười tươi như hoa nở, Quân Chân đứng dậy, đang muốn đi ra phía trước, bỗng nhiên thanh âm Huyền Trấn vang lên: “Quân Chân, người lại đây.”

Quân Chân giật mình, nhưng vẫn thành thành thật thật bước lại.

“Người đâu, ban tọa.”

Một đạo thánh chỉ của Hoàng Thượng, khiến tất cả mọi người bỗng chốc đều sửng sốt, không phải là phải đệm nhạc cho quý phi hay sao? Như thế nào lại thành được ngồi bên trái Hoàng Đế? Vậy chẳng phải cũng tôn quý như vị trí bên phải của Hoàng Hậu ...

Quân Chân sửng sờ một lúc lâu, đến khi Huyền Trấn cười cười đưa y đến ngồi bên mình y vẫn chưa hồi phục được tinh thần. Huyền Trấn cười nhẹ, rồi nhìn về phía Dung Quý Phi đang đứng giữa vũ trì, chậm rãi nói: “Ti Mạc nói không sai, chẳng nhẽ trong đại nhạc ban của Trẫm, không có nhạc sư nào phù hợp tâm ý của ái phi hay sao? Hay ái phi cho rằng nhạc ban Trẫm khâm điểm bất quá chỉ là một đám ô hợp?”

Một câu nói đã khiến Dung Quý Phi sợ đến mức cuống cuồng quỳ xuống: “Thần thiếp không dám!”

“Vậy thì, Trẫm khâm điểm một nhạc sư cho quý phi, không biết ái phi có vui lòng nhận cho hay không?”

“Hoàng Thượng nói đùa rồi ...”

Dung Quý Phi mặt mày một trận xanh một trận hồng, lập trường của Hoàng Thượng đã rất rõ ràng, lần này Dung Quý Phi trộm gà không thành lại còn mất luôn nắm gạo, bị Hoàng Thượng ăn mất một quân. Tức thì tiếng cười nhạo rúc rích trong đám người đã vang lên không ngừng, càng khiến mặt mày Dung Quý Phi tối tăm không ánh sáng. Ti Mạc lập tức quăng cho Dung Quý Phi bộ mặt đắc ý hả hê giấu cợt, cố ý cười to mấy hồi!

Quân Chân lại giống như bỗng nhiên hoàn hồn, đột ngột quỳ xuống: “Hoàng Thượng, xin cho phép Quân Chân về chỗ ngồi.”

Liên một cơn lặng ngắt như tờ, Hoàng Thượng ban tọa, vốn là thiên ân, hưởng chi đó lại là thứ mà người ta phải mộng寐 dĩ cầu như vị trí ở bên trái Hoàng Đế! Mà tên Quân Chân này, lại có thể dám không tiếp nhận? Ngay cả Ti Mạc cũng không khỏi lo lắng, rất sợ một khi long nhan đã không vui, tính mạng Quân Chân cũng khó được bảo toàn!

Lại không ngờ Huyền Trấn không giận mà cười, nhưng chỉ là một nụ cười bất đắc dĩ: “Người muốn ta đem người trối vào tọa thượng ư?”

Không nói gì lại đưa y ấn quay về chỗ, đồng thời cao giọng: “Đêm nay, ai có thể làm Quân Chân cười, Trẫm lập tức thưởng một ngàn lượng!”

Một chữ vừa xong, khắp nơi náo động, câu nói ngắn ngủi nhưng bao hàm rất nhiều ý tứ, một ngàn lượng lại đơn giản như vậy? Hoàng Thượng có thể xuất thiên kim bách quân nhất tiểu(11), chẳng nhẽ không phải

đã chứng minh, một Quân Chân giữa hoàng cung tưởng như bình lặng không chút sóng, thoát nhìn thì ngỡ thật dễ bắt nạt, thực tế lại là kẻ giữ niềm vui rất lớn của Hoàng Thượng?

“Còn nữa,” trong thanh âm của Huyền Trần lại dâng lên một cỗ uy nghiêm, ánh mắt không biết cố ý hay vô tình đã rơi trên người Dung Quý Phi: “Nếu về sau Trẫm còn nghe nói có chuyện gì làm y không vui, nhẹ thì đình trượng hai trăm! Nặng thì ... các người tự mình châm chước!”

Trong phòng thoáng chốc đã yên tĩnh, không ai dám lên tiếng, lời này của Hoàng Thượng, không còn nghi ngờ gì nữa đã xác định địa vị trong cung của Quân Chân, chỉ sợ, ngay cả Hoàng Hậu về sau cũng phải nhường y mấy phần. Quân Chân ngạc nhiên nhìn Huyền Trần lúc đó đã quay sang mỉm cười với y thật sâu sắc, cầm lấy một khối bánh Trung Thu kiên quyết đút vào miệng y, còn tiến đến bên tai y nhẹ giọng: “Yên tâm, Trẫm sẽ không làm người ghen.”

Quân Chân nhất thời mặt mũi đỏ bừng, hóa ra mấy hồi ngoạn nháo lúc nãy với Ti Mạc, đều bị Hoàng Thượng nhìn thấy cả? Nhưng ... Rõ ràng là nhiều người như vậy, vì sao Hoàng thượng lại chú ý đến chúng ta ...?

Nhạc thanh lần nữa lại vang lên, Dung Quý Phi buộc phải mang bộ mặt xanh ngắt như tàu lá bắt đầu nhảy múa, vì ruột gan hỗn loạn mà mắc đủ thứ lỗi, thân thể cũng không mềm mại uyển chuyển như trước, rước về từng trận cười nhạo ở bên dưới, ngay cả Quân Chân cũng không cầm được mà khê giương khóe miệng. Trong đám người kẻ duy nhất không cười, chỉ có bản thân Dung Quý Phi, và còn Ti Mạc ... Ánh mắt Ti Mạc đặt trên người Quân Chân, lại chuyển sang Huyền Trần, quang mang trong mắt giống như ánh nến lắt lay trong gió, lơ mơ không rõ, cuối cùng chậm rãi trở nên trầm tịch ...

Đang lúc không khí ở hội trường có phần náo nhiệt trở lại, hốt nhiên, một lão thái giám trong tay cầm phát trần chạy tới, cất cao giọng thưa: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thập Cửu Vương gia tại viên ngoại cầu kiến!”

“Thập Cửu đệ?! Mau tuyên!”

Huyền Trần bỗng nhiên đứng lên, động tác quá mãnh liệt đến mức đụng đổ cả chung rượu cũng không biết, trong mắt tràn đầy thứ ánh sáng hưng phấn cùng kích động.

Quân Chân vì thế không khỏi thấy hiếu kỳ về vị Thập Cửu Vương gia này, cứ nghe, y là nhi tử nhỏ nhất của tiên đế, cũng là đệ đệ thương yêu nhất của Huyền Trần. Nhưng Thập Cửu Vương gia lại thể nhược đa bệnh, đã nhiều năm ở chỗ Đoạt Hồn Sinh Phủ của Trường Bạch Sơn thần y trị liệu, ít khi hồi cung, không nghĩ tới hôm nay lại có may mắn được gặp mặt vị Vương gia nổi tiếng này.

“Hoàng huynh!”

Chưa nhìn được người đã nghe thấy tiếng, âm thanh trẻ con êm tai từ bên ngoài đám người truyền đến, lập tức một cái bóng màu thủy lam đã rơi vào mắt mọi người. Chỉ thấy một hài đồng độ mười một mười hai tuổi cao cao gầy gầy chạy ào về phía trước, khiến mắt mũi đám người không khỏi hoa lên. Y một thân mặc cung sam màu thủy lam họa hình cửu long phiến giang(12), trước ngực quàng anh lạc xích long thổ hỏa(13), cùng trán châu trên bím tóc buông hai bên tai càng tôn thêm vẻ rạng rỡ. Bên hông mang thất lạng bích ngọc toàn hoa(14), bùa thiên diệp hộ thân đeo ở hông, nhẹ nhàng buông xuống. Chân dận triều ngoa(15) màu ngà voi thêu chỉ vàng. Từ xa nhìn đến, giống như hoàng hôn nơi biển cả, ánh tịch dương chiếu rọi lấp lánh rực rỡ sắc vàng.

Huyền Trần đã vội vã chạy xuống khỏi ngự tòa: “Thiên nhi!”

Thập Cửu vương gia Huyền Thiên nhu thuận vươn tay đợi ôm, Huyền Trần cười lớn bế lấy tiểu hài đồng tuần tú, hưng phấn quay một vòng, khiến Huyền Thiên khanh khách cười không ngừng.

“Thiên Nhi, đệ sao lại đột nhiên trở lại? Cũng không báo hoàng huynh một tiếng, để hoàng huynh đón đệ.” Giọng nói Huyền Trần vừa yêu thương vừa trách cứ.

Huyền Thiên cười ôm cổ Huyền Trần: “Thiên nhi muốn cho hoàng huynh ngạc nhiên thôi mà! Có vui không?”

“Đương nhiên là vui rồi!”

Huyền Trần hôn lên khuôn mặt nhỏ xinh của Huyền Thiên mấy cái, lại thoải mái cười to. Tất cả mọi người đều bị cuốn theo sự vui mừng của Hoàng Thượng, gương mặt đều không khỏi treo lên ý cười, nhìn sự cứng chiều hiện lên trong mắt Hoàng Thượng, sẽ không hề khó đoán ý yêu thương hài tử đang ôm trong ngực đến như thế nào.

Quân Chân chậm chậm, chậm chậm giương lên một nụ cười chua xót ... Mà kia, mắt kia, miệng kia ... Thì ra là thế ... Rốt cuộc cũng đã hiểu được vì sao trong hoàng cung này có rất nhiều người giống nhau, hiểu được Hoàng Thượng vì sao đối đãi với mình thật đặc biệt, vì sao Hoàng Thượng cưng chiều Ti Mạc đủ điều ... Thì ra, vị chủ nhân chân chân chính chính lại ở ngay trước mắt ... Giống không? Ha ha, là có đôi chút giống, chỉ là, bản thân xuất thân hèn mọn nào có thứ tiên khí hiển hiện từ đỉnh đầu xuống ngón chân của Thập Cửu vương gia kia? Sự thông minh hoạt bát từ khoe mắt mi mục làm sao giống kẻ buồn tẻ vô vị này? Cũng tựa như ... một tuyệt thế tinh phẩm do danh gia điêu trác mà thành, và một thứ phế phẩm thô ráp cầu thả giống dạng khác hẳn vậy ...

—
Chú giải

(1) Phần trang cảm súc: trang điểm phần son mặc đồ đẹp đẽ (cảm – gấm)

(2) Càn khôn châu bảo: ý tả cực kỳ mỹ lệ.

(3) Về các phi tử của Huyền Trần: Theo như ta thấy thì hậu cung của Huyền Trần có phân thứ bậc. Hoàng Hậu đứng đầu, Quý Phi là nhất giai phi, Hiền Phi, Đức Phi, Thục Phi là nhị giai phi (tức là vị trí của Dung Quý Phi chỉ ở dưới Hoàng Hậu), ở dưới nữa có các Chiêu Nghi, Chiêu Dung, Chiêu Viện, Tu Nghi, Tu Dung ...

(4) Phượng quan hà phí: phục trang của nữ tử quý tộc thời xưa, dùng khi xuất giá hoặc trong các dịp lễ lạc long trọng. Phượng quan là mũ phượng, hà phí là khăn quàng vai nhiều màu.

Ví dụ hình ảnh mũ phượng:

(5) Thường Nguyệt phường: Phố ngắm trăng (phường nghĩa là phố). Ở đây chỉ một vùng Ngự hoa viên được chuẩn bị để tổ chức tiệc Trung Thu.

(6) Đức Mậu Cung: Một loại bánh Trung Thu.

(7) Hắc Ma: Một loại bánh Trung Thu khác.

Nói thêm về Bánh Trung Thu, nguyên từ của nó là “nguyệt bính”, Ti Mạc nói với Quân Chân về Đức Mậu Cung là một loại “thủy tinh nguyệt bính”, ta đã đổi từ cho dễ nhận, hình (ta lúc đi tìm hình đã lâm vào cảnh chơi với thêm rối dãi nên nhất định phải kéo theo vài kẻ xuống vực cùng):

(8) Bích Giản: Một loại trà quý.

(9) Nguyệt hạ vũ: điệu múa dưới trăng.

(10) Vũ trì: sân múa.

(11) Xuất thiên kim bách quân nhất tiểu: dùng ngàn vàng đổi lấy một nụ cười của người.

(12) Cửu Long Phiên Giang: Chín rồng quây (như) sông. Là tên một kiểu hoa văn.

(13) Anh lạc: Một loại trang sức cổ đại của Trung Quốc, trên thực tế chính là đem vòng cổ và khóa trường mệnh hợp thành một. Bình thường thường là một cái vòng bằng kim loại, có các loại châu bảo ngọc thạch đính lên, mang trên ngực.

Thực ra cũng có nhiều loại, nhưng loại anh lạc trong truyện có lẽ là thứ này:

Xích long thổ hỏa là rồng đỏ phun lửa, có lẽ đó là hình trang trí trên anh lạc.

(14) Bích ngọc toàn hoa: cấn ngọc bích kết hoa.

(15) Triều nga: Giày cung đình. Là thứ này:

8. Chương 8

Tầng sáng ánh dương quang chiếu đến hoàng thành, phủ lên hoàng thành một lớp sa y vàng rực, càng khiến cung thành huy hoàng trở nên mờ ảo mịn màng đến không thể nào chạm tới. Từ sau khi Thập cửu Vương gia hồi cung, bình minh cũng đến sớm khác thường, bởi vì tiểu hài tử xinh xắn kia luôn tràn đầy sức sống thanh xuân vô tận, tựa mặt trời buổi mai ấm áp dịu dàng, như nắng rực chói mắt lúc ban trưa, tựa hồ đã đem ánh dương quang theo bên mình, luôn tỏa ra thứ sinh khí phồn thịnh.

Còn không phải, khi ngay cả ngự thiện phòng còn chưa bắt đầu bận bịu, Huyền Thiên đã chạy loạn khắp nơi trong ngự hoa viên, gấp đến độ nguyên một đoàn thái giám đuổi phía sau hắn, rất sợ hắn gặp phải điều gì sơ xuất.

“Thập cửu vương gia! Ngài chậm một chút! Sẽ ngã đó! Ôi! Cẩn thận!”

Nhìn Huyền Thiên nghịch ngợm thi triển khinh công nhảy lên thanh thạch giả sơn, bọn người kia sợ đến hồn phi phách tán! Ai không biết vị tiểu vương gia này có tiếng là thân nhược, động nhẹ một cái sẽ bệnh đến nửa ngày, nếu chạy lên cao như vậy mà phải điều gì sơ xuất ... Oa! Còn không phải là muốn lấy đầu người hay sao?!

Huyền Thiên cười khanh khách, nhẹ nhàng nhảy lên một cành cây cao, bỗng nhiên nhíu mày, hướng xuống bọn người đang kêu gọi náo loạn phía dưới bảo to: “Im lặng một chút đi!”

Tức thì yên tĩnh ...

Huyền Thiên nhắm mắt, tinh tế nghe ngóng trong không trung có tranh thanh mỏng manh đang truyền đến: “Là ai đàn tranh sớm như vậy?”

Một tiểu cung nữ lanh lợi nói: “Hắn là Quân chủ tử của Ảnh Hà Cư rồi, y mỗi khi đến giờ mẹo đều đàn Cao Sơn Lưu Thủy.”

“Cao Sơn Lưu Thủy?” Huyền Thiên mỉm cười: “Ta nhớ Hoàng huynh thích nhất khúc này! Có thể đàn được âm sắc đẹp đẽ như vậy, hẳn là một nhân vật như tiên tử a? Đi xem nào!”

Huyền Thiên lập tức theo tiếng mà đi.

“Vương gia!” Bọn người theo phía sau gấp đến độ giậm chân khua cẳng!

Trong Ảnh Hà Cư, Tiểu Thăng Tử đang định ra ngoài báo cơm, bỗng nghe thấy một trận ồn ào, không khỏi nhíu mày. Là tên nô tài không có mắt nào dám làm ồn ào ư? Chẳng lẽ không biết Quân chủ tử thích im lặng hay sao? Bỗng nhiên một vệt sắc lam vụt qua, Tiểu Thăng Tử còn chưa kịp nhìn rõ là ai, người nọ đã phóng qua đỉnh đầu hắn, thẳng hướng vào Ảnh Hà Cư.

“Là ai! Dám cả gan tự tiện xông vào Ảnh Hà Cư!” Tiểu Thăng Tử gấp gấp hét to, sẽ không phải kẻ nào nhìn không thuận Quân chủ tử nên phải thích khách sang đây chứ?

Nghe thấy có người hét to đuổi lại, ý muốn chơi đùa của Huyền Thiên lại nổi lên, thi triển khinh công, từ giữa hà hoa trì(1) phi thân bay qua. Hai chân bước trên hoa sen nở rộ, giống như chuồn chuồn lướt trên mặt nước, thân hoa sen khe khẽ dao động, tựa như bị gió thổi phất. Nhảy thêm một bước, mũi chân chạm nhẹ mặt hồ, nước hồ yên tĩnh từ điểm ấy mà dập dềnh lan tỏa, gợn gợn từng cơn sóng nhẹ. Tựa một thân tiên tử nhẹ như lông hồng, vui vẻ đùa nghịch.

Tiểu Thăng Tử nhìn mà hoa mắt, ngốc ra ở một chỗ quên cả đuổi theo. Huyền Thiên nghịch ngợm quay đầu lại, hướng hắn le lưỡi, cười cười bay vào trong phòng, Tiểu Thăng Tử sau một lúc lâu mới hồi phục được tinh thần, nhưng mà, nào còn thấy bóng dáng vị Thập cửu Vương gia kia a ...

Huyền Thiên tìm thấy hoa lâm ở phía sau tiểu cư, chỉ thấy trên bạch cương thạch có một cái đàn tranh, bên cạnh nhẹ nhàng một phần hương, trước tranh cầm Bạch y nhân tĩnh tọa lặng thần tấu khúc, một chút cũng không hề cảm thấy có người xâm nhập. Một cơn gió thổi qua, khẽ vào hoa lâm, cuốn lấy một trận hoa vũ, dưới một trời những cánh hoa bay rơi rụng là tay áo bạch sắc cùng bóng người thanh lệ tựa như phù dung linh thủy, xuất trần thoát tục. Chỉ là không hiểu tại sao, một khúc nhạc êm, lại mang theo mấy tia sầu thương nhàn nhạt ...

Tranh âm ngừng, đôi tay trên đàn tạm ngưng, mi mắt buông xuống lại không ngẩng lên nữa, có chút run run khe khẽ ...

“Người khóc?” Huyền Thiên nhẹ nhàng hỏi.

Quân Chân cả kinh, cuống cuống đứng dậy, xoay lưng lau đi nước mắt trên mặt, lập tức quay người quỳ xuống: “Quân Chân không biết Vương gia giá lâm, không tiếp đón từ xa, mong Vương gia thứ tội.”

Huyền Thiên vẫn khẽ nhíu đôi mày liễu đẹp đẽ, khó hiểu hỏi: “Người tại sao lại khóc? Có người khi dễ người sao? Người tên là Quân Chân? Quân Chân, là ai khi dễ người? Người nói cho ta biết, ta giúp người báo thù!”

“Tự người nhảy vào trong hồ, còn muốn giúp y báo thù.” Một thanh âm rất không thân thiện truyền đến.

“Ti Mạc!” Quân Chân vội nhẹ giọng quở mắng người vừa đến.

Huyền Thiên quay đầu lại, chỉ thấy một thiếu niên thân mặc trường bào màu lục nhạt ánh mắt rất không tốt, chậm rãi đi đến, mày như mặc họa, môi tựa thoa son, tuấn tú tựa như một bức tranh bút pháp thần kỳ tuyệt thế.

“Người nói vậy là có ý gì?” Đôi mắt tròn lóng lánh như sao hoang mang chớp chớp.

“Hừ! Đương nhiên là ...”

“Ti Mạc ...!”

Ti Mạc nhìn Quân Chân đang nhíu mi cau mặt nhìn mình, đành phải oán hận ngậm miệng. Huyền Thiên nhìn thấy hai thiếu niên thần sắc khác thường, ần ần cảm thấy dường như có một dòng nước ngầm đang bắt đầu dâng động, chỉ là không biết ở tại nơi nào, gây thành chuyện chi ...

Lúc này, Tiểu Thăng Tử cùng bọn thái giám chạy theo Thập cửu Vương gia cũng đã đến, nhìn thấy ba người không khí quái dị, nhất thời không biết có thể tiến đến hay không. Bỗng nhiên, một trận ho khan của Quân Chân đánh vỡ yên lặng, y tựa như không thể thở nổi mà liều mạng ho kịch liệt, dồn dập khiến sắc mặt y gần như trở nên tím ngắt, mắt chảy nước ròng ròng.

“Quân Chân!”

“Quân chủ tử!”

Một trận rối ren náo động, một khắc trước khi Quân Chân gục ngã còn gấp gáp nắm lấy tay áo Ti Mạc, dùng ánh mắt cầu xin khẩn đưng cố ý chống đối Thập cửu Vương gia, dù sao, sự sùng ái hết mức của Hoàng Thượng đối với y thực sự rất rõ ràng, đắc tội y chắc chắn không có kết quả tốt đẹp ...

Ti Mạc nhìn ánh mắt cuối cùng của Quân Chân đã hiểu rõ ý tứ của y, nhưng mà ... Hắn không cam tâm! Không cam tâm để một đứa hài tử nửa lớn nửa nhỏ tự nhiên từ đâu nảy nòi ra chiếm lấy tất cả những thời gian nhàn rỗi của Hoàng Thượng, không cam tâm để một tên Vương gia có cùng huyết thống với Hoàng Thượng lại lấy được hết tất cả những sủng ái từ Người, không cam tâm để tên tiểu Vương gia này mang bộ mặt hiền hiền nhiên nhiên mà hưởng thụ hết tất cả những ân sủng người người khổ cầu mà không đến, không cam tâm để y có được thân phận thiên chi kiêu tử(2) mà mình ra sức tìm thời cơ cầu cạnh cũng không có được, không cam tâm! Tuyệt đối không cam tâm!

“Quân Chân bị sao thế? Có cần truyền ngự y hay không?”

Huyền Thiên lo lắng vươn tay định thử xem thân nhiệt Quân Chân một chút, lại bị Ti Mạc thô bạo một chưởng đẩy văng ra, lực đạo rất lớn, y căn bản không thể khống chế được mình phải té về phía sau! Ngã rất mạnh trên đất!

“Vương gia!!”

Một trận kinh hô! Bọn nô tài mặt mũi đều biến sắc, đồng loạt cuống cuồng quỳ xuống, gần như bò lao đến xem Huyền Thiên có tổn hại gì hay không, bởi vì một vết thương nhỏ thôi cũng sẽ khiến bọn họ khó giữ được đầu!

“Không sao ...”

Huyền Thiên nhin đau đứng dậy, nắm lấy lòng bàn tay rất bồng, có lẽ đã xước rách da rồi sao? Tốt nhất là không nên có việc gì ... Đừng có chảy máu ...

“Các người thất thần làm gì hã! Mau gọi ngự y!!”

Ti Mạc ôm Quân Chân đang hôn mê, hướng bọn nô tài về mặt như ngày tận thế đang chết trân ở chỗ nào đên cuồng thét lên! Nhưng không một ai động dậy, vì Ti Mạc đã bất kính với Huyền Thiên như thế, không biết vị tiểu vương gia này sẽ phản ứng như thế nào, theo mức độ sủng ái của Hoàng Thượng đối với y mà nói, cho dù là muốn chém hết bọn người ở đây, chỉ sợ rằng Hoàng Thượng cũng sẽ đáp ứng? Vậy nên lúc này, còn ai dám loạn động?

Ngay cả Tiểu Thăng Tử cũng không dám vọng động, chỉ có thể quỳ xuống liềm mạng dập đầu: “Vương gia khai ân! Xin để ngự y chữa trị cho Quân chủ tử! Nếu như chậm trễ chần trệ ...”

Một tiểu thái giám bên cạnh khẽ động hấn, thanh âm Tiểu Thăng Tử liền ngừng, ý tứ tiểu thái giám kia nhắc nhở rất rõ ràng: dù Vương gia cố ý không cho chần trệ, người có khả năng làm được gì? Việc gì tự nhiên lại đi cầu Vương gia đang bị chọc giận cho một cái mạng hèn?

Nhưng mà ...

“Vương gia khai ân! Vương gia khai ân!” Tiểu Thăng Tử đành phải liềm mạng dập đầu, vì chủ tử của mình tranh thủ một đường hy vọng ...

“Ta khai ân cái gì a!” Huyền Thiên gấp gáp giậm chân: “Vậy người nhanh đi tìm ngự y đi! Ta cũng không ngăn! Cầu ta làm cái gì? Nhanh lên đi a!”

Tiểu Thăng Tử run người, lập tức mừng như điên: “Tạ ơn Vương gia!!”

Tiểu Thăng Tử chạy đi như phát cuồng, tình thế ngoài dự liệu khiến bọn người kia đều sửng sốt, ngay cả Ti Mạc cũng nghĩ Vương gia sẽ vì trả thù mà cố ý kéo dài, đang lúc hối hận không ngừng, lại nghe âm thanh lo lắng không hề giả dối ở phía sau lưng, không khỏi có chút bất ngờ ...

“Kia ...” Bị Ti Mạc đối đãi thô bạo, Huyền Thiên có chút khiếp ý không dám đến gần: “Bé y về phòng đi ... Bên ngoài rất lạnh ...”

Ti Mạc bất giác trừng mắt liếc y một cái, nhìn thấy phản ứng vội vàng lui về phía sau của y, tựa như cực kỳ sợ hãi, không khỏi có chút ân hận, rất biết mình giận chó đánh mèo với người ta là không đúng, nhưng lại kéo không ra cái vẻ mặt ôn hòa cho y thấy ...

Ti Mạc ôm lấy Quân Chân, vội vàng đi nhanh về tiểu cư, Huyền Thiên bước vội một bước, giữ cửa mở, nhưng Ti Mạc bước sau vừa đến, vừa vấp bị chặn lại. Ti Mạc cùng Huyền Thiên đồng thời né qua, kết quả lại vừa vấp đụng, hai người lại tránh sang bên kia, kết quả vẫn lại là vừa vấp đụng!

Ti Mạc nổi giận: “Cút qua một bên đi!!”

Huyền Thiên sợ tới mức run người, vội vàng né qua, lần này Ti Mạc không nhúc nhích, mới rút cuộc có thể đi tiếp. Nhìn thấy Ti Mạc về mặt khẩn trương ôm Quân Chân về phòng, đôi môi nhỏ của của Huyền Thiên không khỏi trề ra: sao lại hung dữ với người ta như vậy chứ ...

Huyền Thiên trời sinh bộ dáng nhu nhược dễ thương, hấn lại mang cái thân phận Vương gia cao quý thiên chi kiêu tử, còn có được sự cưng chiều tỉ mỉ của vị Hoàng Đế quyền thế trùm thiên hạ, làm gì có ai dám hướng hấn hô to gọi nhỏ? Vậy mà giữa lúc được tất cả bao vây che chở, lại bỗng nhiên xuất hiện một Ti Mạc đối với hấn đầy địch ý, nói năng lại không hề kiêng dè, Huyền thiên căn bản không thể nào chống đỡ, chỉ cảm thấy phi thường phi thường ủy khuất, trong lòng đau xót, hai mắt không khỏi tràn nước mắt ...

Cũng may Huyền Thiên trời sinh tính cách hiền hòa, không có chuyện ý quyền ức hiếp, bằng không, theo như thái độ lời nói hành động của Ti Mặc, đổi thành Vương gia nào khác, không biết sớm đã lừng trù đến mấy lần!

Không đến một khắc, lão ngự y tóc bạc đã vội vàng đến nơi, không ngờ ngoài lão thái y, Huyền Trấn cũng đang đi đến! Huyền Trấn vốn đang lo lắng Quân Chân đột nhiên ngất xỉu, vừa bước vào trong phòng đã thấy Huyền Thiên tĩnh tọa trên ghế, không khỏi ngăn người, lúc nhìn thấy tiểu bảo bối của mình lại đang lạng yên rơi lệ, trong lòng căng thẳng vô cùng!

“Thiên nhi!” Vội vàng đi qua, đưa tay lên mặt y lau nước mắt, đau lòng nhìn đôi mắt to đã sưng đỏ: “Ai khi dễ đệ? Sao lại khóc? Đùng dọa Trẫm!”

“Hoàng huynh ...” Huyền Thiên tội nghiệp ôm Huyền Trấn, lắc đầu: “Không ai khi dễ đệ ... Chỉ là thấy Quân Chân ngất xỉu, nên có chút lo lắng ...”

Đôi mày cau chặt của Huyền Trấn lúc này mới hơi hơi buông lỏng, yêu thương vỗ về hài tử đang ôm trong ngực: “Không sao, Trẫm cùng đệ vào thăm y, được không?”

Dứt lời liền cười nắm bàn tay nhỏ của Huyền Thiên, ai ngờ Huyền Thiên hét thảm một tiếng! Lập tức rút tay lại! Huyền Trấn sững sốt, vội kéo tay y nhìn, thấy vết trầy phiếm đầy tơ máu, trong mắt hiện lên nộ ý vô cùng!

“Sao lại bị thương thế này?! Thiên nhi?”

Huyền Thiên vội vàng đem bàn tay giấu về phía sau: “Không có gì, là đệ không cẩn thận ngã bị thương đó ...”

Huyền Trấn quay về bọn người hầu Huyền Thiên, phần nộ thét lớn: “Bọn nô tài không có mắt! Kéo tất cả ra ngoài chém cho Trẫm!!”

Bọn thái giám cung nữ quỳ ngoài cửa liều mạng dập đầu xin tha, Huyền Thiên lại cuống quýt nắm tay Huyền Trấn: “Hoàng huynh! Không liên quan đến bọn họ! Là tự đệ không tốt!”

Huyền Trấn không để ý Huyền Thiên cầu tình, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn đám hạ nhân đang quỳ rạp: “Cả chủ tử cũng chăm sóc không được! Cần lũ phế vật như các ngươi làm cái gì! Người đâu! Lôi toàn bộ ra ngoài cho Trẫm!”

“Đùng! Hoàng huynh!”

Huyền Thiên gấp gáp kêu to, rõ ràng chuyện không hề liên quan đến bọn họ! Nhưng mà, nếu nói là có người đẩy ngã y mới bị thương, chỉ sợ người kia sẽ bị hoàng huynh ... Mặc kệ thế nào, đều sẽ có người phải chết cả sao?

Huyền Thiên vốn đã vì Ti Mặc mà cảm thấy ủy khuất, lại thấy hoàng huynh không nghe khuyên, vừa vội vừa tức, bao nhiêu cảm xúc lập tức bộc phát ra bằng hết, oa một tiếng khóc lớn lên! Huyền Trấn chân tay luống cuống, vội vàng ôn nhu trấn an, nhưng Huyền Thiên càng nghĩ càng tủi thân, lại khóc càng thêm lợi hại.

“Ầm ỉ chết đi! Cút đi chỗ khác mà khóc!”

Ti Mặc vén rèm thủy tinh, cau mặt hét lớn một tiếng, lập tức nhìn thấy Hoàng Thượng đang ở đó liền ngăn người. Huyền Thiên bị hấn quát một tiếng, sợ đến mức vội vàng im bật, cả người bất giác vọt trốn ra sau lưng Huyền Trấn, hành động rõ ràng tràn ngập khiếp ý khiến Huyền Trấn không khỏi nhíu mày.

“Ti Mặc, ngươi vừa nói cái gì?” Huyền Trấn long nhan không tốt.

Ti Mặc cuống cuống quỳ xuống: “Ti Mặc không biết Hoàng Thượng ở đây, quấy nhiễu thánh giá, mong Hoàng Thượng thứ tội!”

“Ngươi có biết bằng câu nói vừa rồi của ngươi, Trẫm có thể lấy mạng ngươi!”

“Hoàng huynh ...” Huyền Thiên vội chọc chọc lưng Huyền Trấn: “Y không biết là ta mới quát to như vậy mà...”

Sức mạnh rõ ràng không đủ ... Bởi nếu nói là Ti Mạc, chỉ sợ nếu biết rõ là mình khốc, cũng sẽ cố ý điên cuồng mà quát lên ...

Huyền Trần quay người lại, lộ vẻ sùng nịnh ôn nhu: “Được, Trẫm không truy cứu ... Trẫm vào thăm Quân Chân, đệ ở lại bên ngoài chờ trẫm.”

“Đệ cũng muốn ...”

“Đám nô tài kia cho đệ xử lý.”

Nghe thấy câu tiếp của Huyền Trần, Huyền Thiên ngoan ngoãn im lặng, trước mắt bảo vệ mấy cái tiểu mạng cho những người này so ra quan trọng hơn.

Như Huyền Trần sở liệu, Huyền Thiên quả nhiên ngoan ngoãn ở lại bên ngoài. Huyền Trần xoay người đi vào trong phòng, ngang qua Ti Mạc, lạnh lùng nói: “Người đi vào theo Trẫm.” Ti Mạc vội vàng đứng dậy đi theo.

Thái y đang bắt mạch, thấy Hoàng Thượng đang tiến vào gấp gấp muốn đứng lên, Huyền Trần khoát tay: “Không cần đa lễ, bệnh tình của y như thế nào?”

“Hồi Hoàng Thượng, mạch tức hữu thốn(3) của Quân công tử đã hư mà vô lực, tất là mạch phổi quá nhược, mới đầu vàng mắt hoa, hơn nữa khí huyết không thuận, tư lao quá độ, mới có thể nhất thời ngắt đi như vậy.”

“Có trở ngại hay không?” Huyền Trần ngồi bên cạnh giường, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay trắng bệch của Quân Chân, trong mắt ngập tràn thương xót.

“Hồi Hoàng Thượng, chỉ cần tâm khoan thân thích(4) là có thể từ từ khỏi hẳn, bệnh trên thân thể vi thần có thể điều chút được dưỡng tâm điều khí, nhưng tâm bệnh này ... Còn phải mở rộng tâm, nghĩ thoáng một chút, đừng tư lự quá nhiều mới được.”

Huyền Trần sau một lúc lâu không nói gì, mới xua tay cho ngự y lui ra: “Có linh chi ngàn năm tuyệt liên vạn năm gì đó, chỉ cần có lợi cho y, cứ dùng cho Trẫm.”

“Vâng, vi thần đã hiểu.” Thái y chậm rãi lui ra ngoài.

Huyền Trần đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhợt nhạt, lơ đãng thở dài, kéo lại chăn cho y.

“Ti Mạc.”

Ti Mạc vẫn đang cúi đầu đứng bầy giờ mới ngẩng lên, người gọi cũng không quay lại, chỉ có thanh âm lạnh tựa băng truyền đến: “Nếu còn để Trẫm biết người làm ra chuyện gì thương tổn đến Thiên Nhi ... Trẫm tuyệt không tha!”

Ti Mạc trong lòng căng thẳng, một cơn lửa không tên nổi dậy: “Hoàng Thượng sao lại trách Ti Mạc?”

Huyền Trần chậm rãi đứng dậy, ánh mắt khiến người khác phải tim đập chân run: “Trẫm có phải rất dung túng người hay không? Người càng ngày càng vô thiên vô pháp ... Trong hoàng cung này, người chọc ai, Trẫm đều có thể mắt nhắm mắt mở, chỉ cần người không quá mức, Trẫm sẽ không trách phạt người ...”

Huyền Trần đến trước mặt Ti Mạc, thanh âm lại càng lạnh tựa băng giá: “Nhưng chỉ có Thiên Nhi, bất luận là thứ lý do gì, nguyên nhân gì, Trẫm cũng không chấp nhận đệ ấy có nửa phần sơ xuất! Nếu còn lần sau, Trẫm sẽ khiến người sống không bằng chết!”

Con người như băng, ẩn hàm sát ý kinh hồn khiếp đảm, Ti Mạc chỉ cảm thấy một cỗ hàn khí khiến lông xương mềm nhũn chậm chậm lan đến toàn thân, đông cứng, đến cả năng lực tự suy xét cũng đã biến mất mất rồi ...

Huyền Trần lại lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài, thời gian tới, Trẫm không muốn gặp lại người.”

Thân người Ti Mạc bắt đầu khẽ run, nhìn Huyền Trần lại đến ngồi bên giường, yêu thương trong mắt đều dừng trên người Quân Chân, Ti Mạc trong lòng dâng đầy chua xót trở mình đi ra ...

Ti Mạc xoay người chạy ra ngoài, lại đối mặt với Huyền Thiên đang trở vào phòng, Ti Mạc phần hận trừng mắt nhìn y một cái, rồi chạy đi ngay không quay đầu lại.

Huyền Thiên đứng bất động nửa ngày, cái nhìn cuối cùng kia ngập tràn hận ý tựa hồ như sẽ vĩnh viễn không thể nào hóa giải được, khiến y đến bản năng hô hấp cũng đã quên mất ...

Vì cái gì, lại dùng ánh mắt thống hận đến như vậy nhìn ta ...?

—
Chú giải

- (1) Hà hoa trì: Hồ hoa sen. Nói lại lần nữa, “phù dung” là sen, “liên” là sen, mà hà cũng là “sen” nốt.
- (2) Thiên chi kiêu tử: Thành ngữ, ngày xưa vốn để dùng chỉ quân Hung Nô. Sau này còn có nghĩa dùng chỉ đứa con cưng đã bị chiều chuộng thành hư, vô thiên vô pháp, thích gì làm nấy.
- (3) Mạch tức hữu thốn: mạch cổ tay bên phải.
- (4) Tâm khoan thân thích: Tinh thần thoải mái thân thể dễ chịu.

9. Chương 9

Sáng sớm nắng lành, Huyền Thiên khó khăn lắm mới ngủ được một giấc mệt nhọc, đến khi mở mắt, Huyền Trấn đã không còn tung tích. Huyền Thiên vén rèm loang trướng, lập tức một tiểu thái giám liền tiến lại, đem triệu ngoa ngân đoạn mấn tú(1) xô vào chân vị tiểu Vương gia, Huyền Thiên ngáp dài, mơ mơ màng màng để bọn hạ nhân hầu hạ rửa mặt thay áo.

“Hoàng huynh đâu?”

“Hồi Vương gia, sáng sớm hôm nay chưa đến giờ mẹo Hoàng Thượng đã bãi giá Ảnh Hà Cư, vì vội lâm triều, nên không trở về cùng Vương gia dùng bữa.”

“Nga ...” Huyền Thiên nhận lấy nước trong do tuyết đọng trên mai tan mà thành cung nữ dâng tới, súc súc miệng: “Tình hình Quân Chân bên ấy thế nào?”

“Hồi Vương gia, nghe nói Quân chủ tử hôm qua đã có thể xuống giường, khí sắc cũng không tệ, có lẽ là long ân mệnh mông của Hoàng Thượng đã chiếu cố.” Tiểu thái giám dẹo miệng cố tình giảo hoạt.

Huyền Thiên ngồi đến trước đài sơ trang, lập tức ba tiểu cung nữ vây quanh giúp y ăn mặc phục sức. Bọn họ tết một bím tóc nhỏ bên trán Huyền Thiên, lại bện thêm một bím lớn, buộc bằng trang sức hình hoa cúc, buông xuống sau đầu. Trên trán ghim mặt ngọc(2) hình nhánh mai vàng, đóa mai kim sắc ở giữa kia óng ánh rực rỡ đến chói mắt, nhìn rất sống động, nhụy hoa ở giữa là do năm hạt ngọc lớn nhỏ tựa như những giọt nước được khéo léo khảm nạm quanh mà thành, tinh xảo xinh xắn vô cùng. Lại phủ lên một tầng cung sam sắc bạch ngọc điểm màu sen nhạt, mang vòng anh lạc tơ vàng, buộc bằng dải lụa sắc lục vàng, lúc này mới xong việc lớn. Vốn đã là một Huyền Thiên thanh lệ đến lóa mắt, bây giờ lại càng thêm hoa quý đoạt mục, khiến người ta phải thán phục với vẻ phong hoa tuyết đại nhường kia.

“Ta muốn đến Ngự hoa viên chơi! Không được đi theo ta!”

Mới vừa nói xong, thân hình bé nhỏ khẽ nhoáng, nhẹ nhàng bay ra ngoài, đến lúc bọn cung nữ thái giám giật mình định thân trở lại, mới hô to gọi nhỏ cuống quýt đuổi theo. Huyền Thiên le lưỡi, may mắn khinh công của mình vô cùng tốt, bằng không cũng khó mà bắt được cái đuôi đầy người vương vãi này! Vận công phu trong nháy mắt, Huyền Thiên đã bay mất vô tung vô ảnh.

Cất đuôi được đám người hầu bỏ lại phía sau, trong lòng Huyền Thiên lại có chút bơ vơ tiến đến rừng liễu, tay nhẹ lướt qua mớ liễu rủ, ướm dẫm một bàn tay sương sớm. Bỗng nhiên thoáng thấy một cái dây

đu, tử vân đằng đỏ rực như lửa quán quan, trong không khí còn ngan ngát thứ huân hương chỉ độc tử vân đằng(3) mới có, tựa như một vật chỉ tiên gia mới có thể chơi đùa.

Huyền Thiên vui thích chạm qua, ngồi trên đu hoa nhẹ nhẹ đưa đẩy. Theo đu hoa nhẹ đưa, hương thơm cũng từng trận xộc vào trong mũi, khiến người ta không thể không khí sáng thần thanh. Hắn dứt khoát dùng sức đẩy mạnh, càng đưa lên cao, hương phong càng lúc càng đậm, vương vào dải áo bằng thiên dực sa(4) trên người tung bay theo gió, tựa một điệu múa nhịp nhàng khiến nếu có người nhìn phải sẽ trong một thoáng nhầm lẫn rằng trước mặt đây nhất định là một phiến khói mây hư ảo mịn mờ, và con người dung nhan tuyệt trần ngồi giữa mây kia nhất định phải là một bậc nhân tiên hư huyền.

Một đôi mắt to sáng trong lạng lẽ nhìn thiếu niên bé nhỏ đang cười khanh khách, trong mắt nhẹ gợn nỗi quạnh hiu tịch mịch ...

Huyền Thiên chậm rãi dừng đu, mắt nhìn về phía nọ, có chút nghi hoặc kêu một tiếng: “Có ai ở đó sao?”

Một bóng người bước ra từ trong tơ liễu, Huyền Thiên nhìn thấy thiếu niên đang chậm rãi đi về phía mình, đôi mắt của hắn, tựa như ánh sao, lại tịch mịch, lại lạng lẽ tỏa ra thứ ánh sáng ôn thuận nhu hòa.

“Quân Chân?” Huyền Thiên ngạc nhiên vui mừng nhảy xuống: “Thân thể ngươi tốt rồi à? Có thể ra ngoài đi lại?”

“Đa tạ Vương gia quan tâm” Quân Chân quỳ xuống hành đại lễ.

Huyền Thiên quýnh quýnh, vội nhảy xuống khỏi đu hoa, lại bị gai nhọn của tử vân đằng nhẹ đâm một cái, theo phản xạ phải rụt tay về.

“Đâm vào tay sao? Không ngại, nếu không phải là động tác quá mạnh, bình thường sẽ không đâm dính vào tay đâu.” Quân Chân nhẹ giọng nói.

“Nhưng mà đâm vào rồi!” Huyền Thiên vẫy vẫy tay, đau đến nhăn mặt bĩu môi.

Quân Chân mỉm cười, nhẹ nhàng cầm bàn tay bị đâm của Huyền Thiên, thật cẩn thận lấy cái gai bé xíu kia ra, một chút máu hồng khê ứa, Quân Chân đem ngón tay nhỏ nhẹ nhàng ngậm vào miệng, hành động cực kỳ thân thiết khiến tim Huyền Thiên bỗng nhiên đập mạnh, cảm giác dịu dàng từ đầu ngón tay lan truyền về, lan tỏa đến toàn thân ...

Hắn nhìn thiếu niên yếu ớt trước mặt, mi dài rậm hơi rũ xuống, đôi mày mềm mại kéo trên lưỡng tán, đôi môi đầy có chút huyết sắc màu son nhạt, đó chẳng lẽ là nơi duy nhất trên gương mặt trong suốt mà tái nhợt kia có điểm lấy đôi chút sắc thái tươi tắn sao? Trên thân thể thật phong phanh, lớp trường bào quá rộng khiến thân hình gầy gò yếu ớt lại càng thêm nổi bật, dường như chỉ cần một cơn gió cũng đã có thể thổi bạt y đi.

“Cảm ơn” Huyền Thiên có chút ngượng ngùng tạ ơn, sau đó cười nói: “Nói thật ra, ta vẫn cảm thấy ngươi rất quen thuộc ... Đúng rồi, còn có cả Ti Mạc cũng vậy! Giống như đã từng gặp qua ở đâu đó rồi, nhưng mà lại nghĩ không ra ...”

“Vậy ư?” Nụ cười của Quân Chân tựa cơn gió thoảng lướt qua mặt hồ, gần như gang tấc mà vươn tay không thể nào nắm nứ: “Cẩn thận nghĩ lại xem ...”

Huyền Thiên chăm chú nhìn vào khuôn mặt y: mày như khói mỏng tựa cau mà không cau, đôi môi hồng son giống cười mà không cười, hai lúm đồng tiền sinh sâu uẩn, bệnh như Tây Tử(5) vẫn mị kiều. Nếu thay bằng một gương mặt tươi tắn khỏe mạnh, lại nở nụ cười to rạng rỡ ... Không phải là Ti Mạc hay sao? Oa, thật sự là giống như vậy!

“Oa! Ngươi thật giống Ti Mạc!”

Quân Chân khê cười, kéo tay Huyền Thiên, đến bên bờ tiểu trì trong rừng tơ liễu, làn nước trong xanh in bóng gương mặt hai người.

“Ngài nhìn kỹ lại xem ...”

Huyền Thiên lạng nhìn mặt nước cả nửa ngày, liền kêu lên kinh ngạc: “A! Nếu ta lớn hơn chút nữa, thì sẽ thành giống như ngươi thể này có phải không?”

Quân Chân cười, không phải là kiểu cười mong manh như trước, mà là một nụ cười thật thoải mái, đôi mắt khe khẽ khép hờ, hàng mi thật dài phủ mờ đôi ngươi, lại không giấu được thứ ánh sáng long lanh trần trụi trong nó, giống như làn nước khe động, sóng gợn gợn lan ra ...

“Ngài có biết không? Kỳ thật ánh mắt gương mặt ta rất giống ngài ... Mà miệng Ti Mạc cũng giống ngài ... Khi y sinh giận lại bĩu môi như ngài, khiến cho tính tình y với ngài lại càng thêm giống ...” Ánh mắt Quân Chân chậm rãi hướng về phía trời xanh: “Hoàng Thượng rất sùng y, cứ thích cố ý làm cho y phát hỏa, bởi vì Hoàng Thượng thích nhìn bộ dáng tức giận của y, bởi vì ... Khi y tức giận lại với ngài thực sự rất giống ...”

“Hoàng huynh sùng hấn với giống ta thì có gì quan hệ?” Huyền Thiên khó hiểu nhìn Quân Chân.

Nhìn đôi mắt to trong suốt không vương lấy một vết xước nhỏ, Quân Chân khẽ giương một tia cười yếu ớt, sao thế gian lại có người như vậy? Thân phận hiển hách không ai bằng, tuyệt thế dung nhan tựa thiên nhân tiên tử, được người nâng niu trong lòng bàn tay mà bảo hộ, lại vẫn có thể bảo toàn ánh mắt trong sáng đơn thuần như cũ, tựa như những đực mị dơ bẩn của trần thế một chút cũng không dây đến người, giống như ánh mặt trời trong suốt nhất, minh diệu đến mức khiến người ta phải hoa mắt, vô luận là kiểu người nào, ở trước mặt y nhất định sẽ biết đến thế nào là thẹn thùng xấu hổ.

Mà người như vậy, dù là có thể thật dễ dàng đã đạt được thứ mà mình vốn mong mị dĩ cầu, không phải là đương nhiên sao? Có lẽ, ngay cả Hoàng Thượng cũng không muốn làm vấy bẩn phần tinh khiết này, mới không ngừng tìm bọn thể thân như chúng ta ...

Quân Chân đưa tay lên ngang mặt, ngẩng nhìn trời xanh, lẳng lặng xuất thần.

“Người đang nhìn cái gì?” Thấy Quân Chân không nói một tiếng nhìn trời, kỳ quái hỏi.

“Ta đang nhìn con điều ...”

“Con điều?” Huyền Thiên sững sốt, trời xanh thăm thẳm, điều nào ở đâu ra?

“Đúng, điều ... Con điều liêu mạng muốn bay cao ... Nhưng nó vĩnh viễn không chạm được đến bầu trời, bởi vì nó chỉ là một con điều, một con điều bị chủ nhân gắt gao ràng buộc ...”

“Vậy cắt đứt dây đi a, như vậy có thể bay thật cao!”

Quân Chân bỗng nhiên cười ra tiếng, lại cười, cười đến Huyền Thiên trở nên thộn dần ngơ ngác. Quân Chân thật vất vả mới ngừng cười, khe quệt đi nước mắt ứa ra: “Cắt đứt dây điều, chỉ có thể biến thành một đồng khung gãy giấy rách, lại chẳng thể nào bay được. Con điều sớm đã biết, cho nên nó vì chính mình cố gắng tìm một chủ nhân tốt, cam tâm tình nguyện bị trói buộc. Bởi vì, chỉ cần dây không đứt, tình duyên của nó và chủ nhân cũng sẽ không đoạn ...”

“Người đang nói cái gì a? Sâu sắc thâm ảo quá vậy.” Huyền Thiên khó hiểu nhìn y.

“Ha ha, đây là do một người trước kia đã nói với ta, chỉ là người đó cũng đã sai lầm rồi ... Con điều muốn bay vào bầu trời, bởi vì ngày đó bầu trời chính là lòng chủ nhân ... Chỉ là dây kia lại ràng buộc nó, thì ra, sợi dây kia cũng không phải là tình duyên mà con điều ấy muốn ... Mà là ...”

Quân Chân không nói tiếp, ngẩn ngơ thất thần.

“Mà là cái gì?” Huyền Thiên tò mò hỏi.

“Ngài có biết vì sao hình vẽ trên điều lại nhiều đến như vậy không? Bởi vì mỗi con điều là một vật mà chủ nhân nó thích. Có khi là chim, có khi là hoa ... Nguyên nhân chính là vì bọn họ không có con chim kia, đóa hoa kia, nên bọn họ tự tạo ra một cái cho mình, sau đó đem phóng lên trời, vậy là đã như bọn họ thật sự đã có được thứ mà mình muốn.”

“Cho nên ...” Quân Chân vươn một ngón tay, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trên gương mặt của Huyền Thiên: “Cho nên ... Một con điều, chỉ có một chủ nhân, nhưng chủ nhân lại có thể có đến mấy con điều. Sợi dây nối giữa chủ nhân và điều kia, đối với chủ nhân mà nói, không phải là tình duyên, mà là, thể thân!”

Đầu ngón tay bỗng nhiên dụng lực, lướt qua đôi má trắng nõn của Huyền Thiên, tạo thành một vết đỏ.

“Đau quá!” Huyền Thiên kêu lên, có chút hoảng sợ ôm mặt, hoang mang nhìn Quân Chân.

“Thực xin lỗi ...” Quân Chân nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Huyền Thiên, nhàn nhạt cười: “Ngài so với ta nghĩ còn yếu ớt hơn. Từ nhỏ người đã được bảo hộ rất tốt có phải không? Không có trải qua sóng to gió lớn, không nếm trải đòn đau thống khổ, bởi vì đã có một tay Hoàng Đế chắn gió che mưa cho ngài rồi ...”

Ha ha, ghen tỵ ... Thì ra ta cũng sẽ có lúc phải ghen tỵ ... Ta có thể không ghen với hậu cung tần phi, không ghen Ti Mặc độc chiếm hoàng cung, nhưng lại không thể không ghen với kẻ thiên chi kiêu tử cả đời phẳng lặng an nhàn, lại có thể dễ dàng hưởng hết những hạnh vận trong thiên hạ. Y quả thật quá hoàn mỹ, ta, ở trước mặt y, liền giống như một cục đá xấu xí ở trước Linh Tiêu bảo điện(6) xanh vàng rực rỡ ... Chúng ta giống nhau sao? Không, như thế nào lại giống cho được, chỉ là một con diều sao có thể so với một con chim chân chính?

“Quân Chân ... Ánh mắt của ngươi không giống vừa rồi cho lắm ... Có chút đáng sợ ...” Huyền Thiên nhìn y mà sinh khiếp ý.

“Vậy sao ngài lại không chạy đi? Nếu ngài chạy đến trước mặt Hoàng Thượng nói rằng ta khi dễ ngài, Người nhất định sẽ tin. ‘Quân Chân khi dễ người khác’, ha ha, nếu là ngài nói Người không phải sẽ tin mà không chút do dự nào sao?”

Ai tới cứu ta? Hãy giúp ta hủy diệt thứ tâm tư xấu xa đầy những đố kỵ ghen ghét che đậy ẩn tàng này ...

“Nếu ta đi rồi, ngươi không phải sẽ một mình khóc trộm hay sao?” Huyền Thiên vươn tay, nhẹ nhàng lau đi chút nước ứa ra ở khóe mắt Quân Chân.

“Ngài thực sự là khiến ta không thể hận nổi mà ...” Quân Chân cười, tựa cầm lên vai hắn, nhẹ nhàng ôm hắn: “Ông trời thật thiên vị ngài, rõ ràng khiến người ta phải đố kỵ đến mức hận không thể xé tước ngài thành từng mảnh mới cam tâm. Đến lúc nhìn thấy ngài, lại thà rằng chính mình thương tổn chứ quyết không thể để một phân một nào phương hại đến ngài cho được ...”

“Quân Chân? Ngươi sao lại khóc?”

“Bởi vì ta thấy con diều thật đáng thương, nếu như vĩnh viễn không thể nhìn thấy cánh chim, sẽ không phát hiện mình chỉ là một con giả điếu, cũng sẽ không sinh ra hâm mộ cánh chim kia có thể tùy ý giương cánh bay về phía bầu trời không thể nào chạm đến, bay xa đến vô bờ vô bến, không có bất cứ cái gì trở buộc, đến lúc nó có thể chạm tới bầu trời ...”

Một giọt nước trong veo lặng lẽ rơi ...

...

...

Chú giải

(1) Ngân đoạn mãn tú(triều ngoa): (giày bằng) gấm bạc thêu.

(2) Mặt gạch: một thứ trang sức buộc ngang trán, thường thêu hoặc trang trí bằng châu ngọc, thế này:

Thứ vắt ngang trán nàng ấy chính là mặt gạch.

(3) Tử vân đằng: Ta không chắc lắm, đã tra cứu rất nhiều nhưng chỉ thấy có Tử Đằng, không thấy Tử Vân Đằng. Nếu chúng là một, thì đây là chút hình ảnh:

(4) Thiên dục sa: Vải sa mỏng như cánh ve.

(5) Tây Tử: ý chỉ Tây Thi – người đẹp Trầm Ngư, đứng đầu tứ đại mỹ nhân cổ đại Trung Quốc. Tương truyền Tây Thi bình thường đã đẹp, lúc đau bụng nhăn mặt nhịu mày lại càng đẹp.

(6) Linh Tiêu bảo điện: Là điện đứng đầu của Thiên Cung trong truyền thuyết. Là nơi Ngọc Hoàng thiết triều. Tương truyền ở ngay sau Nam Thiên Môn.

10. Chương 10

Đưa Quân Chân về Ảnh Hà Cư xong, Huyền Thiên trở lại rừng liễu, hần không hiểu, không hiểu lời Quân Chân nói, không hiểu vì sao y khóc, lại càng không biết vì sao trong lòng mình lại trở nên khó chịu thế này ...

Huyền Thiên nằm sấp trên cỏ, nhìn về phía chân trời quang đãng không một gợn mây: “Con điều ...? Không hiểu ...”

Huyền Thiên kêu lên một tiếng giận dữ, đôi bàn tay nhỏ bé thuận ý nắm lấy một ngọn cỏ mềm, nhắm mắt hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp đang lan phủ, bỗng nhiên, một bàn chân ở lập tức hung hăng giẫm xéo trên tay Huyền Thiên!

“A!!”

“Ai da, ta còn tưởng như thế nào lại hoảng sợ như vậy! Thì ra là ngọc thủ của Thập cửu Vương gia a.” Người nói không nhanh không chậm nhấc chân ra.

Huyền Thiên ôm lấy bàn tay da đã trắng trợt, đau đến nước mắt chảy vòng: “Ti Mạc ...”

Ti Mạc cười lơ đãng, đôi mắt rất không hữu hảo nhìn chăm chặp Huyền Thiên: “Không trách ta a, ai kêu Vương gia phục sức như đóa hoa giữa bụi hoa thế kia, ta chỉ cho là hoa, đập cho một cước, ai ngờ lại giẫm phải ngài!”

“Ngươi ...”

“Ôi, ngài giận sao? Không phải chứ! Ngài đại nhân làm gì tính toán với lũ tiểu nhân như ta? Giận thì bắt quá đến chỗ Hoàng Thượng mà cáo ta là được, cứ nói Ti Mạc ta ‘lại’ chọc bảo bối Thiên Nhi của Người a!”

“Ta không đắc tội ngươi, ngươi sao cứ phải gây khó dễ cho ta chứ!” Huyền Thiên ủy khuất đến cơ hồ phải bật khóc.

“Ta nào dám?” Ti Mạc dùng ngữ khí khoa trương nói: “Chỉ là tính tình ta không có được tốt như Quân Chân, cái kính bực bội thành quen! Không ai đắc tội tính tình ta cũng như vậy rồi! Vương gia thật đúng là kiêu quý, động một chút thôi mà, đã nói như thế ta cố ý tìm ngài gây phiền toái!”

“Ngươi chính là nhắm vào ta đó! Đã mấy lần rồi!” Huyền Thiên bắt mồm hét lên.

“Hừ!” Ti Mạc cười lạnh: “Ai trong hoàng cung này chẳng biết, có đắc tội Hoàng Thượng cũng không được đắc tội nhà ngươi! Ý vào được Hoàng Thượng sung ái mà mắt chó coi khinh ngươi! Trang điểm thành cái bộ dạng thiếu niên vô tri, ghê tởm!”

“Ta không có!!”

“Không có? Hàng đêm ngủ lại Sùng Dương điện, đừng có nói ta là Hoàng Thượng chỉ ôm ngươi kể cổ sự!”

“Thực sự là vậy a!”

“Hừ, thú vị quá nhỉ! Càng ngày cũng Hoàng Thượng khanh khanh ta ta, nguyên lai là ‘tình huynh đệ’? Không cần cho tất cả mọi người là ngu ngốc đâu! Hoàng Thượng đối với ngươi có chút nào giống huynh trưởng đối với đệ đệ không? Huống chi còn không phải là cùng một mẫu phi, có thể thân thiết đến thế này sao? Huynh đệ nào có cái kiểu giống các người!”

Hoàn toàn không có kỵ hậu quả, hoàn toàn chỉ là kêu la để phát tiết, là tuyệt đối bị sự đồ kỵ che mờ cả mắt cả lòng ...

“Ta không thèm nghe ngươi nói ...”

Huyền Thiên có lý lại không mở miệng được, hai mắt ngấn lệ đứng lên bỏ đi. Ti Mạc sóng mắt vừa động, bỗng nhiên nhấc chân, lập tức ngáng ngã Huyền Thiên!

“Đau quá!” Huyền Thiên té bệt trên đất, ôm đầu gối, đau đớn đến mức khuôn mặt xinh xắn trở nên méo mó vặn vẹo.

“A, thật không phải a, ta là cố ý đó ...” Ti Mạc ngang ngược cười: “Người lại đi cáo trạng a! Ta mới không thêm sợ nhà người!”

“Ta chưa từng cáo trạng ...”

Huyền Thiên dùng thanh âm nhỏ đến không thể nghe thấy nữa nói, Ti Mạc không nghe được, cao hứng vỗ tay liên chạy lấy người.

“Ti Mạc ... Đừng đi ... Gọi ngự y ... Ta chảy máu ...”

Nhìn thân ảnh Ti Mạc mỗi lúc một xa, trước mắt Huyền Thiên càng lúc càng mơ hồ, một giọt nước mắt rơi trên lớp quần đã dần dần loang đỏ.

“Đau quá ... Ti Mạc ... Chảy máu ... Cầm không được ... Cứu ta ...”

...

...

“Người cố ý ngáng chân Vương gia?” Quân Chân sững sốt, lập tức lo lắng quay nhìn kẻ vừa gây sự đang lơ đãng ăn nhò.

“Xin người! Làm gì mà phải khẩn trương như vậy?”

“Người gây đại họa rồi ...” Quân Chân thở một hơi thật sâu.

“Cái gì đại họa!” Ti Mạc dựng lên, khó chịu nói: “Y có cái gì đặc biệt hơn người!! Chẳng qua cái bộ dạng khiến người ta thương xót một chút, liền cố ý lợi dụng cái vốn mê thang tự có! Hoàng Thượng không biết vì sao lại không thấy, sủng ái y như vậy! Nói y với Hoàng Thượng không có gì ta mới không tin! Cái gì là huynh đệ! Ta khinh! Làm như trong sáng lắm vậy!”

“Ti Mạc ...” Quân Chân cau mày nói: “Những lời này, tuyệt đối không thể nói lung tung ... Mặc kệ giữa bọn họ là thế nào, đều phải vờ như là không biết, đây chính là phép tắc sinh tồn tối thiểu trong cung phải có. Hơn nữa, người biết rõ Hoàng Thượng thương yêu y đến bao nhiêu, sao lại còn ... Ti Mạc, có lẽ theo như nhận thức của người và ta, rất khó có thể lý giải vì cái gì y tuổi tác tương đương, lại không hề biết đến nhân gian khổ ải. Kỳ thật ra, chỉ là bởi vì y quá may mắn, luôn được bảo vệ rất kỹ lưỡng, cũng không phải là cố ý giả nghĩa giả nhân ...”

“Rõ ràng hằng đêm thị tẩm! Trong cung ai không biết!”

“Đừng quên, y mới mười một tuổi.” Quân Chân khẽ cười: “Những chuyện đồn đại không minh bạch trong cung đa số đều là bịa đặt, thêu dệt cường điệu, người không nên tin mới phải.”

Ti Mạc cắn răng, oán hận ngồi xuống: “Dù sao ta cũng chán ghét tên đó!”

“Người ghen với y.” Quân Chân cười khẽ.

“Ta ghen tự?!” Ti Mạc liền dựng thẳng ba thước thân người: “Hoàng Thượng cũng sủng người! Sao ta lại không ghen tự?!”

“Không lạ đâu ...” Quân Chân cười nhợt nhạt, ánh mắt chậm rãi hướng về khoảng không mênh mông không bờ bến: “Bởi vì Hoàng Thượng sủng ta, cũng giống như Người sủng người vậy. Nhưng người với ta đều biết rằng, Vương gia lại không giống, y không cần lựa lời Hoàng Thượng thích nghe, không sợ Hoàng Thượng giận dữ, không phải lấy lòng Hoàng Thượng, mà Hoàng Thượng ngược lại còn phải xoay vòng quanh y ... Haha, y không hề giống, y cùng mỗi người trong cung đều không hề giống ...”

“Quân Chân, đôi khi ta lại tự hỏi người tại sao không hề quan tâm bất cứ cái gì!”

“Nếu cùng là điều, còn có thể tranh đoạt thương yêu của chủ nhân ... Nhưng mà, điều làm sao có thể tranh qua chìm được ...”

“Cái gì là điều! Cái gì là chim chứ! Người đừng có ngày nào cũng nói mấy điều kỳ kỳ quái quái như thế có được không! Thật chẳng hiểu nổi người nữa! Rõ ràng Hoàng Thượng thích người ...” Thấy sắc mặt Quân Chân lại biến đổi, Ti Mạc vội chuyển lời: “Dù sao ta cũng là không ai thương không ai yêu, bây giờ ngay cả một tên hài tử rầm thối cũng cười trên đầu ta rồi!” Nói xong, còn cố ý trang hoàng thêm cái bộ dáng quạu quọ đến mức có khói bốc trên đầu.

Quân Chân bị cái dáng điệu vò tai cấu má của Ti Mạc làm cho phải bật cười, Ti Mạc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Người a ...” Ti Mạc cười khở: “Cười với ta còn nhiều hơn cười với Hoàng Thượng ... Hoàng Thượng Người thường nói người là một hồ nước lạnh, yên ả tịnh nhàn. Kỳ thật, người chỉ cần cười với Người nhiều một chút, tên tiểu quỷ Vương gia kia cũng không thể đem Hoàng Thượng nuốt chết như vậy đâu! Quân Chân, người coi như là phải tự bảo vệ mình, củng cố địa vị của chúng ta, đừng có bực bội với Hoàng Thượng nữa đi!”

“Ti Mạc ... Người vẫn không hiểu ...”

Ti Mạc, xuất thân tốt, gia cảnh giàu, lại là hòn minh châu giấu trong nhà, cho nên mới thành cái tính tình bộc trực như thế này sao? Hẳn trước kia, được người ta nâng niu tới trời, bây giờ, Hoàng Thượng cũng thật cứng chiều hẳn, tùy ý hẳn. Cho nên, hẳn không giống ta, có thể dễ dàng nhận ra cái chân tướng bị người biến thành vật thể thân của mình ...

“Ta không hiểu cái gì?”

“Người có từng nghĩ vì sao Hoàng Thượng tối ghét kẻ khác phát cáu với Người, lại một mực thích người giận dỗi hay không? Cho dù người đang rất vui vẻ, Người cũng muốn chọc cho người phát hỏa? Cũng giống như Hoàng Thượng thích làm cho ta cười, nhìn thấy ta cười thì sẽ rất vui vậy ...”

“Ai biết.” Ti Mạc nhún nhún vai.

“Hoàng Thượng thích hôn mắt của ta ... Để ta đoán, Hoàng Thượng nhất định thích hôn môi của người nhất, đúng không?”

“Người!” Mặt Ti Mạc sung huyết đỏ bừng, lập tức nhảy dựng lên: “Người nhìn lên?!”

“Làm gì có ...” Quân Chân nhàn nhạt cười: “Chỉ cần tìm bóng dáng Thập Cửu Vương gia trên mặt người và ta, là có thể biết Hoàng Thượng thích chỗ nào rồi ...”

“Cái gì bóng dáng! Người nói thế không phải ta là thể thân của y hay sao?”

Quân Chân không trả lời, chỉ lại đem ánh mắt treo ngoài khoảng không xa vợ, ngẩn ngẩn ngơ ngơ: “Ta cười giống y, người giận giống y, Hoàng Thượng thích đôi mắt giống y, thích đôi môi giống y, chỉ là trùng hợp ...? Ti Mạc, nếu người chú ý, thậm chí còn có thể tìm thấy những điểm tựa phong vận của Vương gia trên gương mặt những phi tử được sủng ái ở hậu cung nữa ...”

“Người đủ rồi!!”

Chén trà rơi nghiêng trên đất, âm thanh lạnh lạnh tựa như tâm linh đang vụn vỡ ở nơi nào, từng mảnh sứ nát cô tịch lặng yên nằm trên đất, giọt nước trong treo còn lại từ một góc mảnh vỡ khe ứa ra, thật giống như là, đang khóc ...

“Nếu như ...” Ti Mạc nắm chặt đôi bàn tay đang bắt đầu không nghe lời mà bật run lẩy bẩy: “Nếu như quả thật Huyền Trấn xem ta như vật thể thân ... Đối tốt với ta chỉ là giả dối ... Không, không có khả năng ...”

Quân Chân chậm rãi đến trước mặt Ti Mạc, nhẹ nhàng ôm lấy hẳn, Ti Mạc vô thức tựa vào ngực Quân Chân.

“Ta biết người thích Người là thật, nếu không phải, người sẽ không vứt bỏ gia đình mà theo Người về cung ... Chỉ là phải trải chuyện thì mới có thể trưởng thành ... Không có ai sai, sai, chỉ là lòng kia không thể nào từ bỏ ...”

“Người sẽ không lừa ta ... Sẽ không đâu ...” Ti Mạc gắt gao đưa tay bưng miệng, nhưng thanh âm nức nở vẫn theo khe hở giữa những ngón tay rỉ ra ngoài.

Quân Chân không nói tiếp, chỉ lặng yên ôm hẳn, an ủi thiếu niên đang khóc kia, cũng giống như, an ủi một bản thân đã từng như vậy ...

Hốt nhiên, Tiểu Thăng Tử vội vã đẩy cửa chạy vào, nhìn hai thiếu niên lặng yên ôm nhau rơi lệ, không khỏi ngăn người.

“Sao vậy, Tiểu Thăng Tử?” Quân Chân vội quệt đi lệ còn vương khóe mắt, Ti Mạc cũng quay đầu lén lau đi nước mắt giàn giụa.

“Quân chủ tử, trong cung xảy ra đại sự!” Tiểu Thăng Tử vội vội vàng vàng nói: “Nghe nói Thập Cửu Vương gia có chuyện, hiện tại Hoàng Thượng đang nổi cơn thịnh nộ, ra lệnh tất cả cung nhân đều phải trở lại phòng, muốn tra rõ việc này! Mạc chủ tử, ngài cũng mau quay về Đông Ôi Các đi!”

Thập Cửu Vương gia có chuyện? Quân Chân và Ti Mạc liếc nhìn nhau, sẽ không liên quan gì đến việc kia chứ ...?

“Tiểu Thăng Tử, có chuyện gì người biết không?”

“Tiểu Thăng Tử không biết, chỉ biết tất cả ngự y đều chạy đến Sùng Dương điện, xem bộ dạng gấp ra gấp vào như vậy, tình hình chắc là không tốt lắm! Vừa mới gặp Tiểu Thăng Tử đi đổ khăn lau máu, y nói Thập Cửu Vương gia bị thương không nhẹ! Trong một thau khăn đó đổ những máu, rất đáng sợ!”

Quân Chân nhất thời mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc, nhìn Ti Mạc, Ti Mạc hoảng sợ lắc đầu: “Ta chỉ ngáng chân y một chút, không phải ám sát, làm sao có thể nghiêm trọng vậy được!”

“Ngài ngáng chân Vương gia?!” Tiểu Thăng Tử thất thanh kêu to.

“Ta ngáng chân y thì sao!” Ti Mạc cũng bị không khí căng thẳng lây nhiễm, không khỏi nhảy dựng lên: “Y cũng không tôn quý đến mức bị ngáng chân ngã một chút cũng phải lôi ngự y đến cứu chứ!”

Quân Chân vội trấn an Ti Mạc: “Ti Mạc, đừng nóng! Tiểu Thăng Tử không phải có ý này, chỉ là chúng ta vào cung muộn, có thể sẽ có vài chuyện không biết.”

Nói xong, y quay sang Tiểu Thăng Tử: “Tiểu Thăng Tử, ta vẫn nghe nói Thập Cửu Vương gia thân thể không khỏe, nhưng khi nhìn ngài ta biết, Vương gia cũng không giống người quanh năm sinh bệnh, ngài ấy rất cuộc là có bệnh gì?”

“Hồi bẩm Quân chủ tử.” Tiểu Thăng Tử nghĩ nghĩ: “Bệnh này không ai nói rõ được là bệnh gì ... Chỉ biết là Vương gia một khi bị thương, vết thương sẽ cầm máu không được, đến mức ngự y phải hao tổn hết sức lực cứu người hộ hổ(1) mới có thể ngừng! Ngay cả đến vết thương trầy da té ngã như chúng ta bình thường vẫn gặp cũng sẽ không ngừng chảy máu. Cho nên Hoàng Thượng mới quản chặt Vương gia như vậy, rất sợ ngài ấy sẽ va chạm đầu đó ...”

Quân Chân mãnh nhiên quay đầu, bàn tay run rẩy chộp lấy Ti Mạc: “Y có chảy máu không? Lúc đó có chảy máu không?!”

Ti Mạc cũng đã hoàn toàn bị dọa, môi run run: “Ta ... ta không biết ... ta không để ý ...”

“Người cẩn thận nghĩ lại a!”

Quân Chân gấp gấp kêu to, nếu thật sự là vì Ti Mạc ... Mà tiểu Vương gia có gì sơ suất ... Trời ơi!

“Ta không biết! Ta không biết!”

Ti Mạc lều mạt hét to, sự sợ hãi chưa từng trải qua cuộn lấy lòng, một trò đùa ác ý nho nhỏ, không ngờ lại có thể đem cả bản thân và đối phương đẩy vào tình cảnh nguy hiểm như thế? Ta chỉ là ngáng chân y một chút a! Y ... Sẽ chết sao? Chỉ là ngáng chân nhẹ một chút ... Làm thế nào lại như thế ...

Hơi thở Ti Mạc dần dần trở nên bất ổn, sắc mặt bắt đầu biến đổi khác thường, Quân Chân vội vàng nắm lấy tay Ti Mạc, tận lực khiến thanh âm của bản thân bình tĩnh: “Ti Mạc, nghe ta nói, không chắc chắn là vì nguyên nhân này, có lẽ là Vương gia bị thương ở chỗ khác, nói chung, là do chúng ta nghĩ quá nhiều, tự làm rối đầu óc. Đừng nghĩ lung tung nữa, bình tĩnh chờ, chờ đến khi Vương gia tỉnh lại sẽ biết mọi chuyện.

Bây giờ, người trở về Đông Ôi Các, coi như là chưa từng phát sinh chuyện gì, cũng đừng nhắc tới chuyện trong rừng liễu, biết không? Ti Mạc? Ti Mạc! Người đừng nghĩ nữa!”

Ti Mạc khó khăn mới tỉnh trí được đôi phần, chậm chạp gật gật đầu.

“Tiểu Thăng Tử, người đưa Ti Mạc trở về ...” Quân Chân hít sâu một hơi: “Tiểu Thăng Tử, ta thường ngày đối đãi với người thế nào?”

Tiểu Thăng Tử quỳ xuống dập đầu vang thành tiếng: “Tiểu Thăng Tử hiểu rồi! Tiểu Thăng Tử nếu lộ ra nửa điểm khẩu phong(2), sẽ chịu Thiên Lô đánh chết!”

Quân Chân lúc này mới thoáng nhẹ nhõm gật gật đầu, nhìn Ti Mạc có chút lơ đãng được Tiểu Thăng Tử cẩn thận đỡ đi rồi, dưới chân Quân Chân mới đột nhiên mềm nhũn, tê liệt khụy trên đất.

“Vương gia ... Ngài ngàn vạn lần không thể có chuyện gì a ...”

Quân Chân chậm rãi chống tay đứng dậy, liễu mạng khắc chế sự run rẩy đang lan khắp cả thân mình, dự cảm không tốt lành khiến y làm thế nào cũng không thể đem sự sợ hãi trong lòng này dập tắt ...

Chú giải

(1) Cửu ngư nhị hổ: Vâng, là “chín trâu hai hổ”, chỉ ý phải vận sức lực rất rất lớn.

(2) Khẩu phong: tin tức phong thanh.

11. Chương 11

Thiếu niên bướng bỉnh, có chút vụng về trèo lên một cái cây to ven đường, đợi thương đội(1) của phụ thân ở phía xa đang đuổi tới. Đợi rất lâu rất lâu ... Thiếu niên ngáp một cái thật to, tựa trên cành cây mơ màng màng mà ngủ.

“Này! Ngủ ở đây sẽ cảm lạnh đó!”

Dưới tàng cây truyền lên một thanh âm ân cần, thiếu niên mơ hồ mở mắt, quên mất rằng mình là đang ngủ trên cây, không chú ý mà phục người cúi đầu nhìn ... Chú ý một cái về phía trước, thiếu niên hét lên một tiếng sợ hãi, vô pháp khống chế rơi xuống đất!

Xong, không bị thương cũng rách da trầy thịt ...

Thiếu niên nhắm mắt nhận mệnh trầm nghĩ, bỗng nhiên, thân mình khe khẽ, dừng lại thật nhẹ nhàng, lòng vẫn còn sợ hãi đem đôi mắt đang khép hờ hé ra, thiếu niên nhìn thấy một gương mặt khiến kẻ khác phải nhìn chẳng nở rời ... Kẻ có thể có dung mạo như vậy, hẳn phải là một bậc tài ba? Hồ nhãn long mi, không giận mà uy, tựa hồ có ánh hào quang vô hình từ cơ thể y tỏa ra bốn phía, uy phong như thiên thần giáng thế.

Tiểu ý như có như không khe khẽ gương bên khóe miệng: “Nhìn đến góc rồi sao? Đẹp đến vậy à?”

Thiếu niên đột nhiên nhận ra mình thất thố, nhất thời thẹn quá hóa giận, kêu lên: “Ta phi! Ta là bị hoảng hồn thôi! Nào có kẻ nào bộ dạng khó coi như vậy lại còn không biết lấy vải mà che! Ban ngày ban mặt chạy lung tung làm cái gì? Giả quý dọa ai a?!”

Nam tử đang ôm thiếu niên ngẩn ra, lập tức phá lên cười: “Lần đầu tiên có người mắng ta khó coi đó.”

“Tôm! Đại nam nhân còn muốn người ta khoa trương mình xinh đẹp hay sao?!”

“Này này, là ta cứu người đấy, không đội ơn, cũng nên nhẹ giọng nhỏ lời nói một tiếng cảm ơn chứ!”

“Bổn thiếu gia cũng không bảo người cứu! Bản thân nhiều chuyện còn oán ai?!”

“VẬY ĐƯỢC A.”

Nam tử tỉnh bơ buông tay, thiếu niên không hề chuẩn bị rút bịch ngay xuống đất, cơ hồ đứng dậy cũng không nổi.

“Vương Bát Đản! Ôi ... Đau quá ... Đáng ghét!”

Cổ nén đau, thiếu niên trừng mắt với y, cái miệng nhỏ khê giương lên ...

Người nọ ngẩn ra, chậm rãi đưa thân ngồi xuống, chạm cằm thiếu niên, tử mĩ nâng lên: “Ta nói thế nào lại có chút quen mắt ...”

“Này! Bổn thiếu gia dù dung mạo đẹp đẽ hơn người, nhưng vừa thấy cũng biết là nam nhân đây nhé!”

“Ha ha ... Nóng nảy quá ...” Nam tử khê cười, đôi mắt khép hờ, lại có cơn mị lực không thể nào tả nổi.

Thiếu niên bất giác giật mình, con người này, quả thật đầy thu hút ... Luôn không tự chủ được mà bị mỗi một động tác một ánh mắt của y mê đảo ...

Nhìn thiếu niên đang ngơ ngẩn, nam tử cười càng nhiều thâm ý, hần nâng cằm thiếu niên, sau đó, nhẹ nhàng ngậm lấy đôi môi ôn nhuận ...

Thiếu niên trợn tròn mắt, “Ba!!” Thanh âm một cái tát vang lên!

“Hỗn trưởng! Bổn thiếu gia nhìn giống tiểu quan hay luyện đồng sao?! Dám chiếm tiện nghi của bổn thiếu gia?! Người chán sống rồi à?!”

Nam tử không để ý thiếu niên đang giãy giụa, đem y kéo lại ôm chặt vào trong ngực: “Ta muốn có người ...”

“Người muốn hay nhỉ ...”

Nói không đủ lời, đã bị người này thành linh hôn đến mức đầu óc rối mù, nụ hôn gần như cướp đoạt kia khiến thiếu niên trong một thoáng có cảm giác hốt hoảng ... Giống như y đã từ sớm đi tìm mình để hôn, giữa nụ hôn sâu lại rót thêm bao nhiêu ý tình nồng nàn như mật, cơ hồ tựa đã mong mỏi từ rất lâu rất lâu rồi ...

Mềm liệt rũ người trong ngực y, từng hơi từng hơi thở gấp, đầu óc hỗn loạn còn chưa hồi phục nổi tinh thần.

“Người tên là gì? Đang ở nơi nào?”

“Người quan tâm ta ...”

Có chút giận dữ, bị một đại nam nhân hai lần hôn tới hôn lui cứ cho là không nói, lại còn hôn đến mức bản thân cả người không còn chút khí lực! Thật mất mặt!

“Đương nhiên là quan tâm, ta đã nói muốn có người mà.”

“Người bệnh a!!” Cổ sức đẩy tránh khỏi lòng y: “Nhà ta có đầy tiền! Có cả chỗ dựa lớn! Muốn ta, cũng phải nhìn xem người có cái bản lĩnh này hay không đã!!”

“Ta có.” Không thể nghi ngờ gì.

Ngay cả chỗ dựa của gia tộc ta là ai, nhà có bao nhiêu tiền cũng chưa hỏi, đã một mực chắc chắn đủ bản lĩnh này? Nếu nam nhân trước mặt không phải là đang có bệnh, thì nhất định phải là rất rất có bệnh ...

Nhìn đôi mắt đầy dục vọng chiếm hữu của nam nhân, thiếu niên sợ hãi, quay đầu bỏ chạy. Nam tử không đuổi theo, chỉ là đứng từ xa nhìn, khe khê giương một tia cười nhàn nhạt.

Tương ngộ ngày đầu thu hôm ấy, dường như đã định trước sẽ có một người phải rơi xuống vực thẳm vô định ...

Sau đó là sủng nịch ôn nhu, ngọt ngào ái luyện, và còn, cả một cơn cuồng phong bạo vũ ...

“Đừng khóc ...” Nam tử nhẹ nhàng hôn đi nước mắt trên mặt thiếu niên, dịu dàng nói: “Ta sẽ chăm sóc người, ta có thể cho người tất cả những gì người muốn, bất luận là cái gì.”

“Người ít lời thôi!” Thiếu niên vừa lau nước mắt, vừa kêu gào: “Ta được nuông chiều từ bé! Ăn sơn trân hải vị! Mặc lăng tơ lụa là! Mang kim ngân châu bảo! Người nghèo kiết xác làm thế nào nuôi nổi ta?!”

“Vậy sao ...” Nam tử làm bộ khó xử: “Đúng là khó thật ...”

“Người!” Thiếu niên cuống quýt nắm tay thanh niên, rống to: “Phụ thân đuổi ta đến đây! Đều là vì người! Nếu người dám vì không nuôi nổi ta mà vứt bỏ ta, ta sẽ cho người biết mặt!!”

“Nhưng mà thật sự rất khó mà ...”

“Ta mới không khó nuôi như vậy!!” Thiếu niên kích động kêu to: “Ta có khí lực, ta có thể lao động! Ta cũng có thể chịu khổ! Ta thật sự có thể mà!!”

Nhìn thiếu niên lo lắng sốt ruột, nam tử khe khẽ cười, nhẹ nhàng ôm thiếu niên, yêu thương vuốt tóc y: “Tiểu ngốc tử, ta nói khó, là ta không chỉ có thể cho người ăn sơn trân hải vị, còn có thể để người tận hưởng nhân gian cực phẩm, không chỉ có thể mặc lăng tơ lụa là, còn có thể là thiên kim khó cầu cẩm tú ti la, không chỉ có kim ngân châu bảo, còn phải kể đến kỳ trân dị bảo vô cùng vô tận. Yêu cầu của người thấp như vậy, ta đương nhiên cảm thấy khó rồi.”

Thiếu niên trừng mắt kêu to: “Thôi đi! Người cho người là Hoàng Đế a?”

Nhìn nam tử cười khó hiểu bất thường, thiếu niên bĩu môi, chui vào trong ngực y, rầu rĩ nói: “Đã sớm biết người nghèo, không cần gạt ta nữa, chỉ cần có người, khổ kiểu gì ta cũng không sợ, thật đấy.”

Nam tử tiếp tục cười gian hắc hắc, cười đến thiếu niên cụt cả hứng trừng mắt nhìn y.

“Ta sẽ thương người cả đời, Ti Mạc.”

Thiếu niên ra vẻ thản nhiên quay đầu đi chỗ khác, nhưng khóe mắt lại không khỏi khép nhẹ khe khẽ ý cười.

...

...

Ti Mạc đỡ dẫn ngồi trên ghế, nhìn ấm trà trên bàn ngăn ngơ. Là đang nghĩ gì? Hay là ... Không nghĩ gì cả

...

Đột ngột, vài tên sĩ binh đập cửa xông vào, bao vây lấy Ti Mạc, Ti Mạc đang ngây ngẩn lập tức tỉnh thần.

“To gan! Ai cho các người xông vào?!”

“Trẫm!” Thanh âm Huyền Trấn dội tới, chỉ thấy y sắc mặt âm trầm, thần sắc rất không tốt bước vào giữa phòng.

“Thì ra là Hoàng Thượng.” Ti Mạc nhìn sắc mặt Huyền Trấn, cố áp chế sự vui mừng một thoáng đã trào ra khi nghe thấy thanh âm của y, không nhanh không chậm nói: “Hoàng Thượng cần cái gì sao?”

“Cái chân kia?”

“Cái gì?” Ti Mạc ngẩn ra.

“Đừng vờ vịt! Có người nhìn thấy người ngáng chân Thiên Nhi! Người dùng cái chân kia ngáng đệ ấy?”

Lập tức, cả người Ti Mạc đều bật run lấy bẫy, oán hận nhìn Huyền Trấn: “Đúng!! Là ta ngáng ngã bảo bối Thiên Nhi của Người!! Vậy thì đã sao?!”

“Chân kia a?”

“Người muốn gì?! Y đã chết rồi sao? Người đến báo thù? Nói cho Người biết! Hai chân ta đều khi dễ bảo bối Thiên Nhi nhà Người!! Một giẫm tay y! Một ngáng ngã y đấy!!”

“Vậy thì toàn bộ chặt hết!” Huyền Trấn âm trầm nói.

Một lời vừa xong, Huyền Trấn ra hiệu với sĩ binh. Lập tức, hai tên lính tiến lên, đem Ti Mạc cưỡng chế trên mặt đất, một tên khác cầm đao đã chuẩn bị trước! Ti Mạc kinh ngạc nhìn lưỡi đao lóe hàn quang kia

càng lúc càng đến gần mình, sợ hãi đến nhũn người trước giờ chưa từng có truyền đến mỗi tấc thịt da! Kia không phải là sợ hãi, mà là phẫn nộ! Lại còn, đã từng chút từng chút một nghiền nát cả cõi lòng ...

“Huyền Trăn! Vương Bát Đản nhà ngươi!!”

Hai mắt mơ hồ, không nhìn rõ gương mặt y ... Chỉ có thể thâm kêu to phát tiết nỗi đau đớn trong lòng ... Vì cái gì! Vì cái gì ngươi có thể vô tình như vậy? Không chút do dự dùng máu của ta trấn an lấy Thiên Nhi bảo bối của nhà ngươi? Vậy thì ta là cái gì? Ta từ trước đến nay rốt cuộc là cái gì?!

Ti Mạc cơ hồ nói không ra lời, nỗi đau tê tâm liệt phế khiến y không thể mở miệng, cho dù có mở miệng cũng không phát nổi ra một từ hoàn chỉnh ...

“Nếu không nói Trẫm sẽ chặt bỏ hai chân của ngươi!”

Tựa như có điều gì ẩn uất đã lâu trong lòng lập tức bùng nổ, Ti Mạc ngẩng đầu căm hận nhìn Huyền Trăn, không không chế được mình hét lên: “Y là cái gì! Ta ngáng chân y thì đã sao?! Bất quá chỉ là một tên luyến đồng! Còn giả dạng cái gì Vương gia! Thanh cao vờ vịt! Máu không cầm được là do tỵ y gánh lấy! Trách người khác hay sao!”

Huyền Trăn phẫn nộ tát cho một cái, cái tát này vừa tàn nhẫn lại cực mạnh, dùng hết cả mười thành lực đạo! Ti Mạc lập tức ngã ngay xuống đất, từ khoe miệng ứa ra máu đỏ ...

“Đừng có đánh đồng Thiên Nhi với nhà ngươi!”

Đánh đồng? Thì ra ... Luyến đồng là ta ...?

“Ha ha ha ha ha!”

Ti Mạc cười đến thổ không nổi, tựa một thiên mộng đẹp đã bỗng nhiên nát vụn ... Một mảnh hồi ức còn sót lại, giống như dùng loan đao, từng ly từng ly cứa lên trái tim hãy còn đang đập của Ti Mạc, đau đến chết đờ chết lạng mới thôi ...

Tất cả đều là giả trá ... Ngọt ngào này, ôn nhu này, tất cả đều là giả trá ... Gỡ ra thứ đã gắt gao bảo hộ bản thân lâu nay, mới phát hiện nguyên lai ... Từ đầu đến cùng, cơn mỹ mộng kia, chỉ có một mình ta đang mơ màng chìm đắm ...

Âm thanh của Huyền Trăn cơ hồ đã được nghiêng qua kẽ răng: “Còn có thể cười? Trẫm thật sự muốn nhìn ngươi mất cả hai chân còn có thể cười nữa hay không!”

“Đừng! Hoàng Thượng!” Một người bỗng nhiên xông vào, dùng thân thể che lấy Ti Mạc, lớn tiếng nói: “Hoàng Thượng! Người niệm tình Ti Mạc đối với người một lòng cuồng dại, đã vì Người mà buông bỏ hết tất cả thân gia đình họ tộc, hãy tha cho y một lần!”

Chỉ thấy Quân Chân mặt đầy nước mắt, liều mạng dập đầu: “Hoàng Thượng! Ti Mạc là vô tâm mà gây họa, y cũng không biết Vương gia quý thể mảnh mai, chịu không nổi va chạm, y không phải là cố ý đầu a!”

“Trẫm đã cảnh cáo y một lần!” Huyền Trăn căm hận nhìn Ti Mạc: “Lại còn, nếu Thiên Nhi không có bệnh này thì y có thể muốn làm gì thì làm, thương tổn Thiên Nhi thế nào cũng được hay sao?!”

Ti Mạc lẳng lặng nhìn đôi mắt đầy thù hận kia, ha hả cười. Ánh mắt từng thâm tình ngày đó, có phải chẳng, đến nay đều là do ta nhìn lầm ...?

“Cầu Người tha cho y! Hoàng Thượng! Cầu người!” Quân Chân liều mạng dập đầu, tận lực van xin.

“Trẫm tuyệt không thể lưu loại người nguy hiểm như vậy trong cung!” Huyền Trăn lạnh lùng nói: “Trẫm làm sao biết lần sau y sẽ làm ra thứ gì? Bất cứ chuyện gì nguy hại đến Thiên Nhi Trẫm đều tuyệt không cho phép phát sinh!”

“Y sẽ không đâu!” Quân Chân vẫn dập đầu, trán đã dần chuyển đỏ ...

“Ta sẽ!” Ti Mạc không đợi Hoàng Thượng đáp lời, đột ngột lên tiếng: “Quân Chân, ngươi ngây thơ quá rồi, trong hoàng cung không phải người không hại người, người sẽ không hại người! Không ngại nói cho người biết, ta cực hận tên Huyền Thiên kia! Ta hận không thể lột da y! Rút thịt y! Uống máu y! Ăn sống y! Ăn đến chỉ còn trơ xương cốt! Ta muốn đem đầu y chặt xuống! Đem da y lột ra!!”

“Đủ rồi!!” Huyền Trần dấn một bước, hung hăng cho Ti Mạc một tát! Giận đến cả người phát run ...

Quân Chân gần như đã thét lên, mỗi chữ mỗi câu của Ti Mạc ngập đầy hận ý khiến y trở nên khiếp hoàng kinh sợ, y không ngờ đến Ti Mạc nhìn thật vui vẻ thoải mái trong lòng lại có sự không cam tâm nhường vậy, nhưng mà, tại sao lại phải đến trước mặt Hoàng Thượng mà nói ra? Chẳng lẽ người thực sự có tâm tìm chết? Không ... Không thể ...

Huyền Trần triệt để bị trêu giận đã nguy hiểm như sư tử phát cuồng đầy nộ khí rít lên: “Giết!”

“Đừng!!”

Quân Chân tuyệt vọng kêu to, sĩ binh không chút do dự vung đại đao, một đường chém xuống! Bỗng nhiên, trước mắt bóng người chợt lóe, trên thân Ti Mạc đột ngột có thêm một người. Sĩ binh không phản ứng kịp, đao vẫn tiếp tục đoạn hạ!

“Quân Chân!!”

Tiếng gào của Huyền Trần căn bản không vào được đến tai Ti Mạc, y chỉ sững sờ cảm thấy có người gắt gao ôm lấy thân thể mình, ôm thật nhanh như vậy ... Mà ánh mắt Ti Mạc, kinh ngạc nhìn thấy ở phía trên Quân Chân, dưới lưỡi đao đầm máu, là một bàn tay huyết đỏ ...

Sĩ binh thân đầy mồ hôi lạnh, cũng may có người ngăn lại đao này, bằng không đã chắc chắn chém chết nhầm người! Hoàn toàn rồi mới phát hiện bàn tay nắm chặt lưỡi đao kia lại là ...

“Hoàng Thượng!” Trong phòng một tiếng kêu kinh hãi thất thanh.

Chỉ thấy Huyền Trần lấy tay rành rành chặn lại đao kia! Nắm chặt lấy, kiên quyết ngăn lại lưỡi đao, người quy xuống! Máu, chảy không ngừng, Huyền Trần đau đến nhăn mặt, nhưng lại bất chấp vết thương trên tay, chỉ có chút khó khăn hỏi: “Quân Chân ... Người không sao chứ ...”

“Hoàng Thượng!!” Quân Chân thất thanh kêu lên, khóc muốn dùng tay mình ngăn máu đang tràn ra, lại sợ chạm đến vết thương đang khiến bàn tay trở nên đỏ sẫm ...

“Người không việc gì là tốt rồi ...” Huyền Trần cười nhẹ, đưa cánh tay không bị thương ôm lấy Quân Chân: “Đừng lại làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa ... Người không cho Trẫm giết, Trẫm sẽ không giết ... Có được không ...”

Quân Chân liều mạng lắc đầu, liều mạng khóc, quay đầu nhìn bàn tay tràn máu kia mà cơ hồ chấn động đến không tài nào thở nổi, mặc sức mà phát tiết.

Ti Mạc đưa mắt nhìn bàn tay đầm huyết ấy,耿耿 ngơ ngơ, sau đó thê lương nở một nụ cười.

Hoàng Thượng, vĩnh viễn không có khả năng vì ta làm như vậy ... Cho dù không có Huyền Thiên, cũng không đến lượt ta ...

Ta sẽ thương người cả đời, Ti Mạc.

Người lừa ta ...

Ngay từ đầu người đã lừa ta ...

Ha ha ...

Tâm này, trong nháy mắt đã trút hơi đoạn mệnh.

—

Chú giải

(1) Thương đội: đội buôn hàng.

12. Chương 12

Thiếu niên lén lút chạy đến chỗ tường cao, thử cố gắng nhảy ra.

“Này! Muốn chạy sao?”

Thiếu niên giật mình, lại nhìn lên chỗ đầu tường có một nam tử đang nằm sấp, cười gian trá vô cùng, thiếu niên tức giận trợn mắt nhìn y.

“Là ai hại ta bị nhốt? Còn không mau giúp?!”

Nam tử vươn một bàn tay, cười nói: “Nếu người có thể bắt lấy tay ta, ta cả đời này cũng không buông người ra.”

Thiếu niên hung dữ trừng y, lại vẫn cố nhảy lên phía trước, thử bắt lấy tay y, thanh niên cứ luôn cố ý lúc hai bàn tay sắp chạm nhau lại hơi hơi né đi, thiếu niên biết rõ hẳn đang cố ý trêu đùa, tức đến mức lửa bốc cao ba trượng, nhưng mà, lại vẫn cố gắng nhảy lên, bắt lấy ...

Nếu người có thể bắt lấy tay ta, ta cả đời này cũng không buông người ra ...

Thiếu niên vẫn luôn nỗ lực, cố bắt lấy bàn tay ấy.

...

...

“Ti Mạc? Người đang nghĩ gì vậy?” Quân Chân nhẹ nhàng đưa tay lau đi nước mắt trên mặt Ti Mạc.

“Quân Chân ...” Ti Mạc thần thờ quay đầu, nhìn Quân Chân: “Có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt hay không?”

Quân Chân không hiểu vì sao y bỗng nhiên lại nhắc đến, nhưng dù sao chỉ cần y không suy nghĩ lung tung là tốt rồi, nên cười nói: “Đương nhiên là nhớ, lần đầu tiên gặp người người đã sống chết kéo tay ta, đòi kể chuyện hay cho ta nghe, còn hỏi đông hỏi tây, khiến người ta phải dở khóc dở cười.”

“Kỳ thật ngày đó ta tìm người, là bởi vì ta sớm biết quan hệ của người và Hoàng Thượng, ta tức giận, cho nên chạy đi xem nam tử được Hoàng Thượng mang về trước ta có gì tài giỏi.”

Quân Chân ngẩn người.

“Nhưng mà, khi ta nhìn thấy người, người đang ngồi bên bờ liên trì, một thân bạch y trắng toát, đôi mắt u uẩn nhìn bạch liên hoa, trong tay ... cầm một thanh chủy thủ ...”

Quân Chân cả người run lên.

“Kỳ thật khi đó, người muốn tự sát có phải không?” Ti Mạc nhìn Quân Chân không động mắt: “Bao quanh thân thể người đều là tuyết vọng ... Không biết tại sao, ta vốn là kẻ lòng luôn muốn tìm phiền toái, lúc ấy lập tức lại tiêu biến, cứ muốn giữ người, không để người chết ... Cho nên ta chạy qua, cười đùa bắt chuyện với người, nói tam nói tứ, còn kéo chết tay người, tất cả chỉ là vì sợ người sẽ bỗng nhiên dùng đao tự sát. Sau đó ta lừa người, nói ta mới nhập cung, không có bằng hữu, rất sợ hãi, hy vọng người có thể làm bằng hữu của ta ... Tất cả chỉ là gạt người thôi, ta thấy người là người có hảo tâm, người nhất định không để một kẻ không rõ hoàng cung một mình lạng lẹ tự đi mà linh hội sự thóa mạ hèn hạ của bọn cung nhân. Quả nhiên, người lo lắng cho ta, nên mới tiếp tục sống ... bảo vệ ta ...”

Quân Chân ngỡ ngác, không biết phải nghĩ gì.

“Quân Chân, người thật sự là người tốt ... Kỳ thật người tốt như người không nên chịu nhiều tội nghiệt như vậy mới phải ... Nếu ta lúc ấy không lôi kéo người, người sẽ không chịu thêm những thống khổ này nữa đúng không? Hoàng cung nhớ bản đối với người tâm địa thiện lương như người mà nói, giống như một cái đầm lầy đầy bùn tanh nước bẩn, sẽ khiến người không thể nào thở nổi. Nhưng người đã vì ta mà lưu lại ...”

“Ti Mạc, đừng nói nữa ...” Quân Chân nhợt nhạt cười: “Người cũng từng nói, trong hoàng cung này, chỉ có hoàn cảnh của người và ta là giống nhau. Ta giúp người, cũng chỉ là tự giúp mình.”

“Thực xin lỗi, Quân Chân, ta hiện tại rất hối hận ... Ta hiện tại mới biết muốn một người đang muốn chết phải sống, thực sự rất thống khổ ...”

“Ti Mạc!” Quân Chân khẩn trương nắm lấy tay Ti Mạc: “Người đừng nghĩ bậy! Người rất kiên cường! Luôn luôn rất kiên cường! Vô luận là kẻ khác đả kích người như thế nào, người đều có thể cười! Vô luận kẻ khác cố sức giẫm đạp người dưới chân thế nào, người đều có thể không cố kỵ mà mắng to! Người thực dũng cảm! Không có gì có thể khiến người phải bỏ đi sinh mệnh!”

“Có a ...” Nụ cười của Ti Mạc, giống như lục bình nhẹ nổi trên mặt nước: “Ta ra sức bao nhiêu, vẫn chỉ là ảo ảnh ... Ảo ảnh tan biến, ta cũng không muốn lại phải tiếp tục cố gắng nữa ...”

“Ti Mạc!”

“Ta không qua y được ...” Ti Mạc bỗng nhiên giống như một tiểu hài tử bỏ nhào vào ngực Quân Chân, nức nở khóc: “Ta cố gắng đến mức nào Hoàng Thượng cũng sẽ không một chút yêu ta như quý trọng Thập Cửu Vương gia ... Người không thương ta ... Tuyệt không ... Bằng không sao lại không chút thương tiếc đòi giết chết ta ... Ta không cam lòng ... Không cam lòng ...”

“Ti Mạc, đừng nghĩ nữa ... Nghĩ thoáng một chút, hãy buông tay, sẽ không còn thống khổ ...”

“Không! Ta vì Người mà phản bội gia tộc! Phụ thân đoạn tuyệt quan hệ phụ tử với ta! Phụ thân lúc ta chạy đi đã nói cái gì người có biết không? Cả đời không quan tâm nữa!! Nhưng ta vẫn cùng Người đi! Vào hoàng cung, mỗi ngày đều bị người ta nói tam nói tứ! Đại thần mỗi ngày thượng tấu, hận không thể đem ta đẩy ra giữa Ngộ Môn cho người ta chém! Nói ta là yêu nghiệt, *** loạn cung đình! Đám nường nường hậu cung lại châm chọc khiêu khích, khinh khi ta! Ta đã làm sai cái gì? Ta vì sao lại phải chịu đựng những thứ này?! Tất cả đều bởi vì Huyền Trấn kia! Tất cả đều vì Người! Ta mới cam tâm tình nguyện ở lại!! Cho dù Người sủng ái tần phi nào khác, ta cũng không để ý, bởi vì yêu thương của Người đối với ta không thua kém bất cứ một phi tử nào! Người nuông chiều ta, cưng nựng ta, ta vui đến mức nào người có biết không? Bởi vì trong hoàng cung chỉ có một mình ta có thể đứng trước mặt Người mà nổi nóng! Mà đùa cợt cáu kỉnh! Ta thật đặc biệt, ta vẫn nói với chính mình như vậy, vì Hoàng Thượng sẽ không cho phép bất cứ ai được như ta! Nhưng mà, hiện tại ta đã biết, ta chỉ là một cái bóng, một thể thân ... Từ giờ về sau, Người sẽ không bao giờ yêu chiều ta, cưng nựng ta nữa ... Đối với Hoàng Thượng mà nói, Vương gia là độc nhất vô nhị ...”

“Ti Mạc! Đừng nghĩ nữa! Chúng ta nếu còn muốn sinh tồn giữa cung này, nhất định phải tỉnh thần đứng lên! Không cần phải gây khó dễ cho Vương gia nữa, không cần tranh đấu nữa ...”

“Ta không muốn! Ta làm nhiều như vậy rồi phải chịu kết cục ấy hay sao?! Ta là một nam nhân! Lại đi theo một nam nhân! Nếu đổi thành người khác ta thực sự không tưởng tượng nổi loại sự tình này! Nhưng Người là Huyền Trấn, cho nên ta làm! Nhưng kết quả đây? Kết quả đây?!”

“Ti Mạc!” Quân Chân gọi to tên y, liều mạng lay người y thật mạnh: “Tỉnh lại đi! Đừng nghĩ nữa! Người còn nghĩ nữa sẽ đem chính mình bức thành điên dại mất thôi!”

“Quân Chân ... Cứu ta ...” Ti Mạc ôm chặt lấy Quân Chân: “Ta không biết phải nên làm cái gì ... Người trưởng thành hơn ta ... Nghĩ nhiều hơn ta ... Cả hoàng cung chỉ có người thật tâm với ta, chỉ có người mới có thể cứu ta ... Cứu ta với ... Van cầu người ...”

Cứu người ư? Thân ta cũng hãm tại cái vực sâu này ... Tìm không ra đường thoát về sinh thiên ...

Việc ta có thể giúp, chỉ là lúc người cần dốc lòng ta ở bên cạnh người, nghe người nói ... Nói đến khi người không còn muốn nói ... Hoặc ta không còn muốn nghe ... Ngay từ đầu, đã định trước là như vậy ...

Ti Mạc khóc đã mệt, lẳng lặng nằm xuống: “Ta muốn ngủ quá ... Ngủ thật ngon một giấc ... Có lẽ, sau khi tỉnh lại sẽ phát hiện kỳ thật cơn thương tâm này chẳng qua là mộng ... Sau đó, Hoàng Thượng vẫn thương ta như cũ ...”

“Hoàng Thượng thích người, nhiều năm như vậy, cảm tình của Người với người sẽ không là giả! Chỉ cần người không có lòng tham, không muốn độc chiếm tất cả những thương yêu của Người ...”

“Người đã sớm biết phải không? Cho nên người mới tuyệt vọng như vậy ... Người sớm biết rằng Người chỉ tìm thể thân, ánh mắt Người nhìn ta nhìn người lại ra người khác ... Người nếu sớm nói cho ta biết thì tốt rồi, ít nhất cũng không đến nỗi trở tay không kịp ...”

“Ti Mạc ...”

“Ha ha, kỳ thật cho dù người nói cho ta biết, ta cũng sẽ không tin đâu ... Trước khi sự thật sờ sờ trước mặt, ta vô luận thế nào cũng sẽ không tin đâu ... Ta mệt quá, Quân Chân, để ta hảo hảo ngủ một giấc ...”

“Ta không quấy người, người ngủ ngon đi, đừng lại nghĩ nhiều như vậy nữa ...”

“Àn ...” Nghe thấy Quân Chân đứng dậy, Ti Mạc bỗng nhiên lại nhỏ giọng nói: “Quân Chân, kỳ thật ... Hoàng Thượng là thực tâm đối với người mà ...”

“Cái gì?”

“Không, không có gì ...”

Ti Mạc lẳng lẳng nhắm mắt, tựa hồ như đã nặng nề dần chìm vào giấc ngủ, Quân Chân lẳng lẽ bước đi. Cửa vừa được nhẹ nhàng đóng lại một khắc, Ti Mạc liền chậm rãi mở to mắt, nhìn thân ảnh gầy gò ngoài cửa sổ dần đi xa. Sau đó, y đứng dậy, gỡ Huyền Vũ kiếm treo trên tường, từ từ rút ra, kiếm quang sắc lạnh ánh trên nụ cười nhợt nhạt của Ti Mạc ...

“Phụp!”

Giống như có cái gì xuyên qua thân thể, nhưng lại một chút cũng không đau ... Giống như có cái gì đang từ trong người chảy ra, nhưng lại vẫn là một chút cũng không đau ...

Ti Mạc khẽ mở mắt, nhìn thấy những ngày đó mơ hồ trôi qua trước mặt mình ... Tận đến khi, giữa môn lung, xuất hiện một bức tường cao ngất, nam tử kia cười khiến người ta vừa giận vừa tức, nằm trên đầu tường, vươn một bàn tay ...

“Nếu người có thể bắt lấy tay ta, ta cả đời này cũng không buông người ra.”

Ti Mạc mỉm cười, đưa tay, cố gắng tóm lấy bàn tay kia, gần chạm vào, lại trượt mất ... Rồi tiếp tục cố gắng lần nữa ... Nhất định, nhất định phải bắt lấy tay y, bắt lấy cả lời thề nguyện một đời kia nữa ...

Nếu người có thể bắt lấy tay ta, ta cả đời này cũng không buông người ra ...

Ta sẽ thương người cả đời, Ti Mạc ...

Nếu người có thể bắt lấy tay ta, ta cả đời này cũng không buông người ra ...

Ta sẽ thương người cả đời, Ti Mạc ...

Nếu người có thể bắt lấy tay ta, ta cả đời này cũng không buông người ra ...

Ta sẽ thương người cả đời, Ti Mạc ...

...

Ti Mạc cười, nhắm mắt, đó là nụ cười đẹp nhất của y trong kiếp này ...

Bát trà thanh sứ rớt trên đất, vang một tiếng, Quân Chân sững sờ nhìn vệt nước chậm rãi loang ra, thanh âm bỗng bèn như nói mê khẽ hỏi: “Y ... đã chết hay sao ...?”

“Còn chưa rõ ...” Tiểu Thăng Tử trộm ngẩng đầu nhìn chủ tử: “May mắn phát hiện đúng lúc, ngự y đang chẩn trị ...”

“Có cứu được không ...?”

Một kẻ muốn chết, phải dùng thứ sức mạnh gì mới có thể tiếp tục sống được đây ...

Quân Chân si ngốc đứng dậy, tà áo trắng khẽ lướt qua vết trà, thắm lấy vài phần trà hương ...

“Chủ tử?” Tiểu Thăng Tử lo lắng nhìn thần sắc khác thường của Quân Chân.

“Ta mệt quá ... Tiểu Thăng Tử, người lui ra đi ...”

“Không!” Tiểu Thăng Tử quỳ sụp xuống đất: “Thứ cho nô tài cả gan, hãy để nô tài ở cùng chủ tử! Nô tài tuyệt đối không thể để chủ tử ở một mình lúc này được!”

Ánh mắt kia gần như tuyệt vọng, thẳng thốt tựa hồ đã mất đi mục tiêu sinh tồn, làm sao có thể khiến người khác an lòng ly khai?

Quân Chân ngơ ngẩn nhìn thiên không hồ thủy, thủy thiên một màu, tựa như đã tan hòa thành một ... Đột ngột, y xoay người: “Tiểu Thăng Tử, trong cung này chỗ nào là cao nhất?”

Tiểu Thăng Tử trong lòng cả kinh: “Chủ tử muốn làm gì?”

“Ta muốn gần bầu trời một chút ...” Y chậm chậm nâng một bàn tay, giữa không khí khẽ vẫy lên vô định, tựa như muốn chạm vào bầu trời ...

“Người đưa ta đi ... Tiểu Thăng Tử ...”

Tiểu Thăng Tử chần chờ, Quân Chân nhẹ cười, nụ cười đẹp lại tựa như bèo trôi trên nước, thật khó mà nắm giữ được.

Huyền Trần phiến muộn bước tới bước lui trong cung, Thiên Nhi vẫn chưa tỉnh, nhưng cũng may máu đã ngừng chảy, lại nghe chuyện Ti Mạc tự sát ... Nhất thời trong lòng dâng lên nỗi đau khó có thể dùng lời mà nói rõ ...

Nhìn các ngự y không ngừng lau máu trào ra trên ngực Ti Mạc, từng khối từng khối khăn máu bỏ đầy, Huyền Trần cảm thấy chân như mềm nhũn ...

Vì cái gì, máu người ta lại đổ đến rợn người như thế? Vì cái gì máu trong cơ thể lại phải chảy ra? Như thế nào cũng không dừng được? Vì cái gì từng người từng người lại ở trước mặt Trẫm mà trình diễn cái tiết mục Diêm Vương đoạt mệnh? Nhìn đôi môi và sắc mặt trắng bệch đến đáng sợ của Ti Mạc, Huyền Trần cuối cùng gần như ngã ngồi trên ghế, vô lực cúi đầu.

“Tiểu quý ... Đừng tưởng rằng chết là có thể chuộc tội ... Trẫm phạt người là một chuyện, người tự sát lại là chuyện khác ... Tại sao người đã thương tổn kẻ khác rồi chính mình cũng chẳng buông tha ... Trẫm sẽ không áy náy ...”

Ngẩng đầu nhìn về phía Ti Mạc, con người nhiệt tình như lửa, như Ma Tước(1) lúc nào cũng riu ra riu rít, giờ lại tựa một hình nhân vô sinh khí nằm trên giường, tĩnh lặng đến mức hơi thở cũng đã trở nên quá yếu ớt mỏng manh ...

Tâm, không khỏi đau đớn ...

“Ti Mạc ... Là Trẫm phụ người ... Người người hận hẳn phải là Trẫm ... Vì sao phải giận chó đánh mèo với Thiên Nhi? Đệ ấy vô tội ... Thực xin lỗi ... Là Trẫm có lỗi với người ... Trẫm phụ người nhiều lắm ... Thực xin lỗi ...”

Trong mũi dâng lên cảm giác chua xót, Huyền Trần vội nhắm mắt, cổ dẫn lòng không để chất lỏng ấy trào ra ...

Là Trẫm ích kỷ, tổn thương đến cảm xúc của người khác ... Từ khi Trẫm đăng cơ Hoàng Đế, Trẫm nghĩ mọi sự trong thiên hạ đều có thể ở trong lòng bàn tay, nhưng, cái ngày mà máu Thiên Nhi cứ chảy mãi không ngừng được, Trẫm lần đầu tiên trở nên hoảng sợ, Trẫm đã biết không phải là Hoàng Đế thì có thể có được mọi việc như Trẫm muốn, cho dù là Hoàng Đế, cũng có việc không thể nào thành toàn ... Trẫm thống hận thứ cảm giác này! Vô lực bạc nhược! Cho nên giận cá chém thớt đổ lên đầu người ... Còn người lại vì cái gì cứ luôn thừa lúc lửa cháy to mà đổ thêm dầu? Trẫm dù giận người, nhưng cũng không muốn người chết ... Tuyệt không hề muốn ...

“Hoàng Thượng!” Tiểu Sơ Tử từ đâu vội vàng chạy vào, cúi người thì thầm bên tai Huyền Trần.

Sắc mặt Huyền Trần bỗng nhiên kịch biến: “Y hiện tại đang ở chỗ nào?!”

Tiểu Sơ Tử vội đáp: “Quan Tinh Đài(2).”

Trên gương mặt Huyền Trần lập tức có cơn sợ hãi trước nay chưa từng thấy, vội vã chạy ra ngoài.

—
Chú giải

(1) Ma Tước: Chim sẻ

(2) Quan Tinh Đài: Đài ngắm sao, đài thiên văn hay tương tự.

13. Chương 13

Quan Tinh Đài, nơi cao nhất trong hoàng cung, nơi có thể tiếp cận với không trung vô cùng. Lúc này, một người đang tĩnh lặng ngồi ở rìa Quan Tinh Đài, hai chân buông thõng. Sa y theo gió lớn giữa trời mà bay lên, dây lưng tơ mang bên hông vũ lượn mị hoặc tựa đôi ngân xà, dải tóc dài bay tung trong không khí, như dải lụa đen, gió thổi hây hây, gợn thành cơn sóng.

“Quân Chân!”

Thanh âm quen thuộc từ phía sau truyền đến, Quân Chân mỉm cười đứng dậy, không quay đầu, y biết lúc đưa mình bước lên đài cao này, Tiểu Thăng Tử nhất định sẽ thông tri cho hắn. Quân Chân nhìn một mảng trời quang, bầu trời lại vẫn xanh như vậy, xanh đến sâu xa không thể nào đo nổi, xanh đến gần trong gang tấc, xanh đến xa xăm với vợ ...

“Tại sao thiên không lại cứ xanh như thế chứ?” Y nhợt nhạt cười, như hỏi người phía sau, hoặc là như đang tự nói: “Xanh đến cuốn lấy người ta không sao thoát được, mới có thể khiến con điều khiển mạng bay cao, muốn được dung hòa vào nó ...”

“Quân Chân! Lại đây! Đừng làm chuyện nguy hiểm!” Trong giọng nói Huyền Trần là tức giận cùng lo lắng.

“Hoàng Thượng ... Ti Mạc tự sát ... Người biết không?”

“Trẫm biết ... Trẫm thật có lỗi với y ...”

“Để ta đoán xem vẻ mặt của hắn ... Là đang cười đúng không? Giống như ngủ vậy, mơ một giấc mộng ngọt ngào ...” Quân Chân thì thào mê tỉnh, ánh mắt mờ ảo nhìn về phía trời xa.

“Quân Chân!” Huyền Trần nhìn bộ dáng Quân Chân, trong lòng có dự cảm không lành: “Quay lại đi, Trẫm sẽ đối với người thật tốt.”

“Hoàng Thượng ... Ta sẽ hạnh phúc sao?”

“Đương nhiên, Trẫm đã từng nói, sẽ cho người bộ khung khiến người bay cao nhất, cho người bức tranh rực rỡ khiến ai ai cũng hâm mộ, người muốn bay cao bao nhiêu có thể bay cao bấy nhiêu, Trẫm nói chính là thật!”

“Đúng vậy, ta biết ... Ta biết Hoàng Thượng thích Ti Mạc, hay thích Quân Chân, đều là thật tâm. Nhưng mà, chỉ là gần gần như là thích mà thôi ... Giống như thích một bức họa tuyệt bút, thích một đóa hoa đẹp, thích một hồ gợn gợn nước trong ... Không hơn ...”

“Không phải như vậy! Quân Chân, trở về với Trẫm! Trẫm sẽ thật yêu người, thật thương người, sẽ không làm người phải thương tâm nữa, có được không?”

“Ta sẽ không thương tâm nữa ... Tâm đã chết, vô luận là thương tổn thế nào, cũng sẽ không còn đau đớn ...”

“Đủ rồi! Người tại sao cũng không tin tưởng Trẫm! Vô luận Trẫm phải trả giá ít nhiều người đều coi như không có! Tại sao mỗi người các người đều bóc đồng khiến Trẫm phải lo lắng! Khiến Trẫm một ngày phải ném qua đến mấy lần sự sợ hãi phải mất đi các người! Các người có nghĩ đến cảm nhận của Trẫm hay

không! Cho dù là Trầm không đúng, các người sao lại không nói Trầm! Lại khiến Trầm phải tỉnh ngộ bằng cái giá quá đắt như thế này!”

“Ta là con điều của Hoàng Thượng ...”

Quân Chân chậm chậm đứng lên, thân mình gầy gò đứng trong gió mạnh, y phục miết vào người, giữa cuồng phong nhìn y sao lại đơn bạc, lại bất lực đến nhường ấy ...

“Quân Chân!” Huyền Trấn tiến một bước chân, muốn ngăn cản động tác nguy hiểm này của Quân Chân.

“Hoàng Thượng.” Quân Chân đưa tay, ngăn Huyền Trấn bước đến: “Người đã nói, chỉ cần tìm được chủ nhân có thể khiến chính mình cam tâm tình nguyện chịu trời buột, sẽ là một con điều hạnh phúc ... Con điều đã thử cam tâm tình nguyện bị trời buột, chủ nhân của nó cũng thật ôn nhu, đối với con điều rất tốt, cho nên, chỉ cần sợi dây ràng buộc tình duyên giữa con điều và chủ nhân không đứt, nó và chủ nhân cũng sẽ không chia lìa ...”

Quân Chân chậm chậm buông tay, nhìn Huyền Trấn, nhẹ nhẹ cười: “Nhưng mà, con điều rất tham lam ... Nó sợ sợi dây kia không đủ dài, không thể để nó ôm lấy bầu trời, cho nên, con điều không hề hạnh phúc ... Dây không đứt, nhưng con điều lại muốn bứt cho bằng đứt, cho nên, chủ nhân không sai, sai, chính là con điều ... Vì thế, con điều đã bứt đứt sợi dây trong tay chủ nhân, chỉ có một kết cục ...”

Quân Chân chậm rãi giang rộng hai tay, y phục mềm mại tung bay tựa như một đóa Bạch Liên đang nở, mỹ diệu nhường vậy, hư ảo như thế. Nắm giữ không được, không thể có phạm nhân nào có thể nắm giữ nổi đóa hoa tuyết trần này ... Cho nên, Huyền Trấn chỉ có thể trở mắt nhìn đóa Bạch Liên tung người bay lên, tựa như được gió nâng, thật ưu mỹ mà phiêu nhiên rơi xuống ... Trong nháy mắt ấy, Huyền Trấn tựa hồ đã nhìn thấy một tia tiêu ý ngọt ngào, cùng một đôi mắt đang mỉm cười thật đẹp ...

“Không được!!”

Huyền Trấn nhảy lên! Đưa tay bắt lấy đóa bạch hoa! Hai người lập tức cùng nhau bay trên không!

“Quân Chân!!”

“Hoàng Thượng!!”

Trong nháy mắt lúc rơi xuống, Tiểu Thăng Tử cùng Tiểu Sơ Tử đồng loạt lao ra giữ chặt Huyền Trấn! Sức nặng kéo Huyền Trấn một trận trượt xuống, hai đôi tay rất vất vả mới nắm được cổ tay trơn tuột của Hoàng Thượng! Huyền Trấn tay kia ôm chặt Quân Chân, còn Quân Chân thì đang kinh ngạc nhìn hẩn.

“Trầm tuyệt đối không để người chết!”

Huyền Trấn vận hết sức lực dùng độc một cánh tay giữ lấy toàn bộ sức nặng của Quân Chân, cả hai thân mình lơ lửng, liệt phong ở không trung thét gào thổi mạnh, tình huống đầy nguy ngập. Y phục trắng toát của Quân Chân bay tung trong gió mãnh, Huyền Trấn càng cố sức ôm chặt y, bởi vì lúc này Quân Chân quả thật tựa một đóa mây trắng, có thể bị gió mang đi bất cứ lúc nào ...

“Ôm chặt Trầm! Quân Chân!”

Huyền Trấn nhìn Quân Chân đang ngơ ngác theo ý mình mà ôm, nhưng đôi tay lại không vòng quanh thân mình, sức lực cánh tay càng lúc càng yếu đã trở nên run rẩy, Huyền Trấn cơ hồ phải thét cuồng lên!

Quân Chân kinh ngạc nhìn gương mặt vô cùng lo lắng kia, si ngốc thì thào: “Tại sao ... Người cũng nhảy xuống ...”

Huyền Trấn trong tình cảnh này, làm gì còn lòng dạ mà thanh thản cùng y thảo luận chuyện trò, chỉ có thể bực bội kêu to: “Quân Chân!”

“Vạn nhất bọn họ không bắt được Người thì sao? Người chẳng nhẽ không nghĩ ngợi gì đã nhảy xuống ư ...? Vì sao lại thế ...?”

“Người ...”

Huyền Trấn buồn bực cúi đầu trừng y, lại chạm phải ánh mắt lơ đãng mà mỏng manh tựa như chỉ cần chạm nhẹ vào là lập tức vỡ vụn, trong ngực lại sinh đờn đau như dao cắt ... Thiếu niên luôn đem mắt treo tại

nơi trời xa kia, tại sao lại lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng đến nhường này? Ước vọng trong đôi mắt ấy, yếu ớt bi thương như một người đang chìm sâu xuống đáy nước nhìn về phía mớ rơm rạ nổi trôi cầu cứu mạng ...

“Quân Chân, tay Trẫm không còn sức nữa rồi ...” Huyền Trấn cười khổ: “Nếu Trẫm đã bắt được ngươi, ngươi lại vẫn từ trong lòng Trẫm mà rơi xuống, Trẫm sẽ diên mắt ... Quân Chân, ngươi tàn nhẫn lắm, ngươi muốn dùng phương thức đáng sợ nhất để trả thù tội lạm tình của Trẫm hay sao? Được, Trẫm đáp ứng ngươi, nếu như ngươi rơi khỏi Quan Tinh Đài, Trẫm, nhất định sẽ cùng ngươi!”

“Hoàng Thượng ...” Quân Chân liều mạng lắc đầu, bỗng nhiên cánh tay Huyền Trấn run lên, Quân Chân kêu lên một tiếng sợ hãi, lập tức tuột xuống!

Huyền Trấn cơ hồ không đếm xỉa đến hậu quả vung tay muốn giã khỏi hai đôi tay đang giữ mình phía trên, gom chút sức lực chỉ mảnh treo chuông hết sức kéo cổ tay Quân Chân lại!

“Quân Chân! Trẫm nói lần cuối! Nếu ngươi rơi xuống! Trẫm sẽ theo ngươi xuống!!”

“Vì cái gì ... Vì cái gì ...”

Quân Chân khóc gào muốn thoát khỏi tay Huyền Trấn, rồi lại hận không thể chặt đứt cánh tay hẳn đang còn cố sức nắm chặt hơn nữa.

Hai tiểu thái giám trên Quan Tinh Đài đã muốn ba hồn dọa chạy bảy phách, hai tiểu thái giám nhỏ nho phải giữ lấy một nam tử trưởng thành cùng một thiếu niên đã là lao lực quá độ, trong lúc chết đến nơi hai người ở dưới lại còn cực kỳ không hợp tác, một kẻ muốn xuống, một kẻ đòi đuối theo xuống, giữa không trung dây dưa cả nửa ngày, sức lực từ từ giảm dần ...

“Vì cái gì? Ngươi lại còn hỏi Trẫm vì cái gì!” Ngữ khí Huyền Trấn ngợp ngụa đầy tức giận, hần bỗng nhiên ngẩng phắt đầu nhìn hai tiểu thái giám đầm đìa mồ hôi thét: “Còn không mau kéo Trẫm lên!!”

Nói dễ quá a ...

Tiểu Thăng Tử cùng Tiểu Sơ Tử trong lòng khóc thét, chỉ có thể vận hết sức lực ...

Dưới Quan Tinh Đài một đám thanh âm ồn ào dần dần truyền tới, liền nghe thấy tiếng bước chân một đám đông chạy lên Quan Tinh Đài, hai tiểu thái giám mới đồng thời thở phào một hơi ...

Tuần binh ba chân bốn cẳng đem hai người bình yên vô sự cứu lên, lúc Quân Chân đang mặt mày ngầy dại, nước mắt nhạt nhòa chân vừa chấm đất, Huyền Trấn bỗng như phát tiết ôm siết lấy y, hung hăng cắn xé đôi môi run rẩy, cho đến khi Quân Chân đau đến phải kêu thành tiếng, Huyền Trấn mới chậm rãi buông y ra.

“Ngươi hỏi Trẫm là vì cái gì? Đây chính là ‘vì cái gì’ đây!”

Quân Chân si ngốc nhìn đôi long mâu nặng sâu đầy tình cảm, trong đầu y hiện lên vô số biểu tình của hắn, là cợt đời, là phong lưu, là uy nghiêm thần thánh, là nhu tình tựa thủy, là lãnh khốc bạo tàn ... Rất cuộc, ai mới thực sự là Người?

“Ta vẫn không hiểu ...” Thân mình Quân Chân mềm rũ trong ngực Huyền Trấn: “Ta rất cuộc ... đối với Người mà nói ... là cái gì?”

Ý thức ... mang theo nỗi băn khoăn sâu sắc ấy, chậm chậm bay đi ...

Ôm trong lòng thân thể gầy yếu, Huyền Trấn đem Quân Chân đang hôn mê bé lên, không nhìn đến biểu tình ngạc nhiên dò hỏi của ngự y và ánh mắt kích động của người xung quanh, xoay người bước xuống Quan Tinh Đài.

Nhìn người trong lòng lúc hôn mê vẫn cau đầu mày, thống khổ âm thầm rơi lệ, Huyền Trấn bắt đắc dĩ khề gương mặt cười khổ: “Rất cuộc, Trẫm phải làm thế nào ngươi mới có thể hiểu ...?”

Sau bức màn thanh sa, người đang nằm lạng tại giường khe khẽ nhíu mày, khuôn mặt trắng nhợt không chút huyết sắc, khiến kẻ khác không thể không đau lòng. Một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng xoa đôi má y, thiếu niên thanh lệ trên giường bỗng nhiên hơi giãn mày ra đôi chút, nhẹ nhàng tựa vào mảnh ấm áp kia, khoe miệng như có như không gương lên nhẹ nhàng.

Huyền Trần cười khê, giúp Quân Chân sửa lại góc chăn, sau đó nhẹ nhàng thở một hơi dài, trong mắt có điểm gì thê lương quạnh quẽ ...

Quân Chân chậm chậm mở mắt, giữa không gian mơ hồ dần hiện ra thân ảnh Huyền Trần, y còn chưa kịp mở miệng, Huyền Trần đã vươn một ngón tay đặt trên môi, vẫy tay ý bảo hãy đừng nói gì.

“Từ bây giờ, người hãy nghe Trầm nói, cái gì cũng đừng hỏi, tất cả hãy chờ Trầm nói xong ...”

Quân Chân nhìn Huyền Trần đang cực kỳ nghiêm túc, giống như đã hạ quyết tâm trọng đại, trong lòng có chút bất an cùng mong đợi, khe khẽ gật đầu ...

“Trầm biết trong lòng người hoang mang cái gì, người nhất định đã tinh tế phát hiện ra người trong hoang cung có gương mặt giống nhau rất nhiều ... Đúng vậy, Trầm chính xác là đã cố công tìm kiếm diện mạo của người ấy, bất luận là ánh mắt hay khí chất, là cái gì đi chăng nữa, chỉ cần có nửa phần giống, đều nhất định sẽ được Trầm sủng ái vô cùng ...”

Bỗng nhiên thấy Quân Chân trong nháy mắt lại lộ ra cái vẻ mặt thụ thương, Huyền Trần cười khổ xoa mặt y, nhẹ nhàng lau đi nước mắt đang trào ra của y.

“Trầm không phủ nhận, lúc đầu gặp người, thực sự vội vì người rất giống người ấy mới sinh ra cái ý niệm mang người về cung, mà yêu thương của Trầm đối với người ...”

Quân Chân bỗng nhiên chui đầu vào trong chăn, tựa hồ như không còn đủ dũng khí để nghe nữa. Huyền Trần buồn cười lôi Quân Chân từ trong chăn ra, khẽ hôn lấy đôi mắt đỏ hoe của y, hôn đến tràn nước mắt.

“Nghe Trầm nói xong đã ...” Huyền Trần nhẹ nhàng ôm lấy thân thể Quân Chân còn đang run lấy bầy, ghé vào tai y, nhẹ giọng: “Trầm thương người, là bởi vì người trời sinh thiện lương, an tĩnh bình hòa, cũng không giành giật cái gì cho mình, chỉ lẳng lặng chờ đợi ... Trầm thực yêu thương, yêu thương nhìn người mỗi lần tiễn Trầm rời đi biểu tình thật yếu ớt, yêu thương nhìn người đón Trầm trong mắt khó nén vui mừng, giống như việc Trầm hàng lâm chính là định nghĩa sinh tồn của người vậy. Nhưng mà, người đã từ từ thay đổi ... Trở nên càng không màng tất cả, không vì Trầm hàng lâm và vui, không vì Trầm rời đi mà buồn, tựa hồ Trầm chỉ là khách qua đường chẳng liên quan, không bao giờ còn có thể lưu lại bất cứ dấu vết nào trên sinh mệnh người nữa ...”

Trong đôi mắt Quân Chân tràn một cơn khổ sở, bất giác đưa tay ôm chặt lấy Huyền Trần, tựa như muốn từ trong ngực hắn tìm lấy một điểm chỗ che bé nhỏ ...

“Trầm chưa từng trải qua, nhưng mà, Trầm cũng biết người muốn cái gì từ Trầm. Trầm đã nói, đó là thứ duy nhất Trầm không thể cho người ... Trong lòng Trầm đã có người, mà người, cũng chỉ vì là ảo ảnh của người ấy mà được Trầm phát hiện, Trầm nói với chính mình, làm thế nào lại có thể yêu một ảo ảnh? Hướng chỉ người vẫn là nam tử, còn Trầm là Hoàng Đế, không phải là một đoạn tình cảm nực cười lảm nhảm hay sao ... Lý trí bảo Trầm không thể để bản thân chìm vào quần cảnh này! Thế nhưng ...”

“Rõ ràng muốn buông bỏ người, cho người cuộc sống không lo cơm áo để hoàn trả phân tình này của người, lại vì mỗi ngày một khúc Cao Sơn Lưu Thủy mà dao động ... A, người cũng biết Trầm không thích dậy sớm, nhưng mà, lúc Trầm vô tình phát hiện mỗi giờ Mẹo tranh thanh từ Ảnh Hà Cư sẽ truyền ra, Trầm đã nhớ trước đây người đã dùng biện pháp này mà gọi Trầm. Nhưng mà, Trầm lại đang không ở bên cạnh người, Trầm ngủ trên giường người khác, tại sao người lại không oán không hờn vẫn vì Trầm tấu khúc? Trầm không rõ, mỗi người đều muốn hằng đêm thị tẩm, cùng Trầm không rời, hận không thể độc bá mới thấy mỹ mãn. Nếu Trầm kết tân hoan, các nàng sẽ ghen tuông phần nộ, sẽ nguyên rửa người đang ngủ bên cạnh Trầm. Sao người lại không? Người còn vì Trầm mà đàn tranh, dù rằng không biết đêm đó Trầm ngủ lại ở phương nào ...”

Huyền Trần nở một nụ cười ngọt ngào: “Trầm cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, đã trở nên đặc biệt lưu ý khúc đàn của người, giữa lúc cô tịch không một tiếng động, ần ần truyền đến tranh thanh linh hoạt kỳ ảo, đáy lòng cũng không dừng được mà say mê đánh lạc bản thân mình trong yên lặng, khiến Trầm đối với nó càng lúc càng thâm sâu quyến luyến ... Để không bỏ mất thủ khúc ấy, Trầm bắt đầu thức dậy trước giờ mẹo, yên lặng ngồi bên cửa sổ, đợi người đàn, lúc thanh âm ấy bắt đầu vang lên, Trầm cảm thấy cực kỳ vui sướng, vui đến mức ngay cả chính mình cũng không biết tại sao ...”

Trong mắt Quân Chân chậm rãi rơi ra hai hàng thanh lệ, không nói gì yên lặng gổ đầu trên vai Huyền Trần, nghe giọng nói đầy từ tính kia chậm rãi kể ra tâm sự.

“Người còn nhớ không? Có một thời gian Trầm không hề lâm hạnh người, cho dù ngủ lại cũng chỉ ôm người ngủ ... Bởi vì Trầm nghe ngự y nói người trời sinh thể nhược, kinh mạch không chịu nổi chuyện phòng the mỗi đêm, Trầm liền không dám gặp người ... Ha ha, Trầm cũng có lúc đau lòng vì một người, nếu là trước đây Trầm sẽ không bao giờ tin, cũng không bao giờ nghĩ đến, Trầm rõ ràng không muốn nhưng vẫn có thể ản nhẫn, lại còn có thể yên lặng ôm người nhập mộng ...”

“Hoàng Thượng ...”

“Sau này Trầm xuất cung gặp Ti Mạc, khi Trầm nhìn thấy hắn, ý nghĩ chợt bật ra là: ‘Y thật giống Quân Chân!’, khi đó Trầm thực sự hoang mang, thực sự mê võng, Trầm không biết vì sao “tình thương” đối với người lại trở nên đốt ruột thiêu gan đến mức này ... Đến lúc Trầm đem tất cả nói lại, mới bưng tỉnh đại ngộ, nhưng mà, đáp án này Trầm cũng không dám nhận. Rõ ràng người chỉ là một thể thân, Trầm vì sao lại yêu người mất rồi? Kỳ thật nhìn kỹ, người cùng người ấy chỉ giống nhau độ bảy phần mà thôi, vì sao Trầm lại yêu người? Trầm không nghĩ ra ... Cho nên Trầm mới bắt đầu trốn tránh người ... Trầm nói hận người, bởi vì Trầm hận người đã bắt tri bắt giác cướp mất trái tim của Trầm, hận người vì sao không là thân nữ tử, để Trầm có thể không có kỵ gì mà sủng ái người. Cho nên, Trầm luôn luôn lặng lẽ, muốn đem tâm tình kia thật sâu mai táng ...”

Huyền Trần cười tự giễu: “Trầm biết trong cung có lời đồn nhảm, các người đều cho rằng Trầm yêu Thiên Nhi, có đúng không?”

Quân Chân giật mình, thật thà ngây ngốc hỏi: “Không phải sao ...?”

“Đứa ngốc!” Huyền Trần không biết phải khóc hay phải cười dùng tay vuốt những sợi tóc vương vãi của Quân Chân, cười khổ nói: “Trầm hồ đồ đến mức này hay sao, cái chuyện dính đến đạo lý luân thường kia các người cũng coi là chuyện đương nhiên? Trầm dù có sắc dục huân tâm cũng không ra tay với cả người có quan hệ huyết thống chứ?”

“Nhưng mà ...”

“Nhưng mà, đệ ấy và Trầm không phải là cùng mẫu thân sinh ra, vì sao Trầm lại yêu thương đệ ấy đặc biệt? Tình cảm ấy, đã sớm vượt qua định nghĩa huynh đệ, huống chi còn không phải là huynh đệ ruột rà, người cũng nghĩ vậy, có đúng không?”

Quân Chân có chút ngây ngẩn, chẳng nhẽ không đúng?

Huyền Trần vô thức ôm Quân Chân, thanh âm trở nên bi thương âm trầm khiến lòng Quân Chân quận thành một cuộn.

“Đó là bí mật phủ bụi nơi đáy lòng Trầm, trên thế gian này, ngoài Trầm ra không một ai biết, nhưng hôm nay, Trầm muốn nói cho người ...”

Ánh mắt Huyền Trần chậm rãi xa vời, nhớ lại nỗi ai thương đăm đăm của tình cảm thuở thiếu thời đầy quyến luyến si cuồng mà ngây thơ ngốc dại ngày ấy ...

...

...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-dien-con-dieu>